

Ерін Гантер

Здіймається буря

Громадянство

Громовий Клан

Провідниця

Синьозірка — синьо-сіра кицька з мордочкою, облямованою сріблястим пушком.

Воевода

Вогнесерд — вродливий та сміливий рудий кіт, який потрапив до Клану з угідь Двоногів.

Медикицька

Жовтоікла — стара темно-сіра кицька із широкою, приплюснутою мордою.

Попелюшка — учениця медицицьки.

Вояки

(дорослі коти і кицьки без кошенят)

Білошторм — великий білий кіт.

Темносмуг — елегантний чорно-сірий смугастий кіт.

Довгохвіст — білий кіт із чорними смугами.

Вітрогон — спритний смугастий кіт.

Мишошубка — маленька густо-коричнева кицька.

Порохошуб — темно-бурий смугастий кіт.

Піскошторма — блідо-руда киця.

Орлякошуб — бурий смугастий кіт.

Морозошубка — киця з чудовим білосніжним хутром і блакитними очима. Після того як її кошенята стали новаками, вона знову приєдналася до вояків.

Новаки

(коти старші шести повень, які готуються стати вояками)

Прудколап — спритний чорно-білий котик, учень Довгохвоста.

Шиполап — рудий котик, учень Мишошубки.

Яснолапка — біла киця з рудим хвостом, учениця Білошторма.

Хмаролап — біле пухнасте кошеня із впертою вдачею. Ще зовсім малим його до Клану віддала сестра Вогнесерда — хатня кицька Принцеса. Згодом котик став новаком свого дядька.

Зололап — сірий котик, учень Порохошуба.

Папоротелапка — дрібненька киця із плямистою сірою шубкою, учениця Темносмуга.

Королеви

(кицьки, які виношують або доглядають кошенят)

Ряболиця — гарненька кицька.

Злотоквітка — кішка з блідо-рудюю шубкою.

Крапохвістка — світла кицька, найстарша серед королев-доглядачок.

Верболоза — світло-сіра кицька із блакитними очима.

Старійшини

(колишні вояки і королеви, які пішли на спочинок)

Куцохвіст — великий темно-бурий кіт, якому бракує шматочка хвоста.

Дрібновух — сірий кіт із дуже маленькими вушками. Найстарший кіт Громового Клану.

Плямошкур — маленький чорно-білий кіт.

Одноока — світло-сіра кицька.

Тіньовий Клан

Провідник

Ночезір — чорний старий кіт.

Воєвода

Попелюх — худий сірий кіт.

Медикіт

Носошморг — маленький сіро-білий котик.

Вояки

Білогорлик — чорний кіт з білими плямами на лапках та грудях.

Дрібнохмар — мурий дрібненький котик.

Річковий Клан

Провідник

Кривозір — великий світлий кіт зі скривленою щелепою.

Воевода

Леопардошубка — могутня войовниця зі строкатою шубкою.

Медикіт

Багношуб — брунатний котик.

Вояки

Каменешуб — мужній кіт із сірим хутром.

Чорнокіготь — великий димчасто-сірий котяра з довгими кігтями.

Сіросмуг — сірий кремезний кіт, колишній вояк Громового Клану.

Королеви

Мрячконіжка — струнка, граційна срібляста кішка.

Моховинка — плямиста киця, яка взяла на себе виховання кошенят Сіросмуга.

Вітряний Клан

Провідник

Високозорий — чорно-білий кіт із дуже довгим хвостом.

Воєвода

Мертвоніг — чорний кіт із вивихнутою лапою.

Медикіт

Короморд — короткохвостий темно-бурий кіт.

Вояки

Одновус — молодий сміливий котик.

Багнокіготь — темно-брунатний котяра.

Клаповух — сіро-смугастий кіт.

Новаки

Ситколап — смугастий котик.

Королеви

Ранньоквітка — трикольорова кішка із бурштиновими очима.

Коти поза Кланами

Тигрокіготь — великий темно-бурий смугастий кіт із незвично довгими pazурами на передніх лапах.

Принцеса — світло-брунатна киця з білосніжними грудьми і білими передніми лапками.

Круколап — чорний кіт із маленькою білою плямкою на грудях і білим кінчиком хвоста.

Ячмінь — чорно-білий кіт, який мешкає на фермі разом із Круколапом неподалік від лісу.

Пролог

Передсмертне гарчання пролунало залитою місячним світлом лісовою галявиною. На самому її краю, у тінях під кущем, сиділо двоє котів. Один із них корчився від болю, луплячи по землі довгим хвостом. Інший кіт звівся на лапи і схилив голову до товариша. Він був медикотом уже багато повень, але зараз міг хіба що безпорадно спостерігати, як провідника Клану долає недуга, що вже забрала стільки життів. Трави, здатної полегшити судоми і лихоманку, просто не існувало. Плямисте сіре хутро ставало дибки, коли він дивився, як його провідник знову і знову б'ється в конвульсіях і знесилено падає на вистелене мохом гніздо. Медикіт злякано схилився і принохався. Провідник іще дихав, але дихання було слабке і нерівне, а його кощаві боки важко надималися.

У лісі щось зашаруділо. Цього разу не кіт, а сова. Медикіт знову принохався. Сови приносили до лісу смерть, вони викрадали здобич, ба навіть кошенят, які відійшли задалеко від своїх матерів. Він звів до неба очі, в яких світилося благання, і став молити духів прашурів-вояків про те, щоб совиний клич не був лихим знаменням. Медикіт позирнув крізь гілля, яке спліталось в дах кубла, вишукуючи на темному небі Срібносмугу. Але плеяда зірок, в якій мешкав Зоряний Клан, ховалася за хмарами. Сірий кіт здригнувся від страху. Невже духи прашурів полишили їх, коли недуга спустошувала Клан?

Вітер війнув серед дерев і зашарудів тендітним листям. Високо вгорі хмари трохи розійшлися, і єдина зірка кинула промінчик світла крізь дах кубла. Віддалік у тіні провідник довго і протяжно зітхнув. Надія рибиною стрепенулася в серці медикота. Зоряний Клан усе-таки був із ними.

Раптово ослаблий від полегшення медикіт звів голову догори, подумки дякуючи предкам за те, що вони пощадили життя провідника. Примруживши очі супроти світла зірки, він почув, як у його голові тихцем перемовляються голоси духів. Вони шепотіли про славні битви, про нові землі, про великий Клан, якому належить піднятися з попелу давнини. Медикіт відчув, як задоволення, зародившись у грудях, шугнуло всім його тілом аж до кінчиків лап. Ця зірка несла значно більше, ніж просто звістку про порятунок.

Раптом широке сіре крило затулило промінчик зірки, знову занутивши кубло в темряву. Медикіт позадкував і притиснувся до землі, сова ж тим часом шугнула вниз і шарпнула дах кубла пазурами. Вона, певно, відчувала запах хвороби, що ослабила провідника, і прилетіла в пошуках легкої здобичі. Проте гілля було надто густе, щоб птах міг крізь нього проломитися.

Медикіт дослухався до неквапливого лопотіння крил сови, що відлітала до лісу, а тоді сів і знову обвів поглядом небо, відчуваючи, як серце гупає у грудях. Разом із совою зникла і зірка. На її місці була тільки чорнота. Страх прокрався під шубку медикота і стиснув йому серце.

— Ти це чув? — напруженим від тривоги голосом озвався кіт зі входу до кубла.

Медикіт швиденько випорснув на терен, добре розуміючи, що Клан чекатиме від нього хоч якогось пояснення знаменню. Вояки, королеви й старійшини — ті, які ще могли вилізти із власного кубла, — збилися до купи у затінку на дальньому кінці галявини. Медикіт витримав недовгу паузу, слухаючи, як коти його Клану стривожено перешіптуються одне з одним.

— Що тут забула сова? — прошипів муругий вояк, поблискуючи очима у темряві.

— Вони ніколи не підлітали так близько до табору, — вискnuв один зі старійшин.

— Вона забрала кошенят? — вимогливо запитав інший вояк, озираючись на кішку, що стояла за ним.

— Не цього разу, — відповіла срібляста королева. Уже троє її кошенят померли через хворобу, тож зараз голос киці тремтів від болю. — Але ж вона може й повернутися. Мабуть, зачула, що ми слабкі.

— Здавалося б, запах смерті мав їх відлякувати, — на галяву вийшов смугастий вояк.

Його лапи були у багні, а шерсть розкуйовджена. Він ховав свого побратима. Потрібно було викопати ще кілька могил, але кіт уже надто втомився.

— Як провідник? — запитав він напруженим від страху голосом.

— Ми не знаємо, — відповів муругий вояк.

— Де медикіт? — вискнула королева.

Коти почали роззиратися галявиною, і медикіт бачив, як їхні перелякані очі поблискують серед темряви. У голосах здіймалася паніка. Клан потрібно було заспокоїти, запевнити, що Зоре клан не полишив їх напризволяще. Глибоко вдихнувши, медикіт пригладив хутро на плечах і побрів тереном.

— Та нам і медикота не треба, аби зрозуміти, що крики сови віщують смерть, — заверещав один зі старійшин. У його шалених очах світився страх.

— А ти звідки знаєш? — кинув муругий вояк.

— Ага, — погодилася королева, позираючи на старійшину. — Зореклан до тебе не говорить! — вона повернулася до медикота, який саме підійшов. — Та сова була знаменням?

Незручно переминаючись із лапи на лапу, він уникнув прямої відповіді.

— Зоряний Клан сьогодні говорив зі мною. Ви бачили зірку серед хмар?

Королева кивнула, а очі котів навколо зажевірили надією, якої вже й не випадало очікувати.

— Що вона означала? — запитав старійшина.

— Провідник житиме? — гукнув плямистий вояк. Медикіт завагався.

— Та не може ж він померти зараз! — вискнула королева. — Як щодо дев'яти життів? Зоряний Клан нагородив його ними лише шість повень тому!

— Не нам оскаржувати волю Зоряного Клану, — відповів медикіт. — Але предки нас не забули, — провадив він, намагаючись відігнати видиво совиного крила, яке затулило тоненький промінець світла. — Зірка принесла нам звістку надії.

Із затіненого куточка галявини почувся писк, і плямиста королева, миттю підірвавшись, кинулася на звук. Інші все ще не відводили поглядів від медикота, але почали потроху заспокоюватися.

— Зоряний Клан сказав щось про дощ? — запитав молодий вояк. — Його ж так давно не було, можливо, дощ виміє звідси хворобу.

Медикіт похитав головою.

— Не про дощ, а про великий новий світанок, який чекає на наш Клан. У промені світла наші пращури-вояки показали мені майбутнє — воно буде преславним!

— То ми вціліємо? — нявкнула срібляста королева.

— Ми не просто вціліємо, — пообіцяв медикіт. — Ми будемо правити цілим лісом!

Над юрмою котів прошелестіли полегшені зітхання — перше муркотіння, яке лунало в цьому таборі за останню повню. Але медикіт відвернув голову, щоб ніхто не побачив, як у нього тремтять вуса. Він молився, щоб коти не запитали про сову. Йому забракло мужності поділитися страшною пересторогою від Зоряного Клану. Зірку затулило пташине крило,

тож Клан заплатить найвищу ціну за цей великий світанок.

Розділ 1

Теплі промінчики сонця пробивалися крізь листяне шатро і вигравали на шубці Вогнесерда. Він припав нижче до землі, розуміючи, що його хутро відсвічуватиме бурштином серед буйної рослинності.

Лапа за лапою кіт пробирався крізь папороть. Він відчував запах здобичі, від якого аж слинки текли. Вогнесерд рухався дуже повільно, поки не побачив вгодовану пташку, яка сиділа і дзьобала щось серед папоротей.

Вогнесерд випустив кігті, відчуваючи, як у лапах поколює від передчуття здобичі. Він виголоднів після досвітнього патруля і передобіддя, проведеного на полюванні. Зараз був саме пік сезону на здобич, час для Клану від'їдатися на лісових щедротах. І хоч від новолісту дощі майже не падали, в лісі просто кишіло їжею. Тепер, коли в таборі було вдосталь свіжини, Вогнесерд міг полювати і для себе. Він напружив м'язи, готуючись до стрибка.

Раптом сухий вітер доніс до нього інший запах. Вогнесерд роззявив рота і схилив голову. Птах, либонь, теж відчував запах, бо миттю підвів голову і зібрався вже розправити крила. Тільки було вже пізно. З хащ ожини на нього кинулась біла хутряна блискавка. Вогнесерд здивовано дивився, як молодий котик накинувся на розгублену пташку і пришпилив її до землі передніми лапами, перш ніж прикінчити швидким укусом.

Спокусливий запах свіжини залоскотав Вогнесердові ніздрі. Він підвівся і вийшов із підліску назустріч пухнастому білому котику.

— Гарна робота, Хмаролапе, — нявкнув Громовий воєвода. — Я до останнього не бачив, як ти підкрадаєшся.

— Ця дурноголова пташка теж не бачила, — крекнув Хмаролап, хвалькувато помахуючи хвостом.

У Вогнесерда напружились плечі. Хмаролап був його новаком і племінником. Вогнесерд мав навчити цього пухнастика всього, щоб той став добрим вояком. Хмаролап,

безсумнівно, чудовий мисливець, але воєвода ніяк не міг втовкмачити йому в голову, що потрібно бути хоч трохи скромнішим. Десь у глибині душі він іноді навіть сумнівався, чи зможе взагалі цей новак колись збагнути всю важливість вояцького правильника, усталені незліченними повнями звичаї та ритуали, які з покоління в покоління передавалися серед лісових котів.

Хмаролап народився в угіддях Двоногів від Вогнесердової сестри-кицюні, Принцеси, і потрапив до Громового Клану ще дрібним кошеням. Він на власному гіркому досвіді спізнав, що Клан не знає поваги до кицунь. Вогнесерд і сам прожив свої перші шість повень серед Двоногів, і деякі Громові коти ніяк не давали йому забути, що він народжений не в лісі. Воєвода нетерпляче смикнув вухами. Він знав, що зробив усе можливе, аби довести свою відданість Клану, а от упертий Хмаролап — то інша справа. Якщо білошубий новак хоче одного дня здобутися на приязне ставлення від своїх побратимів із Клану, йому доведеться трохи збити із себе гонор.

— Можеш дякувати своїй швидкості, — зауважив Вогнесерд. — Ти ж підкрадався за вітром. Я тебе відчув, хай навіть і не побачив. І пташка так само.

Хмаролап спалахнув, наїжачивши довге біле хутро, і огризнувся:

— Я знаю, що стояв за вітром! Але ж цього дурного голуба все одно неважко було спіймати, відчув він там мене чи ні.

Молодий котик люто зиркнув на Вогнесерда, і виховник відчув, як його роздратування перетворюється на злість.

— Це горлиця, а не голуб! — кинув він. — А справжній вояк викazuje більше пошани до здобичі, яка годує його Клан.

— Точняк! — відмахнувся Хмаролап. — Я щось не бачив, щоб Шиполап викazuвав особливу повагу білці, яку вчора притягнув до табору. За його словами, вона була настільки прибацана, що і кошеня її б упіймало.

— Шиполап лише новак, — гаркнув Вогнесерд. — Йому, як і тобі, треба ще багато чого навчитися.

— Але ж я її спіймав, хіба ні? — буркнув Хмаролап і сердито поштурхав виховника лапою.

— Вояцьке життя — це тобі не тільки голубів ловити!

— Я швидший за Яснолапку і сильніший за Шиполапа, — ще дужче завівся білий котик. — Що ти ще від мене хочеш?

— Зате вони добре знають, що вояк ніколи на нападатиме на здобич, якщо вітер дме йому в спину! — Вогнесерд розумів, що не повинен дозволяти новаку втягувати себе в суперечку, але впертість малого лютила його гірше, ніж шпичка у вусі.

— Теж мені. Ти, може, і стояв собі проти вітру, як хороший воячок, але я того голуба схопив першим! — голос Хмаролапа зірвався на люте підвигання.

— Затихни, — шикнув Вогнесерд, зненацька відволікаючись.

Він підвів голову і пригнувся до повітря. У лісі було напрочуд тихо, і тільки гучний нявкіт Хмаролапа надто вже голосно відлунив поміж дерев.

— У чому річ? — роззирався Хмаролап. — Я нічого не відчуваю.

— Я теж, — зауважив воєвода.

— То що тебе хвилює?

— Тигрокіготь, — задумливо відповів Вогнесерд.

Цей темний смугастий вояк зринав у снах Вогнесерда, відколи Синьозірка вигнала його із Клану чверть повні тому. Тигрокіготь спробував убити провідницю Громового Клану, але Вогнесерд спинив колишнього воєводу і викрив його довго приховувану зраду перед усім Кланом. Звідтоді від Тигрокігтя не було ні слуху ні духу, та Вогнесерд відчував крижані пазурі жаху, які стискали його серце просто зараз, коли він вслухався в лісову тишу. Ліс, здавалося, також вслухався, затамувавши подих, а в голові вояка відлунили прощальні слова Тигрокігтя: «Тримай оченята розплющеними, Вогнесерде. Вуха тримай нашорошеними. Постійно озирайся. Тому що одного дня я тебе знайду, і стане з тебе вороняче їдло».

Тишу порушив Хмаролап.

— Що б Тигрокіготь мав тут робити? — форкнув він. — Синьозірка ж його вигнала!

— Так, — погодився Вогнесерд. — І Зореклан його знає, куди він пішов. Але Тигрокіготь чітко дав зрозуміти, що це ми не востаннє його бачимо!

— Я цього зрадника не боюсь.

— А мав би! — прошипів кіт. — Тигрокіготь знає ці ліси, як ніхто у Громовому Клані. І розірве тебе на шмаття, якщо йому випаде нагода.

Хмаролап знову форкнув і обійшов свою здобич.

— З тобою геть нецікаво, відколи Синьозірка зробила тебе воєводою. Я тут не просто так валандаюся, якщо ти раптом надумав убити цілий ранок, лякаючи мене байками для ясел. Я тут наче як полюю для старійшин, — і новак чкурнув у хащі ожини, полишивши на землі мертву горлицю.

— Хмаролапе, повернися! — люто крикнув Вогнесерд. Тоді похитав головою. — А Тигрокіготь його забори, цього ідіота з мишачими мізками! — пробурмотів він уже сам до себе.

Помахуючи хвостом, воєвода підняв горличку і замислився, чи варто нести її до табору замість Хмаролапа. «Вояк повинен сам відповідати за власну здобич», — вирішив він і поклав пташку на густу трав'яну ковдру. Тоді підійшов ближче і пригладив над нею зелень, щоб заховати тлусту горлицю. Вогнесерд хотів би мати хоч якусь певність, що Хмаролап повернеться і забере-таки цю здобич до решти, яку він має наловити для голодних старійшин. «Якщо він її раптом не принесе, то хай походить голодний, аж поки схаменеться», — вирішив воєвода. Його новаку потрібно втовкмачувати це в голову навіть під час зеленлисту: здобич не можна марнувати.

Сонце підбилося вище, підсушуючи землю і висмоктуючи вологу з листя на деревах. Вогнесерд нашорошив вуха. Ліс і досі був моторошно тихий, усі його створіння ховалися в норах, аж поки вечірня тінь не принесе полегшення після щоденної виснажливої спеки. Цей спокій дратував його, а в животі неприємно лоскотали сумніви. Мабуть, варто-таки піти і знайти Хмаролапа.

«Ти ж намагався попередити його про Тигрокігтя!» — Вогнесерд почув, як у голові лунає голос його найкращого друга Сіросмуга, і аж здригнувся від щемких спогадів, що заповнили його свідомість. Саме це дослівно йому і сказав би колишній Громовий вояк. Вони разом тренувалися в новацтві, билися пліч-о-пліч, аж поки їх не розлучило горе. Друг закохався в кицю з іншого Клану, та якби Срібнострумка не померла, приводячи у цей світ кошенят, Сіросмуг, можливо, і досі був би Громовим котом. У Вогнесерда перед очима знову постала картина прощання: ось його товариш несе своїх двох кошенят, віддає малих і сам іде до Річкового Клану, до якого належала їхня померла мама. Воєвода понурих плечі. Йому не вистачало компанії Сіросмуга і тихих, спокійних розмов, які вони щодня провадили. Він так добре знав свого старого друга, що без жодних проблем міг передбачити його відповідь.

Вогнесерд смикнув вухами, відганяючи спогади. Час було повертатися до табору. Тепер він був воєводою Громового Клану, то ж треба було ще організувати мисливські виправи та патрулі. Доведеться Хмаролапові самому про себе подбати.

Земля під лапами була геть суха на всьому шляху аж до гребеня схилу, за яким унизу лежав табір. Вогнесерд на мить спинився, щоб насолодитися легеньким уколом гордоців,

який відчував щоразу, повертаючись до свого лісового дому. Кошеням він жив серед Двоногів, але ще від першого свого візиту до лісу знав, що насправді його дім тут.

Унизу, серед густих хащ ожини, ховався табір Громового Клану. Спустившись крутосхилом, Вогнесерд рушив добре второваною стежкою крізь тунель у папоротях.

Світло-сіра кицька Верболоза лежала при вході до ясел, вигріваючи свій уже чималий живіт під сонячним промінням. Ще донедавна вона жила у вояцькому кублі, а зараз мешкала в яслах з іншими королевами, очікуючи свого першого приплоду.

Поруч із нею Ряболиця ніжно вмивала двох своїх кошенят, які борюкалися на твердій землі, здіймаючи невеличкі хмарки пилуки. То були Хмаролапові молочні родичі. Коли Вогнесерд привів первістка своєї сестри до Клану, Ряболиця погодилась вигодувати безпомічне кошеня.

Хмаролап нещодавно став новаком, а тепер уже і власні кошенята Ряболиці невдовзі мали покинути ясла.

Гул голосів привернув погляд Вогнесерда до Високого Каменя, який стояв на чільному місці терену. Троє вояків про щось розмовляли в тіні каменя, з якого Синьозірка, провідниця Громового Клану, зазвичай зверталася до своїх котів. Вогнесерд упізнав шубку Темносмуга, невеличку постать Вітрогона і сніжно-білу голову Білошторма.

Воєвода поволі рушив до них твердою спеченою землею, а тим часом понад усіма голосами пролунав вигук Темносмуга:

— То хто ж поведе патруль у сонцепік?

— Вогнесерд сам вирішить, коли повернеться з полювання, — спокійно відповів Білошорм. Старший вояк вперто не давав Темносмугові себе спровокувати ворожим тоном.

— Він мав би вже повернутися, — поскаржився Порохошуб, темно-бурий смугастий кіт, який був новаком у той же час, що й Вогнесерд.

— А я і повернувся, — оголосив воєвода. Він проштовхався поміж вояками та сів поруч із Білошормом.

— Ну, якщо вже ти тут, можливо, скажеш, хто поведе патруль? — нявкнув Темносмуг, звернувши на Вогнесерда погляд своїх холодних очей.

Вогнесердові раптом стало парко, незважаючи на те, що він стояв у прохолодній тіні Високого Каменя. Темносмуг як ніхто був близький до Тигрокігтя, тож Вогнесерд не міг не

перейматися його відданістю Клану. І байдуже, що Темносмуг вирішив зостатися, коли його старого навчителя вигнали.

— Патруль поведе Довгохвіст, — нявкнув воєвода.

Темносмуг поволі перевів погляд із Вогнесерда на Білошторма, його вуса посмикувались, а очі глумливо поблискували. Рудий кіт проковтнув клубок, гадаючи, що ж він сказав не те.

— Гм, Довгохвіст зараз на тренуванні зі своїм учнем, — трохи стушувавшись, пояснив Вітрогон.

— Їх із Прудколапом до вечора не буде, пам'ятаєш? — глузливо озвався Порохошуб.

Вогнесерд скреготнув зубами і подумав: «Я ж мав би це знати!»

— Тоді Вітрогон. Можеш взяти Орлякошуба і Порохошуба.

— Та Орлякошуб нізащо за нами не вженеться, — нявкнув Порохошуб. — Він ще досі кульгає після битви з волюцями.

— Добре, добре, — Вогнесерд намагався притлумити хвилювання, але не міг відкараскатись від думки, що просто називає імена навмання. — Орлякошуб тоді рушить на полювання з Мишошубкою і... і...

— Я пішла б із ними пополювати, — запропонувала Піскошторма.

Вогнесерд із вдячністю підморгнув руденькій киці та продовжив:

— ...і Піскошторма.

— А як щодо патруля? Скоро вже сонцепік мине, якщо не вирішиш! — нявкнув Темносмуг.

— Можеш піти удвох із Вітрогоном, — огризнувся Вогнесерд.

— А вечірній патруль? — м'яко запитала Мишошубка. Вогнесерд озирнувся на брунатну кицю і раптом відчув, що в його голові порожнісінько.

Позаду хрипко озвався Білошторм.

— Я повів би вечірній патруль, — нявкнув він. — Як гадаєш, Довгохвіст із Прудколапом захочуть піти зі мною, коли повернуться?

— Так, звісно, — Вогнесерд роззирнувся серед побратимів, які пильно дивились на нього, і

радо побачив, що всі вони наче вдоволені.

Коти розійшлися, залишивши Вогнесерда наодинці з Білоштормом.

— Дякую, — нявкнув воєвода, схиливши голову перед досвідченим вояком. — Гадаю, патрулі треба було розпланувати заздалегідь.

— Стане легше, — казав Білошторм. — Просто ми всі надто призвичаїлися до того, що Тигрокіготь завжди нами командував.

Вогнесерд глянув убік, і йому на серці похололо.

— Та ще й вояки зараз трохи різкіші, ніж зазвичай, — провадив Білошторм. — Зрада Тигрокігтя вразила весь Клан.

Вогнесерд глянув на білого вояка і зрозумів, що Білошторм просто намагається його підбадьорити. Нелегко було забути, наскільки глибоко вчинки Тигрокігтя вразили решту Клану. Вогнесерд уже давно знав, що жага до влади підштовхнула колишнього воєводу до брехні та вбивства. Проте іншим котам, здається, важко було повірити, що безстрашний вояк наважився виступити проти рідного Клану. Слова Білошторма надали Вогнесердові ще більшої впевненості в тому, що він нізащо не зрадить свій Клан. Навіть якщо і буде мати такий непохитний авторитет, як у Тигрокігтя.

Його думки перебив голос Білошторма:

— Мушу піти побачити Ряболицю. Вона казала, що хоче про дещо зі мною поговорити, — білий кіт схилив голову. Такий шанобливий жест із боку старшого вояка заскочив Вогнесерда зненацька, і він незграбно кивнув у відповідь.

Спостерігаючи, як Білошторм іде геть, воєвода відчув, що в животі вже бурчить від голоду, і миттю подумав про соковиту горлицю, яку спіймав Хмаролап. Біло-руденька учениця Білошторма, Яснолапка, сиділа біля виходу з новацького кубла. Вогнесерд вирішив поцікавитися, чи принесла вона старійшинам свіжини. Він підійшов до старого трухлявого пня, біля якого вмивалася новачка. Кицька підвела голову і нявкнула:

— Привіт, Вогнесерде.

— Привіт, Яснолапко. Полювала? — запитав воєвода.

— Так, — радісно дивлячись на нього, відповіла Яснолапка. — Оце вперше Білошторм відпустив мене саму.

— Багато наловила?

Новачка сором'язливо опустила погляд.

— Двох горобців і білочку.

— То ти молодець, — муркнув Вогнесерд. — Закладаюся, Білошторм зрадив.

Яснолапка кивнула.

— Ти одразу віднесла їх старійшинам?

— Так, — кицька раптом стурбувалася. — Я ж так і мала зробити? — збентежено нявкнула вона.

— Звісно, ти молодець, — запевнив її Вогнесерд.

Якби ж то його учень був так само відповідальний! Хмаролап уже мав би повернутися. Старійшинам, щоб наїстися, знадобиться більше здобичі, ніж пара горобців та білка. Він вирішив навідати старих котів та заразом перевірити, чи не надто їх діймає сезонна спека. Підійшовши до поваленого дуба, де старійшини облаштували собі гніздо, воєвода почув голоси, що долинали з-за голого гілля.

— Верболоза вже скоро народить, — то була Крапохвістка. Найстаріша королева в яслах виховувала єдине кошеня, яке, перехворівши на білий кашлюк, було надто слабеньке і дрібне на свій вік.

— Нові кошенята — це завжди добрий знак, — промуркотіла Одноока.

— Ох, хоч би вже Зореклан дійсно дав нам якийсь добрий знак, — похмуро промурмотів Дрібновух.

— Ти ніяк не заспокоїшся з ритуалом, правда? — кркнув Плямошкур. Вогнесерд міг уявити, як старійшина роздратовано пряде вухами.

— З чим? — нявкнула Одноока.

— Із церемонією назовництва воєводи Клану, — гучно пояснив Плямошкур. — Знаєш, коли Тигрокігтя вигнали чверть повні тому.

— У мене вуха заслабли, а не мізки! — огризнулася Одноока. Вона повела далі, а інші коти мовчки слухали. Однооку шанували за мудрість, незважаючи навіть на її паскудний характер. — Не думаю, що Зореклан покарає нас просто через те, що Синьозірка не назвала нового воєводу до місяцепіку. Обставини були вельми незвичні.

— І від цього все тільки гірше! — завівся Плямошкур. — Що Зореклан подумає про Клан, в якому спершу воєвода виступає проти громади, а потім нового воєводу проголошують після місяцепіку? Наче мало того, що наші коти забули про відданість Плану, так ми навіть про церемонії подбати не можемо.

Вогнесерд відчув, як легкий холодок побіг униз спиною. Коли Синьозірка дізналася про зраду Тигрокігтя і вигнала його із Клану, вона була надто розбита, щоб дбати ще й про ритуали. Вогнесерда призначили воєводою аж наступного дня, і чимало котів сприйняли це за лихе знамення.

— Вогнесердове назовництво порушило наш ритуал уперше за весь час, що я можу пригадати, — замогильним голосом нявкнув Дрібновух. — Я дуже не хочу цього казати, але ніяк не позбудуся думки, що його воєводство буде темною добою для Громового Клану.

Плямошкур нявкнув на знак згоди, і Вогнесерд відчув, як гучно калатає його серце, чекаючи, що ось Одноока погамує їхні страхи своїми мудрими словами. Але цього разу вона змовчала. Високо вгорі палюче сонце сяяло серед ясного блакитного неба, але воєвода Громового Клану почувався так, наче холод проймає його до кісток.

Він повернув від кубла старійшин, не наважуючись зараз дивитися їм у вічі, та стривожено побрів до краю галявини. Наблизившись до ясел, Вогнесерд спинився і втупився в землю, замислившись про своє. Аж раптом його відволік якийсь раптовий порух біля входу. Кіт завмер. Серце його закалатало, коли він упізнав погляд бурштинових очей Тигрокігтя. Переляканий цією появою, Вогнесерд заплющив очі. І тільки тоді збагнув, що весь цей час дивився не на свого лютого ворога, а тільки на Ожинка — Тигрокігтевого сина.

Розділ 2

Вогнесерд помітив перелив блідо-бурштинового хутра і побачив, як Злотоквітка вилізла з ясел услід за темним смугастим котиком. У зубах вона тримала світло-руде кошеня, яке потім поставила на землю біля Ожинка. Вогнесерд одразу ж збагнув, що Злотоквітка бачила його реакцію. Руда королева обгорнула хвіст навколо кошенятка, немов захищаючи їх. Вона високо підняла голову, всім своїм виглядом спонукаючи його щось сказати.

Вогнесерд почувався винним. Про що він думав? Він же воєвода Клану, врешті-решт! Треба заспокоїти Злотоквітку, запевнити, що про її кошенят турбуватимуться, що їх поважатимуть, як і всіх членів Громового Клану.

— Вони... кошенята твої гарно виглядають, — промурмотів Вогнесерд. Його шерсть усе одно зрадницьки здибилась на загривку, коли він побачив, як смугасте кошеня втупилося в нього своїми бурштиновими очима, такими схожими на люті очі Тигрокігтя.

Вогнесерд намагався не зважати на страх і люті, які мимоволі закипали в нього всередині, змушуючи інстинктивно оголювати кігті та припадати нижче до твердої землі. «То Тигрокіготь зрадив Громовий Клан, — сказав він собі, — а не цей малюк».

— Ярko щойно вперше вибрався з ясел, — пояснила йому Злотоквітка. Вона стурбовано дивилась на маленьке кошеня.

— Вони швидко ростуть, — промурмотів Вогнесерд.

Злотоквітка схилилась і лизнула голівку кожному зі своїх кошенят, а тоді підійшла до воєводи.

— Я розумію, як ти почуваєшся, — тихенько нявкнула вона. — Твої очі завжди показують, що в тебе на душі. Але це мої кошенята, і я захищатиму їх, якщо доведеться.

У жовтій глибині очей королеви Вогнесерд побачив усю силу її почуттів.

— Я боюся за них, Вогнесерде, — провадила вона. — Клан ніколи не пробачить Тигрокігтя — і не варто. Але Ожинка та Ярko нічим не завинили, і я не дозволю карати їх за провину Тигрокігтя. Я не збираюся розповідати їм, ким був їхній батько — скажу просто, що він був хоробрий та могутній вояк.

Вогнесерд не міг не поспівчувати стривоженій королеві.

— Тут вони будуть у безпеці, — пообіцяв він.

Проте від погляду Ожинка кіт ще довго відчував неприємне поколювання в лапах, навіть коли Злотоквітка пішла геть.

Позаду нього з ясел виліз Білошторм.

— Ряболиця каже, що її кошенята вже готові тренуватися, — сказав він Вогнесердові.

— А Синьозірка знає?

Білий вояк похитав головою.

— Ряболиця хотіла сказати їй особисто, але провідниця вже кілька днів не заходила до ясел.

Вогнесерд спохмурнів. Синьозірка зазвичай цікавилась найдрібнішими аспектами життя Клану, особливо справами ясел. Усі знали, наскільки Грозовому Кланові важливо мати гарних, здорових кошенят.

— Але воно, мабуть, і не дивно, — продовжив Білоштурм. — Вона й досі оклигує від ран після тієї битви з волоцюгами.

— То я піду розповім? — запропонував Вогнесерд.

— Так. Гарні новини їй не завадять, — зауважив Білоштурм.

Тут Вогнесерд збагнув, що білий вояк нітрохи не менше за нього переймається здоров'ям провідниці.

— Аж ніяк не завадять, — погодився він. — Скільки ж повень минуло, відколи у Грозового Клану востаннє було так багато новаків.

— До речі, про новаків, — нявкнув Білоштурм, і його очі раптово спалахнули. — Де це Хмаролап? Я думав, він полює для старійшин.

Вогнесерд винувато відвів погляд.

— Ем... так, полює. Не знаю, де це він так довго.

Білоштурм підняв свою масивну лапу і замислено її лизнув.

— У лісі нині вже не так безпечно, як було колись, — промурмотів він, наче міг читати стривожені думки Вогнесерда. — Не забувай, що Вітряний та Тіньовий Клани досі лихі на нас за те, що ми тоді надали прихисток Хвостоломові. Вони не знають іще, що він помер, і можуть знову напасти.

Хвостолом колись був провідником Тіньового Клану. Він мало не знищив усі інші Клани лісу, одержимий прагненням загарбати якомога більше земель. Грозовий Клан допоміг вигнати Хвостолома геть, однак згодом надав йому притулок — тоді вже сліпому та безпорадному. Це милосердне рішення не надто сподобалось його колишнім ворогам.

Вогнесерд знав, що Білоштурм лише застерігає його, до того ж так делікатно, як лише

може — вояк і словом не обмовився про Тигрокігтя, який і досі може бути десь поблизу. Але відчуваючи провину через те, що дозволив Хмаролапові рушити на полювання самому, воевода все одно спробував виправдати себе.

— Ти ж дозволив Яснолапці полювати самій, — огризнувся він.

— Так. Я сказав їй не заходити за кручу і повернутися до сонцепіку, — Білошторм говорив спокійно, проте перестав вилизувати лапу і стурбовано глянув на Вогнесерда. — Сподіваюся, Хмаролапа не занесло кудись далеко від табору.

Рудий кіт відвів погляд.

— Піду-но скажу Синьозірці, що кошенята вже готові до тренувань.

— Добра думка, — відповів Білошторм. — Я поведу Яснолапку на тренування. Полює вона добре, але бойові вмінності їй варто би покращити.

Подумки лаючи Хмаролапа, Вогнесерд побрів до Високого Каменя. Всівшись уже під кублом Синьозірки, він похапцем помив вуха і відігнав думки про малого, перш ніж гукнути провідницю. Зсередини кубла пролунало лагідно: «Заходь», і Вогнесерд поволі увійшов.

У невеличкій печері, вимитій прадавнім струмком у підніжжі Високого Каменя, було прохолодно. Від сонця, що пробивалося крізь лишайник, стіни печери наче світилися теплом. Синьозірка сиділа у своєму гнізді, ніби качка на яйцях. Її довге хутро скуйовдилось і забруднилось. «Можливо, її рани досі надто болючі, щоб їх ретельно вимити», — подумав Вогнесерд. І тут же сам перед собою стушувався, на мить подумавши про інший варіант — його провідниця не хотіла більше дбати про себе.

Проте стурбованість, яку він бачив у очах Білошторма, передалась і йому. Вогнесерд не міг не помітити, як схудла Синьозірка. Він пригадав напівз'їдену пташку, яку провідниця залишила вчора. А після вечері вона просто повернулася до кубла і навіть не поділилася язиками з іншими вояками, як то було заведено.

Синьозірка глянула на Вогнесерда, коли той увійшов, і він з радістю помітив у її очах бліду іскорку цікавості.

— Вогнесерде, — вона зітхнула і підвела голову.

Провідниця сиділа, піднявши голову з тою гідністю, за яку вона сподобалась Вогнесердові, ще коли вони вперше зустрілися в лісі біля дому його Двоногів. Саме Синьозірка запросила рудого котика до Клану, і завдяки її вірі в нього між ними усталився особливий зв'язок.

— Синьозірко, — почав він, шанобливо схиливши голову. — Білошторм нині був у яслах.

Ряболиця каже, що її кошенята вже готові до новацтва.

Синьозірка повільно примружила очі.

— Уже? — промурмотіла вона.

Вогнесерд чекав, що ось провідниця негайно почне віддавати розпорядження з приводу церемонії назовництва. Але сіра кішка просто дивилася на нього.

— Ем... кого ти хочеш дати їм у виховники? — несміливо запитав він.

— Виховники, — глухо відлунила Синьозірка.

Воевода відчув, як його шерсть від хвилювання стає дибки. Але раптом очі провідниці спалахнули.

— Чи ж є хтось, кому ми можемо довірити цих безневинних кошенят? — кинула вона.

Вогнесерд здригнувся, надто вражений, щоб відповісти.

— А ти міг би їх узяти? — запитала Синьозірка. — Або Сіросмуг?

Вогнесерд похитав головою, намагаючись відігнати тривогу, яка шпигала його отруйною гадюкою. Чи ж Синьозірка забула, що Сіросмуг більше не належить до Громового Клану?

— Я... я вже маю Хмаролапа. А Сіросмуг... — слова застрягли у нього в горлі. Він трохи перевів подих і почав спочатку. — Синьозірко, єдиним вояком, якому нізащо не можна було б довірити кошенят, був Тигрокіготь, а він пішов у вигнання, пригадуєш? Будь-хто з Громових вояків стане добрим виховником для кошенят Ряболиці.

Воевода намагався побачити на обличчі Синьозірки бодай якусь реакцію, але вона все так само дивилася на долівку.

— Ряболиця сподівається якомога швидше провести церемонію назовництва, — вперто продовжував він. — Її кошенята вже більш ніж готові. Хмаролап практично їхній ровесник, але він уже півповні як новак.

Вогнесерд схилився вперед, чекаючи на відповідь Синьозірки. Що ж, вона принаймні скупі кивнула головою і звела на нього погляд. Він не без полегшення побачив, що її плечі розслабились. І хоча погляд провідниці досі був відсутній та холодний, все ж тепер у ньому

відчувалося на крихту більше тепла.

— Ми проведемо церемонію назовництва ввечері, перш ніж поїсти, — нявкнула вона таким тоном, наче й сама в це не вірила.

— То кого ти даси їм у виховники? — обережно запитав Вогнесерд. Він відчув холодок, який пробрав його до кінчика хвоста, коли Синьозірка знову заціпеніла і збентежено роззирнулася печерою.

— Сам вирішуй.

Її відповідь була ледь чутна, і Вогнесерд вирішив більше не тиснути на провідницю. Лише схилив голову і нявкнув перед тим, як вийти з кубла:

— Так, Синьозірко.

Воевода на хвилинку присів у затінку Високого Каменя, щоб зібратися з думками. Зрада Тигрокігтя, либонь, вразила провідницю значно сильніше, аніж здавалося, адже зараз вона не довіряє взагалі нікому з вояків. Вогнесерд схилив голову і лизнув свої груди, намагаючись розворушитися. Минуло заledве чверть повні, відколи на табір напали волоцюги. «Синьозірка оклигає», — повторював він собі. А тим часом йому належало приховати її бентегу від інших котів. Якщо у Клані й без того було неспокійно, як казав Білошторм, то Синьозірка в такому стані тільки злякає їх усіх ще більше.

І досі напружений, Вогнесерд рушив до ясел.

— Привіт, Верболозо, — нявкнув він до королеви. Світло-сіра кицька відпочивала на боці біля хащ ожини, в яких лежали кошенята, насолоджуючись теплістю.

— Привіт, Вогнесерде. Як тобі воєводиться? — погляд очей королеви був лагідний, а голос товариський, не викличний.

— Гарно, — сказав Вогнесерд. А сам засмучено подумав: «Було б гарно, якби мій учень не був такою шпичкою в одному місці, або якби старійшини менше патякали про гнів Зореклану, або якби провідниця могла сама розібратися, кому слід тренувати кошенят Ряболиці».

— Рада це чути, — муркнула Верболоза і повернула голову, щоб помити спинку.

— Ряболиця десь тут? — запитав Вогнесерд.

— Усередині, — відірвавшись від свого заняття, нявкнула Верболоза.

— Дякую, — Вогнесерд пірнув до кубла в ожині. Усередині було напрочуд ясно. Сонячне світло лилося крізь прогалини у переплетених гілках, і це нагадало Вогнесердові, що треба буде підлатати дірки, перш ніж прилетять холодні вітри падолисту.

— Привіт, Ряболице, — нявкнув він. — Гарні новини! Синьозірка каже, що церемонія назовництва твоїх кошенят буде нині ввечері.

Ряболиця саме лежала на боці, по ній лазили двоє сірих кошенят.

— Ну то хвала Зореклану! — охнула вона, коли більше з кошенят, чиє хутро було поцятковане темними плямками, відштовхнулось від її боку і з силою вгатилося прямисінько в сестру. — А то ці двоє вже завеликі для ясел.

Кошенята переверталися по землі, поки не врізалися матері у спину і розпласталися у хитросплетінні кінцівок. Ряболиця лагідно відвела малих убік і запитала:

— Ти вже знаєш, хто буде їхнім виховником?

Вогнесерд заздалегідь підготувався до цього питання.

— Синьозірка ще не вирішила, — відповів він. — Є якісь вояки, яким ти б віддала перевагу?

Ряболиця дуже здивувалась.

— Та ж Синьозірці краще знати, хай вона вирішує.

Вогнесерд, як і будь-який інший кіт, знав, що за традицією саме провідник Клану мав обирати виховників.

— Так, твоя правда, — сумовито нявкнув він.

Вітерець доніс до Вогнесерда запах Тигрокігтевого кошеняти, і його хутро наїжачилось.

— А де Злотоквітка? — трохи різкіше, ніж хотів, запитав він Ряболицю.

Очі королеви широко розплющились.

— Вона повела кошенят знайомитися зі старійшинами, — відповіла киця і примружилась.

— Ти бачиш Тигрокігтя в його синові, правда ж?

Вогнесерд засоромлено кивнув.

— Він просто дуже схожий на батька, але на цьому все, — запевнила його Ряболиця. — Ожинок дуже гречний з іншими кошенятами, а його самого сестра постійно ставить на місце!

— Ну то й добре, — Вогнесерд повернувся. — Побачимось на церемонії, — останню фразу він нявкнув, виходячи з ясел.

— Це означає, що Синьозірка вже вирішила, коли буде церемонія назовництва? — гукнула Верболоза навздогін.

— Так, — відповів він.

— А хто буде їхнім вих...?

Але Вогнесерд чкурнув геть, не дозволяючи собі почути решту її запитання. Новина про церемонію назовництва розлетілась табором, як лісова пожежа, і кожен кіт хотів знати, хто буде тренувати новаків. Це мусить вирішити Вогнесерд, але він і досі відчував запах Ожинка, а в голові паморочилося від темних думок, які розкрили над ним свої моторошні крила.

Інстинктивно воевода рушив до папоротей, за якими ховалась галявина медициць. Там була Попелюшка,[1] новачка Жовтоіклої. Тепер, коли Сіросмуг вирішив жити з Річковим Кланом, Попелюшка була найближчим другом Вогнесерда. Він знав, що мила сіра киця здатна привести до ладу розбурхані та сплутані почуття, що нуртували зараз у його серці.

Кіт прискорився, опинившись серед прохолоди папоротей, і прожогом вискочив на залиту сонцем галявку. На одному її кінці у світлі сонця відблискував розколотий камінь, в якому Жовтоікла облаштувала своє кубло і склад лікарських трав.

Вогнесерд хотів уже озватися, аж Попелюшка сама вийшла зі схованої в тінях розколини. Як і завжди, радість від зустрічі з товаришкою була затьмарена болем від усвідомлення того, що покалічена лапка ніколи не дозволить їй стати воячкою. Молода киця серйозно покалічилася, коли вибігла на Громошлях. Вогнесерд, звісно, винуватив себе, бо коли це трапилося, Попелюшка була його новачкою. Проте вона оклигала під пильним наглядом медицицьки їхнього Клану, Жовтоіклої, а згодом і сама почала учитися, як правильно доглядати хворих котів. Півтори повні тому Жовтоікла взяла її собі за ученицю, і Попелюшка нарешті знайшла своє місце у Клані.

У зубах учениця медициці принесла чималий клубок трав. Вона стурбовано хмурила мордочку і навіть не помічала Вогнесерда. Попелюшка поклала клубок на спечену сонцем землю й заходилася лапками сортувати листя.

— Попелюшко? — нявкнув він.

Киця здивовано підвела очі.

— Вогнесерде! Що ти тут робиш? Ти захворів? Вогнесерд похитав головою.

— Ні. А у тебе все гаразд?

Попелюшка, глянувши на купу листя, яке лежало перед нею, пригнічено похитала головою, тож Вогнесерд підійшов ближче і підбадьорливо її лизнув.

— У чому річ? Тільки не кажи, що ти знову вилила на гніздо Жовтоїклої мишачу жовч.

— Ні! — обурено відповіла Попелюшка і потупила погляд. — Просто не варто мені було погоджуватися вчитись на медицицю. Я просто якесь лихо. Я мала зрозуміти знак, коли знайшла ту зогнилу пташку!

Вогнесерд пригадав, що трапилося після церемонії назовництва. Попелюшка взяла з купи свіжини сороку для Синьозірки, але під м'яким пір'ям було повно в'юнких личинок.

— Жовтоїкла вважає, що те знамення стосувалося тебе? — запитав воєвода.

— Ну... ні, — визнала Попелюшка.

— То з чого ж ти взяла, що ти не зліплена з тієї глини, з якої ліпляться медикоти? — він з усіх сил намагався не думати про зогнилу сороку і про те, що вона, можливо, була знаменням для іншого кота — Синьозірки.

Попелюшка розчаровано махнула хвостом.

— Жовтоїкла попросила змішати припарку. Найпростішу, для прочищення ран. Це одна з перших речей, яких вона мене навчила. Та я забула навіть, які туди класти трави. Жовтоїкла подумає, що я ідіотка! — її голосок зірвався на писк, а великі очі світилися турботою.

— Ти не ідіотка, і Жовтоїкла це добре знає, — намагався утішити її Вогнесерд.

— Але це зі мною вже не вперше. Учора мені довелося питати її, яка різниця між наперстянкою і маковим насінням, — Попелюшка понурила голову ще нижче. — Жовтоїкла сказала, що я загроза для цілого Клану.

— Ой, та ти знаєш Жовтоїклу, — запевнив її Вогнесерд. — Вона завжди щось таке каже.

Жовтоїкла була колись медицицькою Тіньового Клану, але, зрештою, перейшла до

Громоваго після того, як її вигнав жорстокий провідник Хвостолом. Проте в неї досі був крутий норів Тіньової войовниці. Попелюшка значно краще за інших реагувала на її сердиті випаді, мабуть, саме тому вони так добре ладнали.

Сіра кицька зітхнула:

— Не думаю, що в мені є те, що потрібно медициці. Я думала, що все правильно роблю, йдучи в новачки до Жовтоїклої, але не все так добре. Я просто не можу вивчити усього, що мені треба знати.

Вогнесерд присів, тож тепер його очі були на одному рівні з очима Попелюшки.

— Справа у Срібнострумці, правда ж? — нявкнув він.

Кіт пригадав той день на Сонячних Скелях, коли Сіросмугова кохана, Річкова королева, передчасно народила кошенят. Попелюшка зробила все можливе, щоб її врятувати, але Срібнострумка втратила надто багато крові. Річкова красуня загинула, але її новонароджені кошенята вціліли.

Попелюшка не відповіла, проте сам Вогнесерд добре знав, що має рацію.

— Ти врятувала кошенят! — наголосив він.

— Але я втратила її.

— Ти зробила все, що могла, — Вогнесерд прихилився до Попелюшки і лизнув її м'яку сіру голівку. — Слухай, просто запитай Жовтоїклу, які трави брати на ту припарку. Вона не буде лиха.

— Та сподіваюся, — Попелюшка все ще вагалася. Тоді раптом підвелась і наче обтрусилася від чогось. — Я маю припинити жаліти себе, правда?

— Так, — відповів Вогнесерд, махнувши хвостом.

— Пробач, — Попелюшка скрушно глянула на нього, і в цьому погляді наче зблиснула іскорка її колишньої життєрадісності. — Я собі так гадаю, що свіжини ти не приніс?

Вогнесерд похитав головою.

— Пробач. Я просто прийшов поговорити з тобою. Жовтоїкла ж не морить тебе голодом?

— Ні, але бути медицицею важче, ніж ти думаєш, — відповіла Попелюшка. — Я сьогодні ще не встигла поїсти, — в її оченятах зблищала цікавість. — А про що ти хотів

поговорити?

— Про Тигрокігтевих кошенят, — Вогнесерд відчув, як у його животі знову прокидається оте неспокійне відчуття. — Особливо про Ожинка.

— Тому що він дуже схожий на батька?

Вогнесерд здригнувся. Невже його почуття і справді так легко було прочитати?

— Я знаю, що не повинен його звинувачувати. Він лише кошеня. Але коли я його побачив, мені здалося, що то на мене дивиться Тигрокіготь. Я... я поворухнутись не міг, — Вогнесерд поволі похитав головою, соромлячись це визнавати і водночас радіючи, що може нарешті відкритися подрузі. — Не знаю, чи буду я колись йому довіряти.

— Якщо ти бачиш Тигрокігтя щоразу, як глянеш на малого, то твої почуття можна зрозуміти, — лагідно някнула Попелюшка. — Але ти маєш навчитися зазирати під барву його шерсті, бачити kota зсередини. Пам'ятай: він не тільки син Тигрокігтя. Є у ньому щось і від Злотоквітки. А батька свого він і не знатиме. Його виростить Клан. До речі, ти, як ніхто, мав би знати, що не можна судити kota за його походженням.

Попелюшка мала рацію. Вогнесерд ніколи не дозволяв, щоб його походження кицюні впливало на відданість Клану.

— А Зоряний Клан казав тобі щось про Ожинка? — запитав він, добре тямлячи, що вони з Жовтоіклою вивчали Срібносмугу в часі народження малого.

На серце його наче опустилася важка каменюка, коли сіра киця відвела погляд і промурмотіла:

— Зоряний Клан не все мені розповідає.

Вогнесерд знав Попелюшку достатньо добре, щоб зрозуміти, що вона щось приховує.

— Але щось вони тобі розповіли, хіба ні?

Попелюшка глянула на колишнього виховника, і тепер її погляд був цілком спокійний.

— Його доля буде не менш важливою, ніж доля будь-якого іншого кошеняти, народженого у Громовому Клані, — твердо някнула вона.

Вогнесерд знав: якщо вже Попелюшка не хоче розповідати йому про повідомлення від Зоряного Клану — її вже ніяк не змусиш. Тож він вирішив розказати про іншу проблему, яка його бентежила.

— Я ще про дещо хотів із тобою поговорити, — зізнався воєвода. — Я мушу вирішити, хто стане виховником для кошенят Ряболиці.

— А хіба не Синьозірці це вирішувати?

— Вона попросила мене.

Попелюшка здивовано зиркнула на нього.

— То чого ж ти такий схвильований? Це мало б тобі лестити.

«Лестити?» — подумки перепитав Вогнесерд, пригадуючи бентегу і ворожість в очах Синьозірки. Він знизав плечима.

— Може й так. Але я не певен, кого обрати.

— Але ж у тебе є якісь здогади? — заохотила його Попелюшка.

— Ані найменших.

Сіра кицька замислено наморщила лоба.

— Ну, як ти почувався, коли мене дали тобі в учениці?

Вогнесерда це питання заскочило геть зненацька.

— Я був гордий. І наляканий. Відчайдушно хотів себе показати, — поволі відповів він.

— А хто з вояків, як ти думаєш, зараз найдужче хоче себе показати? — нявкнула Попелюшка.

Вогнесерд примружився. У його голові зринув образ смугастого брунатного кота.

— Порохошуб...

Попелюшка замислено кивнула, а Вогнесерд тим часом уже розвивав думку:

— Він аж умирає, так хоче отримати першого новака. Та й він був доволі близький до Тигрокігтя, тож тепер зі шкіри буде пнутися, аби довести свою відданість Кланові. Порохошуб — добрий вояк і, здається мені, з нього буде добрий виховник.

Однак іще не договоривши, Вогнесерд зрозумів, що насправді в нього куди глибші особисті

причини обрати Порохошуба. Він бачив, як заздрісно спалахували очі смугастого кота, коли Синьозірка уже двічі робила його виховником — спершу Попелюшки, тоді Хмаролапа. «Можливо, — винувато подумав Вогнесерд, — якщо Порохошуб стане виховником, це трохи втихомирить його заздрощі та зробить спілкування з ним дещо легшим».

— Ну, то одного ми обрали, — підбадьорливо нявкнула Попелюшка.

Вогнесерд зазирнув у великі блакитні очі кицьки. З її вуст все звучало настільки просто.

— А як щодо іншого? — запитала Попелюшка.

— Іншого чого? — у тунелі залунав хрипкий нявкіт Жовтоіклої, а вже за мить темно-сіра кицька сама ступила на галявину.

Вогнесерд повернувся до неї. Хутро Жовтоіклої, як і зазвичай, було скуйовджене, ніби за турботами про Клан у неї геть не залишалося часу на себе. Проте помаранчеві очі медикицьки яскраво палали, не пропускаючи ані найменшої дрібниці.

— Синьозірка попросила Вогнесерда обрати виховників для кошенят Ряболиці, — пояснила Попелюшка.

— О, справді? — зачудовано глянула на них Жовтоікла. — І на кому ж ти спинився?

— Ну, ми вже обрали Порохошуба... — почав було Вогнесерд.

Жовтоікла не дала йому договорити.

— Ми обрали? — гаркнула вона. — Хто ж це ми?

— Попелюшка мені допомогла, — визнав він.

— Гадаю, Синьозірка дуже втішиться з того, що киця, яка новакує без року тиждень, здатна приймати такі важливі для Клану рішення, — зауважила Жовтоікла, а потім повернулася до Попелюшки. — Ти вже зробила припарку?

Молода киця відкрила було рота, тоді похитала головою й без жодного слова позадкувала до купки трав, що так і лежали посеред галявини.

Жовтоікла форкнула, спостерігаючи, як її учениця шкандибає геть.

— Вона до мене вже кілька днів не заговорює! — поскаржилась медикицька Вогнесердові.

— З неї тепер іноді й кігтями слова не витягнеш. Що швидше Попелюшка оговтається, то краще буде нам обом! — стара кішка на мить спохмурніла, тоді повернулася до

Вогнесерда. — Ну, то на чому ми спинилися?

— Намагалися обрати другого виховника для кошенят, — понуро відповів Вогнесерд.

— Хто в нас там ходить без учнів? — кркнула Жовтоікла.

— Ну, Піскошторма, — відповів Вогнесерд.

Йому насправді здавалося, що буде вкрай нечесно з його боку дати учня Порохошубові, але не дати Піскоштормі. Зрештою, вони ж тренувалися разом і разом одержали вояцькі імена.

— І ти думаєш, що мудро буде поставити одразу двох недосвідчених виховників? — зауважила Жовтоікла.

Вогнесерд похитав головою.

— То чи є в нас у Клані більш досвідчений кіт, який поки не має учня? — тиснула на нього Жовтоікла.

«Темносмуг», — неохоче подумав Вогнесерд. Кожен кіт знав, що Темносмуг належав до найближчих друзів Тигрокігтя. Він вирішив зостатися з Кланом, коли зрадника відправили у вигнання. Вогнесерд розумів, що якщо він не візьме Темносмуга виховником, це може виглядати як особиста помста за ворожість, виявлену вояком, коли Вогнесерд тільки потрапив до Громового Клану. Темносмуг, зрештою, був доволі очевидним кандидатом на роль наставника.

Жовтоікла, либонь, помітила рішучий вираз Вогнесердового обличчя, бо відповіла:

— Добре, це владнали. А зараз чи не міг би ти залишити мене наодинці з ученицею? У нас тут робота є.

Вогнесерд підвівся і рушив геть. Він відчував значне полегшення, адже йому вдалося обрати виховників. Хоча у голові постійно крутилася думка про те, що беззаперечна відданість обраних котів Клану геть не означає їхню відданість особисто йому.

— Ти Хмаролапа не бачив?

Вогнесерд вийшов із папороті та гукнув Шиполапа, новака Мишошубки. Рудий кіт саме прямував до купи свіжини — ніс туди двох мишей. Шиполап похитав головою, і Вогнесерд відчув легке роздратування. Хмаролап мав уже повернутися.

— Добре. Віднеси цих мишей старійшинам, — наказав він Шиполапові. Новак стиснено нявкнув і подріботів геть.

Вогнесерд відчув, як від злості на Хмаролапа у нього навіть хвіст наїжачився, проте він знав, що насправді лютує від страху. А якщо його зустрів Тигрокіготь? Стривожений воєвода поквапився до кубла Синьозірки. Він хотів повідомити їй про своє рішення щодо виховників, а тоді вирушити на пошуки Хмаролапа.

Біля Високого Каменя Вогнесерд навіть не спинився, щоби пригладити хутро, лише гукнув Синьозірку й увійшов до кубла, щойно почув її відповідь. Провідниця Громового Клану сиділа незрушно у своєму гнізді там само, де він її залишив.

— Синьозірко, — почав Вогнесерд, схиливши голову. — Я подумав, що Порохошуб і Темносмуг будуть хорошими виховниками.

Стара кицька повернула голову, глянула на Вогнесерда і важко підвелась.

— Чудово, — тихо відповіла вона.

Вогнесерд знову відчув глибоке розчарування. Синьозірці, здається, було геть байдуже, кого обирати.

— Відправити їх до тебе, щоб ти сама їм повідомила гарні новини? Вони зараз, щоправда, не на терені. Але щойно повернуться, я можу...

— Вони не на терені? — вуха Синьозірки смикнулися. — Обоє?

— Вони в патрулі, — стушувавшись, пояснив Вогнесерд.

— Де Білошторм?

— На тренуванні з Яснолапкою.

— Мишошубка?

— Полює з Орлякошубом і Піскоштормою.

— То всі вояки зараз не в таборі? — сердито запитала провідниця.

Вогнесерд побачив, як напружились її плечі, і знову похолов. Чого боялася Синьозірка? Він знову згадав про Хмаролапа, а ще про жах, що охопив його цього ранку в безмовному лісі.

— Патруль скоро повернеться, — Вогнесерд з усіх сил намагався не панікувати та заспокоїти провідницю. — До того ж я зараз тут.

— Не треба мене оберегати! Я тобі не якесь там перелякане кошеня! — спалахнула Синьозірка. Вогнесерд аж зіщулився, а вона продовжувала:

— Щоб ти мені залишався в таборі, поки не повернеться патруль. За останню повню на нас уже двічі нападали. Я не хочу, щоби Клан заставався незахищеним. У таборі завжди має бути хоча б троє вояків.

Вогнесерду здалося, що на нього війнув крижаний вітер. Він не наважувався глянути у вічі провідниці: боявся, що не впізнає кішку, якій належать ці очі.

— Так, Синьозірко, — тихенько промурмотів Вогнесерд.

— Коли повернуться Темносмуг із Порохошубом, відішли їх до мого кубла. Я хочу поговорити з ними перед церемонією.

— Звісно.

— А тепер іди! — махнула хвостом Синьозірка, мовби він наражав Клан на небезпеку, навіть просто гаючи час.

Вогнесерд позадував із кубла. Він сів у затінку Високого Каменя і повернувся, щоб розгладити хутро на хвості. Що тепер робити? Серце, що гучно калатало в грудях, підказувало мчати до лісу, знайти Хмаролапа і повернути його до табору. Але ж Синьозірка наказала залишатися на терені, поки не повернеться патрулі.

Раптом Вогнесерд почув гамір: підліском, що оточував табір, продиралися коти. У повітрі забриніли знайомі запахи Темносмуга, Вітрогона і Порохошуба. Коли вояки наблизились до входу, їхні кроки сповільнились, і вони увійшли на терен. Вітрогон ішов попереду.

Вогнесерд відчув полегшення: тепер він міг піти з табору і знайти Хмаролапа. Воєвода гайнув тереном назустріч новоприбулим.

— Як патрулювалося? — озвався він.

— Ані сліду інших кланів, — доповів Вітрогон.

— Але ми зачули запах твого учня, — додав Темносмуг. — Біля лігва Двоногів.

— Ви його бачили? — Вогнесерд з усіх сил намагався, щоб його запитання звучало невимушено.

Темносмуг похитав головою.

— Я так собі думаю, що він шукав пташок у садочках Двоногів, — вищирився Порохошуб.
— Певно, вони йому більше до смаку.

Вогнесерд проігнорував шпильку вояка.

— Запах був свіжий? — запитав він Вітрогона.

— Доволі. Ми загубили його слід, коли рушили до табору.

Вогнесерд кивнув. Принаймні, тепер відомо, звідки почати пошуки Хмаролапа.

— Темносмуже, Порохошубе, — нявкнув він, — Синьозірка хоче зустрітися з вами у своєму кублі.

Коли вояки рушили до провідниці, Вогнесерд завагався, чи не слід йому піти з ними, суто на той випадок, якщо Синьозірка досі дивно поводитьься. Та раптом він помітив, що Вітрогон іде з Шиполапом до виходу з табору.

— Ти куди це? — стривожено запитав воєвода.

Синьозірка хотіла, щоб принаймні троє вояків постійно залишались у таборі: він не зміг би вирушити на пошуки Хмаролапа, якби Вітрогон знову кудись гайнув.

— Я пообіцяв Мишошубці, що після обіду потреную Шиполапа полювати на білок, — кинув через плече Вітрогон.

— Але я... — Вогнесерд замовк, побачивши, як зацікавлено зиркнув на нього худорлявий вояк. Він сам перед собою боявся визнати, наскільки переймається через Хмаролапа, тому лише похитав головою. — Ні, нічого.

Вітрогон із Шиполапом зникли в тунелі папоротей. Вогнесерд відчув себе винуватим, спостерігаючи, як новак Мишошубки слухняно тупцяє услід за вояком. Чому він власного учня не може навчити такому послуху?

* * *

Пообіддя тяглося повільно. Вогнесерд уместився біля куща кропиви перед вояцьким кублом і нашорошив вуха, дослухаючись у шерехах лісу якихось ознак повернення Хмаролапа. Страх, який вселила в нього Синьозірка, трохи ослаб, коли Темносмуг доповів, що вони під час патрулювання чули запахи Хмаролапа і не помітили ні сліду зайд на землях Громового Клану.

Сонце вже почало сідати за верхівки дерев, і до табору повернувся мисливський патруль. Із ним прийшли Білошторм і Яснолапка, яких із тренувальної лощовини, безсумнівно, виманив запах свіжини. Довгохвіст із Прудколапом повернулись одразу після них, тільки Хмаролап і досі десь вештався.

Здобичі було вдосталь, але жоден кіт не наближався до купи свіжини. Табором розлетілася новина про церемонію назовництва. Вогнесерд чув, як Шиполап, Яснолапка і Прудколап захоплено перешіптуються про це. Та щойно зі свого кубла виступила Синьозірка, вони позатихали і всі як один звели догори свої захоплені оченята, в яких сяяло передчуття.

Провідниця Громового Клану застрибнула на Високий Камінь одним невимушеним рухом.

Було видно, що вона вже оклигала від фізичних ушкоджень, отриманих у битві з волоцюгами. Але Вогнесерд не знав, що мав відчувати — полегшення чи тривогу. Чому ж розум провідниці не одужав так само швидко, як і тіло? Серцебиття воєводи тільки прискорилось, коли Синьозірка підвела голову, готуючись скликати Клан. Голос провідниці лунав сухо і надламно, наче закостенів від нечастого використання. Та варто їй було виголосити знайомі слова, як Вогнесерд відчув, що до нього повертається впевненість.

Призахідне сонце мерехтіло на його полум'яній шубці, а він думав про власну церемонію назовництва, коли тільки-но приєднався до Клану. Гордо розправивши плечі, Вогнесерд зайняв місце воєводи під Високим Каменем. Решта Клану розмістилася на галявині. Темносмуг спокійно собі сидів попереду, незмигно дивлячись перед собою. Порохошуб нерухомо сидів поруч із ним, нездатний приховати захват, яким просто-таки сяяли його очі.

— Ми сьогодні зібралися, щоб дати двом кошенятам Клану їхні новацькі імена, — формально почала Синьозірка, дивлячись на Ряболицю, обабіч якої сиділи кошенята.

Вогнесерд заледве впізнав галасливих сірих малюків, яких допіру бачив у яслах. Тут вони здавалися значно дрібнішими, надто з огляду на те, що їхнє хутро було дбайливо прилизане. Одне з них схилилося до матері, його вуса дрижали у знервованому захваті. Більшеньке кошеня порпало землю лапками.

У юрбі вичікувально зацитькали. Вогнесерд почув, як згори пролунав наказ Синьозірки:

— Підійдіть.

Кошенята пліч-о-пліч виступили на середину галяви, їхні плямисті сірі шубки знову наїжачились від хвилювання.

— Порохошубе, — кинула Синьозірка. — Ти будеш виховником Зололапа.

Вогнесерд проводжав поглядом Порохошуба, який підійшов до більшого кошеняти і став біля нього.

— Порохошубе, — повела далі Синьозірка, — це буде твій перший новак. Передай йому свої хоробрість та рішучість. Я знаю, що ти добре його тренуватимеш, але не бійся звертатися до старших вояків, якщо тобі потрібна буде порада.

Порохошубові очі палали гордощами, коли він схилився, щоб торкнутися своїм носом носика Зололапа. Новак гучно замуркотів і, услід за своїм виховником, став осторонь кола.

Менша киця все ще стояла посеред галявини, її оченята блищали, а груди схвильовано здіймалися. Вогнесерд піймав її погляд і тепло підморгнув. Кицька витріщилася у відповідь, наче від цього залежало її життя.

— Темносмуже, — виголосивши ім'я вояка, Синьозірка завагалася. Вогнесерда щось наче шпигнуло, коли він помітив страх у очах провідниці. Він затамував подих, проте Синьозірка відвела погляд убік і продовжила:

— Ти будеш виховником Папоротелапки.

Очі малої киці ще більше округлились, і вона повернулася до великого смуганя, що вже й сам рушив до неї.

— Темносмуже, — нявкнула Синьозірка, — ти розумний і сміливий. Передай свої найкращі риси цій молодій новачці.

— Звісно, — пообіцяв Темносмуг.

Він потягнувся носом до Папоротелапки, яка на мить аж позадкувала, перш ніж відповісти

на його вітання. Уже рушивши за Темносмугом, вона стривожено озирнулась на Вогнесерда. Той підбадьорливо кивнув.

Інші коти взялись вітати двох новаків, вони з'юрмились навколо, вигукуючи їхні нові імена. Вогнесерд саме хотів приєднатись до решти, коли це краєм ока помітив білу шубку, що з'явилась на терені табору. Хмаролап повернувся.

Воевода кинувся йому навперейми.

— Де тебе носило? — почав він.

Хмаролап кинув водяну мишу, яку доти тримав у зубах.

— Полював.

— І це все, що ти вловив? Ти ж під час безлисту краще полював!

Хмаролап знизав плечима.

— Краще ніж нічого.

— А що ж голуб, якого ти зловив уранці? — запитав Вогнесерд.

— Хіба ти його не приніс?

— То була твоя здобич! — гаркнув Вогнесерд.

Хмаролап сів і обгорнув лапки хвостом.

— Ну, я його, напевне, вранці заберу, — нявкнув він.

— Так, — погодився Вогнесерд, роздратований байдужістю Хмаролапа. — А доти походиш голодний. Піді поклади це, — він тицьнув носом у мишу, — до решти свіжини.

Хмаролап знову знизав плечима, підняв мишу і пішов собі.

Вогнесерд повернувся, досі розлючений, і побачив позаду себе Білошторма.

— Він навчиться, коли буде готовий, — лагідно нявкнув білий вояк.

— Хочеться вірити, — промурмотів Вогнесерд.

— Ти вже вирішив, хто поведе досвітній патруль? — поцікавився Білошторм,

дипломатично змінюючи тему.

Вогнесерд завагався. Він про це ще й не думав, як не думав і про інші патрулі чи мисливські виправи, які належало спорядити на завтра. Його більше турбували думки про Хмаролапа.

— Ну ти подумай, — нявкнув Білошторм. — Часу ще багато.

— Я поведу патруль, — швидко вирішив Вогнесерд. — Візьму Довгохвоста і Мишошубку.

— Добра думка, — муркнув Білошторм. — Сказати їм?

Він глянув на купу свіжини, біля якої саме почали збиратися коти.

— Так, — відповів Вогнесерд. — Дякую.

Він спостерігав, як білий вояк прямує до свіжини, відчуваючи, що у самого в животі буркоче від голоду. Вогнесерд хотів уже приєднатися до решти, коли це помітив знайому постать біля свіжини. Хмаролап очевидно зневажив наказ не брати собі частку здобичі. Воєвода аж спалахнув від гніву, проте не зрушив із місця, відчуваючи важкість у лапах, мовби ті були витесані з каменю. Він не хотів сперечатися з Хмаролапом перед усім Кланом.

Вогнесерд спостерігав, як його новак вибрав собі жирну мишку — і негайно врізався в Білошторма. Білий вояк суворо подивився на Хмаролапа і щось йому промурмотів. Неможливо було розчути, що саме, проте учень Вогнесерда негайно кинув мишку і, підібгавши хвоста, дав драла до кубла.

Вогнесерд швиденько відвернувся, присоромлений тим, що не приструнив Хмаролапа раніше, ніж це зробив старий вояк. Зненацька голод наче зник. Він побачив Синьозірку, що лежала під кущем папороті біля вояцького кубла, і хотів було вже поділитися тривогами стосовно неслухняного новака із власною виховницею. Але в її очах знову виднівся той зацькований вираз. Синьозірка неохоче перекидала з боку на бік маленького дрозда. Смуток кригою обійняв серце воєводи, коли провідниця Громового Клану піднялася на лапи і поволеньки рушила до кубла, покинувши дрозда під кущем.

Цієї ночі уві сні Вогнесерд чув чийсь кроки. Позаду нього з лісу вийшла плямиста кицька із сяючими бурштиновими очима. Вогнесерд глянув на Плямолистку, і серце знову защемило. Медикиця загинула багато повень тому, але біль і досі не вщухав. Вогнесерд нетерпляче очікував лагідного вітання, проте цього разу Плямолистка не торкнулася носиком його щоки, як те робила раніше. Натомість вона повернулася та пішла геть. Здивований, він вирушив назирці, подеколи зриваючись на біг, щоб тільки не відставати від киці, яка впевнено простувала лісом. Вогнесерд гукнув її. Плямолистка, хоча й не прискорила ходи, але залишилася глухою до його вигуків.

Без жодного попередження з-поза дерева вигулькнула темно-сіра тінь. То була Синьозірка, і очі Громової провідниці палали від жаху. Вогнесерд крутнувся, ухиляючись від неї і водночас намагаючись не втратити Плямолистку з поля зору.

Але несподівано з папоротей, якими поросли узбіччя путівця, вистрибнув Хмаролап і збив його з лап. На якусь мить незрушно впавши на землю, Вогнесерд відчув, як його буквально пропікає поглядом Білошторм — білий вояк стояв за гіллям дерева.

Вогнесерд звівся на лапи і знову кинувся навздогін Плямолистці. Вона все ще випереджала його на кілька лисячих хвостів, мчала вперед, не збавляючи кроку, навіть не повертаючи голови, щоби глянути, хто ж її гукає. Він ухилявся від інших котів і біг, а вони взивали до нього. Слів він розібрати не міг, проте всі разом їхні голоси зливалися в оглушливий хор запитань, критики, благань про допомогу. Нявкотіння все гучнішало і гучнішало, аж поки заглушило його власні крики, тож навіть якби Плямолистка його слухала, вона б усе одно нічого не почула.

— Вогнесерде! — пролунав голос, приглушуючи всі інші. То був Білошторм. — Мишошубка і Довгохвіст уже готові рушати. Прокидайся, Вогнесерде!

Ще й досі в напівсні, з посоловілими очима, Вогнесерд насилу звівся на ноги.

— Щ-що? — невпевнено нявкнув він.

Вояцьке кубло заливало світанковим світлом. Білошторм стояв поруч — у порожньому гнізді, де раніше спав Сіросмуг.

— Патруль чекає, — повторив вояк. — А ще Синьозірка хоче поговорити з тобою перед виходом.

Вогнесерд потрусив головою, приводячи себе до тями. Сон злякав його. Уві сні Плямолистка завжди була до нього ближча, ніж будь-коли в житті. Її поведінка цієї ночі пекла його, наче укусу гадюки. Невже завжди лагідна медициця мала намір його покинути?

Вогнесерд відхилився і потягнувся. Лапи його тремтіли.

— Скажи Мишошубці з Довгохвостом, що я скоро буду.

Він швиденько вислизнув із кубла, минаючи поснулі тіла інших вояків. Ряболиця спала біля самого виходу поруч із Морозошубкою: обидві кішки знову повернулись до вояцького життя, коли їхні кошенята покинули ясла.

Вогнесерд вийшов на терен. Надворі вже потеплішало, хоча сонце ще навіть не вибілось над верхівками дерев. Зелений ліс манив із табору. Вбираючи знайомі лісові запахи лісу, Вогнесерд відчув, як біль від сну блідне, і нарешті зміг розслабитися.

Довгохвіст і Мишошубка чекали біля виходу з табору. Вогнесерд кивнув їм і рушив до кубла Синьозірки. Які нагальні справи мала Громова провідниця із самого рання? Вона приготувала для нього особливе завдання? Невже Синьозірка більш-менш повертається до свого звичного стану? Вогнесерд дуже сподівався на це, тож радісно нявкнув, підійшовши до завіси лишайників.

— Заходь! — голос провідниці звучав радісно, і Вогнесердові надії тільки зміцніли.

Синьозірка міряла кроками піщану долівку печери. Вона й не подумала спинитися, коли увійшов Вогнесерд, і йому довелося притиснутись до стіни, щоб тільки зійти з її дороги.

— Вогнесерде, — почала провідниця, не дивлячись на воєводу. — Мені треба розділити сні із Зоряним Кланом. Я мушу вирушити до Місяцескелі.

Це був сяйливий камінь, що лежав глибоко під землею, за межами Вітряних угідь — там, де сідало сонце.

— Ти хочеш піти до тієї самої Місяцескелі? — вражено вигукнув Вогнесерд.

— А ти що, знаєш іншу Місяцескелю? — нетерпляче буркнула Синьозірка. Вона досі ходила кублом, і її кроки глухо відлунювали від стін.

— Просто це далека дорога. Ти впевнена, що її витримаєш?

— Я мушу поговорити із Зоряним Кланом! — наполягла Синьозірка. Зненацька вона завмерла і, примружившись, глянула на свого воєводу. — І я хочу, щоб ти пішов зі мною. Тим часом Білошторм перебере на себе керування.

Із кожною миттю передчуття Вогнесерда гіршали.

— Хто ще піде з нами?

— Ніхто, — понуро відповіла Синьозірка.

Вогнесерд здригнувся. Він був геть спантеличений рішучістю, яка звучала в голосі Синьозірки: вона говорила так, мовби від цієї мандрівки залежало їхнє життя.

— Але ж удвох нам небезпечно буде подорожувати, хіба ні? — обережно зауважив воєвода.

Синьозірка зміряла його крижаним поглядом. Вогнесерд відчув, що йому пересохло в роті, коли кішка просичала до нього:

— Ти хочеш узяти інших? Нащо?

Вогнесерд спробував приховати тремтіння голосу.

— А якщо на нас нападуть?

— Ти мене захистиш, — тихо буркнула Синьозірка. — Хіба ні?

— Ціною життя! — урочисто пообіцяв Вогнесерд. Як би він не ставився до поведінки Синьозірки, його відданість провідниці була непохитна.

Слова воєводи, здається, переконали Синьозірку, бо вона нарешті сіла навпроти нього.

— Добре.

Вогнесерд схилив голову набік.

— А як же загроза від Вітряного та Тіньового Кланів? — усе ще невпевнено нявкнув він. — Ти ж сама вчора це згадувала.

Синьозірка повільно кивнула. Вогнесерд повів далі:

— Нам доведеться пройти землями Вітряного Клану.

Синьозірка рвучко підвелася.

— Я мушу поговорити із Зоряним Кланом! — крикнула вона, і хутро на її плечах наїжачилося. — Чому ти хочеш мене відрадити? Або ти підеш зі мною, або я йду сама!

Вогнесерд знову глянув на провідницю. Він просто не мав вибору.

— Я піду, — погодився воєвода.

— Добре, — Синьозірка знову кивнула, її голос трішки пом'якшав. — Потрібні будуть трави для мандрівки, щоб підкріпити сили. Я піду візьму їх у Жовтоіклої.

Провідниця прослизнула повз Вогнесерда і рушила до виходу з печери.

— Ми що, вирушаємо негайно! — гукнув Вогнесерд.

— Так, — відповіла Синьозірка, навіть не зупиняючись.

Вогнесерд вискочив із кубла вслід за нею.

— Але я мав іти з досвітнім патрулем, — запротестував він.

— Виряди їх самих, — наказала Синьозірка.

— Добре.

Вогнесерд стояв і дивився, як киця зникає серед папоротей, що приховували галявку Жовтоіклої. Він відчував, як млоїть на серці, бредучи до виходу з табору, де на нього чекали Довгохвіст і Мишошубка. Смугастий кіт нетерпляче махав хвостом, а коричнева войовниця просто лежала на животі, спостерігаючи крізь примружені повіки, як Вогнесерд крокує до них.

— У чому справа? — з ходу запитав Довгохвіст. — Чому Синьозірка йде до Жовтоіклої? З нею все добре?

— Вона пішла по трави для мандрівок. Синьозірці потрібен Зоряний Клан, тому ми йдемо до Місяцескелі, — пояснив Вогнесерд.

— Далека дорога, — зауважила Мишошубка, поволі підводячись і сідаючи. — Чи ж це мудро? Синьозірка ж, певно, ще слабка після нападу волоцюг.

Вогнесерд про себе відзначив, що киця тактично вирішила не згадувати про участь Тигрокігтя в тому нападі.

— Синьозірка сказала, що Зореклан покликав її, — відповів він.

— Хто ще піде? — запитав Довгохвіст.

— Тільки ми із Синьозіркою.

— Я теж піду, якщо хочеш, — запропонувала Мишошубка.

Вогнесерд скрушно похитав головою, а Довгохвіст глузливо вищирився.

— Думаєш, зможеш сам її захистити, так? Може, ти й воєвода, але ти не Тигрокіготь! — прошипів вояк.

— І дуже добре, що він не Тигрокіготь! — Вогнесерд відчув невимовне полегшення, коли позаду нього залунав голос Білошторма. Білий вояк, мабуть, чув розмову від початку, бо на цьому не спинився: — Значно менше шансів, що Вогнесерда і Синьозірку помітять, якщо вони мандруватимуть удвох. Не кажучи вже про те, що їм гарантовано безпечний коридор до Місяцескелі. Що більше котів у цій виправі, то більше шансів, що їх приймуть за нападників.

Мишошубка кивнула, а от Довгохвіст відвернувся. Вогнесерд вдячно підморгнув Білоштормові.

— Жовтоікло! — пролунав стурбований голос провідниці з кубла медициці.

— Іди до неї, — тихенько нявкнув Білошторм. — Я поведу патруль.

— Але Синьозірка хоче, щоб ти очолив Клан, поки нас не буде, — сказав йому Вогнесерд.

— У такому разі я залишуся і організую мисливські виправи. А патруль поведе Мишошубка.

— Так, — погодився Вогнесерд, намагаючись не виказувати свого хвилювання. Він повернувся до Мишошубки і наказав: — Візьми із собою Шиполапа.

Войовниця поштиво кивнула, тож Вогнесерд повернувся і побіг тереном до кубла медицицьки.

— Я так думаю, тобі теж знадобляться якісь трави для подорожі, — зауважила Жовтоікла, коли воєвода увійшов до тунелю. Стара медициця спокійно сиділа собі на галявині, а от Синьозірка невтомно походжала навколо неї, занурена у власні думки.

— Так, коли ласка, — відповів Вогнесерд.

Із розколини в камені вийшла Попелюшка і, навіть не спинившись привітатися з Вогнесердом, пошкутильгала до Жовтоіклої.

— Що з цього ромен? — прошепотіла вона у розірване вухо медициці.

— Ти вже мала б це знати! — гостро кинула Жовтоїкла.

Попелюшка смикнула вухами.

— Я думала, що знаю, а тоді подумала, що не впевнена. І вирішила перевірити.

Жовтоїкла форкнула, звелась на лапи та пішла до підніжжя каменя, де рядочком лежали кілька різних трав.

Вогнесерд зиркнув на Синьозірку. Вона припинила міряти кроками землю, а натомість стояла і дивилася на небо, обережно приношуючись до повітря. Кіт тихенько підійшов до Жовтоїклої.

— Але ж ромен — це не трава для мандрівок, — ледь чутно видихнув він.

Жовтоїкла примружилась.

— Синьозірці треба щось, щоб заспокоїти серце, окрім трави для фізичної сили, — медикиця глянула на Попелюшку і продовжила: — Я, знаєш, сподівалася домішати його до трав для мандрівки так, щоб не розголошувати це цілому табору! — вона торкнулась однієї купки трав важкою лапою. — Осьде ромен.

— Так, тепер я пригадую, — покірно нявкнула Попелюшка.

— Було б добре, якби ти й не забувала, — дорікнула їй Жовтоїкла. — У медициці немає часу на сумніви. Вкладай усю енергію в сьогодні та не переймайся минулим. У тебе є зобов'язання перед Кланом. Припини плакатися і роби свою роботу!

Вогнесерд не міг не співчувати молодій киці. Він намагався перехопити її погляд, проте Попелюшка навіть не дивилась на нього. Натомість вона ретельно заходила коло мішанини для мандрів, лапкою відгрібаючи невеличкі порції з кожної купки трав і змішуючи їх до купи. Жовтоїкла весь час зосереджено спостерігала за її роботою.

Позаду них Синьозірка знову підвелася і стала крокувати галявкою.

— Ще не готові? — нетерпляче нявкнула вона.

Вогнесерд підійшов до Синьозірки.

— Уже майже, — сказав він. — Не хвилюйся. Ми дістанемося Високого Каменя ще до сутінок.

Попелюшка вже спішила до них із клубками трав, проте Синьозірка лише кліпнула у

відповідь.

— Це тобі, — нявкнула кицька, кладучи суміш трав Синьозірці до лап. — А осьде твої, — сказала вона Вогнесердові.

Він все ще раз по раз ковтав слину, намагаючись змити гіркий присмак трав, коли Синьозірка вже рушила до виходу з галяви, даючи своєму воєводі знак іти за нею. Табір почав прокидатися. Верболоза вилізла з ясел і саме кліпала очима від яскравого сонячного проміння, а Плямошкур розминав свої старечі кінцівки біля поваленого дуба. Обоє з цікавістю позирнули на Вогнесерда і Синьозірку, а тоді взялися до своїх щоденних занять.

— Агов!

Позаду них пролунав знайомий голос, і Вогнесерд відчув, як йому похололо на серці. Звісно ж, то був Хмаролап, який щойно виліз зі свого кубла. Шерсть новака стояла дибки, розкуйовджена після нічного сну.

— А ви куди? Можна з вами?

Вогнесерд спинився і запитав свого новака:

— А горлицю тобі забрати не треба?

— Горлиця зачекає. Та її все одно якась сова вже забрала, — відповів Хмаролап. — Ну можна з вами, ну будь ласочка!

— Соби їдять живу здобич, — виправив його Вогнесерд. Він запримітив Вітрогона, який сонно вилазив із вояцького кубла, і гукнув його через терен. — Вітрогоне, поведеш нині Хмаролапа на полювання?

Він помітив у очах вояка розчарування, проте Вітрогон все ж кивнув, хоча й без ентузіазму. Вогнесерд пригадав, як щойно вчора Вітрогон радо брав із собою Шиполапа ловити білок. Очевидно, вояк не був у захваті від Хмаролапа, і, чесно кажучи, Вогнесерд його розумів. Його новак анітрохи не старався заслужити бодай крихту пошани від інших вояків.

— Це нечесно, — заскиглив Хмаролап. — Я вже вчора полював. Ну можна я з вами?

— Ні. Сьогодні ти полюєш із Вітрогоном! — відрізав Вогнесерд. І, перш ніж Хмаролап устиг іще щось заперечити, повернувся і побіг услід за Синьозіркою.

Розділ 5

Провідниця Громового Клану вже видерлась на кручу, коли Вогнесерд порівнявся з нею. Вона спинилась і понюхала повітря, перш ніж зануритися в ліс. Вогнесерд не без полегшення відзначив, яка розслаблена вона була тепер, коли нарешті вийшла з табору і торувала свій шлях крізь підлісок, просуваючись у напрямку межі з Річковим Кланом.

Вогнесерд здивовано глянув на Синьозірку. Це не був найкоротший шлях до Чотиридерева і височин, до яких вони прямували, однак воєвода ні про що не запитував. Він не міг не відчувати радісного збудження від думки про те, що, можливо, побачить Сіросмуга на тому березі ріки.

Двоє котів вийшли до Річкового кордону вище Сонячних Скель і рушили вздовж лінії міток угору за течією. Теплий вітерець доносив до них блідий запах торфовища. Вогнесерд чув, як за заростями папороті котить свої води річка. Він витяг шию й побачив, як вода поблискує у плямках світла, що лилося крізь крони. Ген угорі листя палало зеленню й іноді спалахувало по краях, коли сонячне світло пробивалося крізь густе плетиво гілок. Навіть у затінку Вогнесердові було спекно. Як же хотілося пірнути оце в річку, мовби Річковому коту, щоб трохи охолонути!

Нарешті ріка звернула, пішла в глиб Річкових угідь, але Синьозірка незмінно бігла вперед, не відходячи від міток, які позначали межу між Річковим і Громовим Кланами. Вогнесерд постійно зазирає по той бік межі, вишукуючи серед дерев бодай найменшого сліду Річкових котів. Він переймався, щоб їх бува не помітив ворожий патруль, та zarazом сподівався побачити свого друга. Синьозірка бігла загрозово близько від кордону, час від часу навіть несамохіть його переходячи, коли вони надто глибоко занурювалися в підлісок. Вогнесерд не уявляв, як відреагують Річкові коти, якщо знайдуть їх тут. Між двома Кланами вже мало не дійшло до конфлікту через кошенят Срібнострумки. Битви вдалося уникнути лише завдяки тому, що Сіросмуг забрав кошенят до Клану їхньої матері.

Зненацька Синьозірка спинилась, підняла мордочку і роззявила рота, куштуючи повітря. Коли вона присіла, Вогнесерд, довіряючи її вояцьким інстинктам, також припав до землі біля куща кропиви.

— Річкові вояки, — пошепки застерегла Синьозірка.

Тепер і Вогнесерд відчув їхній запах. Що сильнішим ставав запах, то більше наїжачувалася шерсть на його карку — аж ось попереду в підліску пролунав шелест.

Громовий кіт дуже-дуже повільно підвів голову і визирнув поміж дерев у пошуках знайомої сірої шубки, серце його гучно калатало. Поруч із ним сиділа Синьозірка, її очі були так само широкі, а боки ледь здіймалися — вона майже не дихала. «Синьозірка теж сподівається побачити Сіросмуга?» — зачудувався Вогнесерд. Раніше йому якось не спадало на думку, що провідниця, можливо, теж хоче зустріти якихось Річкових котів. Це б цілком пояснило, чому вони вирушили цим шляхом.

Проте Вогнесерд не надто вірив, що Синьозірка шукає зустрічі зі Сіросмугом. Учора вона навіть забула, що сірий вояк покинув Клан. Вогнесерд відчував, що її голова зараз забита іншими думками. Здогад вразив його несподівано, наче здобич, що сама впала до лап: кошенята Синьозірки. Багато повень тому Громова провідниця народила двох кошенят, які вирости у Клані батька — Річкового кота. Синьозірка віддала своїх малюків, коли вони заледве могли виходити із гнізда. Тоді ще майбутня провідниця була занадто амбітна та віддана Клану, щоб самостійно виховувати кошенят. Діти Синьозірки вирости повноцінними Річковими вояками, не підозрюючи навіть, що їхня справжня мама із Громового Клану. Проте вона ніколи їх не забувала, хай навіть тільки Вогнесерд знав її таємницю. Мабуть, Синьозірка оглядала підлісок у пошуках Каменешуба і Мрячконіжки.

Віддалік майнула плямиста шубка, і Вогнесерд знову пригнувся. Це точно не Сіросмуг і не діти Синьозірки. Знайомий запах підказав Вогнесердові, що перед ним за вояк. То була Леопардошубка, воєвода Річкового Клану.

Вогнесерд зиркнув на Синьозірку: вона досі не опускала голову, дивлячись поміж дерев. Шарудіння папоротей підказало Вогнесердові, що Леопардошубка наближається. Його дихання прискорилося. Що ж буде, якщо вона побачить Синьозірку так близько від Річкової межі?

Вогнесерд завмер, а шарудіння в кущах усе гучнішало. Тоді він почув, як воєвода Річкового Клану спинилася — судячи з цілковитої тиші, вона щось знайшла. Безпомічно дивлячись на Синьозірку, Вогнесерд збирався вже дати їй знак хвостом, коли це вона сама пригнулась і зашипіла йому на вухо:

— Пішли, краще нам глибше зайти в наші землі.

Провідниця мовчки пішла геть, і Вогнесерд полегшено видихнув. Прищуливши вуха, він по-пластунськи рушив за нею, геть від позначеної межі, на безпечну територію Громового Клану.

— Ця Леопардошубка так гучно ходить, що її, певно, і Тіньовий Клан уже почув, — зауважила Синьозірка, коли вони відійшли від кордону. Вогнесерд здивовано смикнув вусами. Він аж подумав було, чи не забула провідниця, як люто Клани захищають свої кордони, надто ж у такі скрутні часи.

— Вона вправна войовниця, але її увагу надто вже легко відволікти, — спокійно провадила Синьозірка. — Її більше зацікавив кролик за вітром, ніж ворожі вояки.

Вогнесерда, безперечно, підбадьорила впевненість провідниці. Тепер він міг спокійно все обдумати. Так, вітерець справді доніс до нього запах кролика, проте він надто переймався Леопардошубкою, щоб це помітити.

— Це нагадує мені часи, коли я водила тебе на тренування, — муркнула Синьозірка, крокуючи залитим сонцем лісом.

Вогнесерд порівнявся з нею.

— Мені теж, — відповів він.

— Ти швидко вчився. Я не помилилась, запросивши тебе до Клану, — промурмотіла Синьозірка. Вона озирнулась на Вогнесерда, і той побачив, що провідниця справді пишається ним. Рудий кіт їй вдячно підморгнув.

— Усі Клани мають за що тобі дякувати, — провадила Синьозірка. — Ти вигнав Хвостолома з Тіньового Клану, повернув Вітряний Клан із вигнання, допоміг Річковому Кланові впоратися з паводком і врятував Громовий Клан від Тигрокігтя, — Вогнесерду вже трохи забило памороки від такої подяки, але провідниця не зупинялась: — У жодного вояка немає твоєї прямої, відданості чи хоробрості...

Тут Вогнесерд насторожився.

— Але всі Громові коти поважають вояцький правильник так само, як я, — зауважив він. — Кожен із них ладен пожертвувати собою заради Клану.

Синьозірка стала як укопана і подивилась на Вогнесерда.

— Ти єдиний, хто наважився піти супроти Тигрокігтя, — нагадала вона йому.

— Але ж тільки я знав, що то він убив Рудохвоста!

Вогнесерд був ще новачком, коли дізнався, що Тигрокіготь відповідальний за смерть воєводи Громового Клану. Проте він нікому не міг довести, що темний вояк справді замастив свої лапи кров'ю, аж поки зрадник не повів котів-волоцюг проти власного Клану.

Очі Синьозірки люто заблищали.

— Сіросмуг також знав. А врятував мене лише ти!

Вогнесерд відвернувся і, шукаючи слів, нервово смикав вухами. Здавалося, що Синьозірка не довіряє нікому зі своїх вояків, окрім нього і, можливо, Білошторма. Вогнесерд збагнув, що Тигрокіготь накоїв значно більше лиха, ніж будь-хто у Клані здатен собі уявити. Темний вояк отруїв провідницю недовірою до власних котів, забрав у неї здатність тверезо оцінювати події.

— Ходімо! — кинула Синьозірка.

Вогнесерд спостерігав, як сіра киця пробирається лісом: плечі її були опущені, а хвіст волочився по землі. Він здригнувся. Хоч небо над ними було ясне і прозоре, здавалось, мовби на сонце набігла чорна хмара і кинула похмуру тінь на всю їхню виправу.

Вони дійшли до Чотиридерева, коли сонце вже почало лити своє проміння на землю, підбившись над кронами дерев. Вогнесерд услід за Синьозіркою зійшов до улоговини, серед якої стояли чотири величні дуби. Ці дерева скидалися на мовчазних охоронців, що вартували галявину — місце, де щоповні чотири Клани збиралися разом під покровом перемир'я. Двоє котів проминули Великий Камінь, на якому стояли провідники Кланів, звертаючись до Зборища, і пішли далі, до протилежного краю улоговини.

Трав'янистий схил раптом пішов під гору, м'яка земля перейшла у кам'янисту, і Вогнесерд запримітив, що Синьозірці стало важче тримати крок. Вона все гучніше сопіла, перелазячи з каменя на камінь, тож воєводі доводилося йти повільніше, щоб не обігнати її.

На верхівці схилу Синьозірка спинилась і сіла віддихатись.

— Як ти? — запитав Вогнесерд.

— Не така молода, як раніше, — видихнула Синьозірка.

Вогнесерд відчув хвилювання. Він гадав, що поранення, які вона отримала в битві, вже зцілилися. Звідки ж ця раптова знемога? Провідниця здавалася старішою й вразливішою, ніж будь-коли. «Можливо, це все через цю напругу і спеку, — з надією подумав він. — Зрештою, її шубка густіша за мою».

Поки Синьозірка переводила подих, Вогнесерд стурбовано позирав на хаші ялівцю та вересу, які вкривали височини. Це вже були землі Вітряного Клану, і звідси вони тяглися ген удалину попід безхмарним небом. Він відчув ще більшу тривогу, ніж на межі Річкового Клану. Вітряні коти досі були люті через те, що Громовий Клан надав прихисток колишньому Тіньовому провідникові. І саме Синьозірка вирішила залишити у таборі осліпленого Хвостолома. Що зробить Вітряний патруль, якщо знайде на своїх землях Громову провідницю, яку супроводжує лише один вояк? Вогнесерд не був певен, що зможе захистити її в бійці супроти цілого патруля.

— Треба йти обережно, щоб нас не помітили, — прошепотів він.

— Що ти сказав? — озвалась Синьозірка.

Тут вітер дув сильніше, і Вогнесердові слова відлітали з ним.

— Обережно, кажу, щоб нас не побачили! — Вогнесерд неохоче підвищив голос.

— Чому? — різко спитала Синьозірка. — Ми йдемо до Місяцескелі. Маємо дане Зорекланом право безпечного проходу!

Вогнесерд збагнув, що зараз не варто гаяти час на суперечки, тому швидко запропонував:

— Я піду вперед.

Він добре знав височини, краще за більшість Громових котів. Не раз уже бував тут раніше, проте ніколи не почувався настільки вразливим, як зараз. Він швидко повів Синьозірку в гущавину вересового моря, молячись, щоб Зореклан розділяв певність провідниці щодо права безпечного проходу і щоб прашури-вояки вберегли їх від Вітряних патрулів. Вогнесерд сподівався, що Синьозірці вистачить глузду не піднімати вгору вуха чи хвіст.

Коли вони дійшли до ялівцевих хащ, самого серця Вітряних угідь, сонце вже стояло в найвищій точці небосхилу. Чотиридерево зосталось далеко позаду, проте ще лишався чималий шмат дороги до схилу на краю торфовища, який збігав до ферми Двоногів. Вогнесерд завмер. Їм в обличчя віяла гаряча юга, задушлива, як подих хворого кота, і воєвода розумів, що цей вітер рознесе їхній запах по всій ворожій території. Залишалось сподіватися, що їх якимось замаскують густі пахощі медоносного вересу. Поруч із ним Синьозірка подала хвостом умовний знак і чкурнула в хащі ялівцю.

Позаду пролунало люте виття. Вогнесерд обернувся і позадкував, здригаючись від випадкових доторків до гіллячок ялівцю. Перед ним, наїжачившись і прищуливши вуха, стояли трійко Вітряних котів.

— Зайди! Ви чого тут? — прошипів плямистий темно-брунатний котяра.

Вогнесерд упізнав Багнокігтя, одного зі старших вояків. Сіро-смугастих вояк на ім'я Клаповух стояв поруч, вигнувши спину та випустивши кігті. Вогнесерд познайомився з цими котами, ба навіть почав їх поважати, поки супроводжував Вітряний Клан із їхнього вигнання на землі Двоногів. Проте зараз від колишньої доброзичливості не було ні сліду. Він не впізнав тільки найменшого кота — мабуть, іще новака, який виглядав не менш загрозово, ніж його товариші.

Вогнесерд відчув, як дибки стає шерсть уздовж його хребта, як глухо гупає серце, проте

він з усіх сил намагався зберігати спокій.

— Ми просто проходимо... — почав було Громовий воєвода.

— Ти на нашій землі, — кинув Багнокіготь. Він дивився просто на Вогнесерда, і його очі палали.

«Де ж Синьозірка?» — у відчаї думав Вогнесерд, сподіваючись частково на її підтримку, частково-на те, що вона почула вереск Багнокігтя і зараз собі безпечно прямує крізь хащі ялівцю до угіддя Двоногів.

Загрозливе гарчання підказало, що провідниця повернулась. Він похапцем зиркнув позаду себе — там, біля самих хащ, стояла Синьозірка, високо піднявши голову і пропікаючи ворожих котів лютим поглядом.

— Ми йдемо до Місяцескелі. Зоряний Клан дарував нам безпечний коридор. Ви не маєте права нас зупиняти!

Багнокіготь і вусом не повів.

— Ви відкинули всі права на захист Зореклану, коли прийняли до себе Хвостолома! — відрізав він.

Вогнесерд міг зрозуміти лютя Вітряних котів. Він на власні очі бачив усі злигодні, яких вони зазнали у вигнанні. І все це через Хвостолома і його вояків. Вогнесерд скрушно пригадав, як допомагав нести додому маленьке Вітряне кошеня — останнє вціліле з цілого виводка. Колишній Тіньовий провідник мало не знищив Вітряний Клан своєю жорстокістю.

Вогнесерд відповів на лютий погляд Багнокігтя.

— Хвостолом мертвий, — спокійно пронявчав Громовий воєвода.

Очі Багнокігтя заблищали.

— Ти його вбив? — запитав він.

Вогнесерд завагався, замість нього загрозливо загарчала Синьозірка:

— Звісно ж, він його не вбивав. Громовий Клан не вбивці.

— Ні, — відповів Багнокіготь. — Ви просто їх захищаєте! — Вітряний вояк агресивно вигнув спину.

Збитий із пантелику, Вогнесерд відчував, як натужно працює його мозок, шукаючи інших способів переконати Вітряних котів.

— Ви нас пропустите! — зашипіла Синьозірка.

Вогнесерд завмер, спостерігаючи, як провідниця випускає кігті та напружує лапи, готова кинутись у бій.

Розділ 6

— Зоряний Клан дарував нам безпечний коридор, — вперто повторила Синьозірка.

— Повертайтесь додому! — фоккнув Багно-кіготь.

Вогнесерд, оцінивши ситуацію, здригнувся. Трійко сильних котів супроти нього та немічної Громової провідниці. Їм не вийти з цього бою без серйозних ушкоджень. Але ж не можна допустити, щоб Синьозірка втратила ще одне життя — останнє з дев'яти своїх життів, які Зоряний Клан дарував усім провідникам Кланів.

— Нам краще піти, — зашипів Вогнесерд до Синьозірки. Кицька повернула голову і з недовірою глянула на нього. — Ми в небезпеці.

— Але я мушу поговорити із Зорекланом! — нявкнула провідниця.

— Іншим разом, — наполягав Вогнесерд. У погляді Синьозірки проступила нерішучість, тож кіт додав: — У цій битві нам не перемогти.

Він полегшено видихнув, коли Синьозірка сховала кігті та розслабила м'язи на плечах. Громова провідниця повернулася до Багнокігтя і нявкнула:

— Добре, ми йдемо додому. Але ми повернемось. Ви не зможете навіки відрізати нас від Зоряного Клану!

Багнокіготь також розслабився і відповів:

— Це мудре рішення.

Вогнесерд гаркнув на Багнокігтя:

— Ти не чув, що сказала Синьозірка?

Річковий вояк загрозово примружився, але Вогнесерд повів далі:

— Зараз ми підемо, але ви ніколи більше не завадите нам пройти до Місяцескелі.

Багнокіготь відвернувся і кинув через плече:

— Ми проведемо вас до Чотиридерева.

Вогнесерд напружився, гадаючи, як Синьозірка відреагує на те, що вояки Вітряного Клану не довіряють Громовим котам навіть самотужки покинути їхню територію. Але провідниця просто собі проминула патруль і, не спиняючись, попрямувала туди, звідки прийшла.

Вогнесерд ішов за нею, а трохи віддалік — Вітряні коти. Воєвода чув, як вони продираються крізь вересові хащі позаду нього, і, озираючись через плече, бачив їхні гнучкі тіла серед розсипів пурпурових квітів. Із кожним кроком у ньому наростало розчарування. Він більше не допустить, щоб Вітряні вояки забороняли йому пройти до Місяцескелі.

Громові коти досягли Чотиридерева і почали спускатися вниз кам'янистим схилом. Вітряний патруль залишився нагорі, дивлячись їм услід ворожими, пронизливими поглядами. Синьозірка поволі виснажувалася. Із кожним стрибком вона приземлялася все важче. Вогнесерд боявся, що провідниця спіткнеться, проте вона все йшла уперед, аж поки не ступила на траву внизу. Громовий воєвода озирнувся на пагорб і побачив трьох Вітряних котів, обриси яких вимальовувалися на тлі вогнистого неба. Зрештою вояки повернулися і розчинились у власних угіддях.

Коли Вогнесерд і Синьозірка проминули Високий Камінь, провідниця протяжно застогнала.

— Усе гаразд? — зупиняючись, запитав Вогнесерд.

Сіра киця нетерпляче похитала головою.

— Зореклан не хоче ділити зі мною сни, — промурмотіла вона. — За що вони так розгнівалися на мій Клан?

— То Вітряний Клан став нам поперек шляху, а не Зоряний, — нагадав їй Вогнесерд.

Проте й сам він думав про те, що Зоряний Клан міг би послати їм кращу долю. У голові в

нього відлунили слова Дрібновуха: «Вогнесердове назовництво порушило наш ритуал уперше за весь час, що я можу пригадати».

Вогнесерд відчув, як від тривоги йому голова пішла обертом. Чи пращури-вояки справді розлютилися на Громовий Клан?

* * *

Зі здивованого мурмотіння, яким у таборі зустріли новину про повернення Вогнесерда і Синьозірки, можна було зробити висновок, що Клан поділяє страхи свого воєводи. Ніколи ще провідник не повертав назад на шляху до Місяцескелі.

Синьозірка нетвердо побрела до кубла, втупивши очі в запилюжену землю. Вогнесерд сумовито спостерігав за нею. Зненацька сонце стало пекти надто сильно, витримувати його з такою густою шубкою було неможливо. Він рушив у затінок на узліссі галявини і помітив Порохошуба, який ішов йому назустріч із тунелю у супроводі Зололапа.

— Щось ти рано, — нявкнув вояк.

Він закрокував навколо Вогнесерда. Зололап же просто стояв і здивовано витріщався на двох старших котів.

— Вітряний Клан не пропустив нас, — пояснив Вогнесерд.

— Ви їм не сказали, що йдете до Місяцескелі? — запитав Порохошуб, сідаючи біля свого новака.

— Сказали, звісно, — відрізав Вогнесерд.

Він побачив, що Порохошуб кинув швидкий погляд на вхід до табору. Саме зараз на терен повернулися Темносмуг і Папоротелапка. Новачка, здається, була дуже виснажена. Вона намагалася триматися на рівних зі своїм виховником, а її хутро було скуйовджене і запилюжене.

— Що це ви повернулися? — запитав Темносмуг, примружуючи очі на Вогнесерда.

— Вітряний Клан не пропустив їх, — оголосив Порохошуб.

Папоротелапка глянула на Порохошуба, її гарні зелені оченята округлилися від здивування.

— Що? Як вони посміли? — нявкнув Темносмуг, розлютовано розпушуючи хвоста.

— Я от не розумію, чому це Вогнесерд дозволяє їм бикувати, — зауважив Порохошуб.

— Ну, я не мав із чого вибирати, — гаркнув воєвода. — А ти б ризикнув безпекою своєї провідниці?

Над галявиною залунав нявкіт Вітрогона.

— Вогнесерде! — стрункий вояк, судячи з усього, був дуже стурбований. Темносмуг та Порохошуб презирнулися і повели своїх новаків геть. Вітрогон підійшов до воєводи і запитав: — Ти не зустрічав де-небудь Хмаролапа?

— Ні, — Вогнесерд похолов. — Я думав, він із тобою на тренуванні.

— Я сказав йому почекати, поки я вмиюся, — Вітрогон, здається, був радше роздратований, аніж стурбований. — Але коли я закінчив, Яснолапка розповіла, що Хмаролап пішов полювати сам.

— Вибач, — важко зітхнув Вогнесерд. Тільки Хмаролапового непослуху йому зараз і не вистачало. — Я з ним поговорю, коли він повернеться.

В очах Вітрогона зблиснула ще одна іскорка роздратування, наче обіцянка воєводи його нітрохи не переконала. Вогнесерд уже хотів було вибачитися знову, коли це побачив, як змінюється вираз обличчя стрункого вояка: просто у них на очах до табору зайшов Хмаролап, тримаючи в зубах білку. Новак увесь аж сяяв від гордоців — здобич була майже його розміру. Вітрогон озлоблено форкнув.

— Я розберуся, — швидко нявкнув Вогнесерд. Він відчував, що Вітрогонові ще чимало хочеться сказати про малого, проте вояк лише кивнув і побрів геть.

Воєвода спостерігав, як білий котик несе свою білку до купи свіжини. Хмаролап поклав її та почимчикував до новацького кубла, не взявши собі ні шматочка, хоча їжі було вдосталь. Вогнесерд похолов, зрозумівши, що новак уже підкріпився на полюванні. «Та скільки ж разів на день цей малий може порушувати вояцький правильник?» — роздратовано подумав він.

— Хмаролапе! — гукнув Вогнесерд.

Котик підвів голову.

— Що? — нявкнув він.

— Хочу з тобою поговорити.

Хмаролап поволеньки побрів до нього, а Вогнесерд тим часом стривожено запримітив, що Вітрогон спостерігає за ними з вояцького кубла.

— Ти їв нині на полюванні? — суворо запитав виховник.

Хмаролап знизав плечима.

— Ну то й що, коли раптом їв? Я був голодний.

— А що нам каже вояцький правильник стосовно трапези перед тим, як поїсть Клан?

Вогнесерд перевів погляд на крони дерев.

— Якщо ця частина правильника схожа на решту, тоді це, мабуть, заборонено, — промурмотів Хмаролап.

Притлумивши роздратування, Вогнесерд запитав:

— Ти підібрав ту горлицю?

— Не зміг. Вона десь зникла.

Вогнесерд здивовано збагнув, що навіть не знає, вірити Хмаролапові чи ні. Він вирішив не копирсатися в цій справі.

— Чого ж ти не пішов на влови з Вітрогоном? — запитав воєвода натомість.

— Він задовго збирався. Та я все одно більше люблю полювати наодинці!

— Ти поки що новак, — суворо нагадав йому Вогнесерд. — І навчишся полювати значно краще, якщо будеш тренуватися з вояком.

Хмаролап зітхнув і кивнув.

— Так, Вогнесерде.

Вогнесерд гадки не мав, чи почув його новак.

— Будеш так поводитися — ніколи не заробиш собі вояцьке ім'я! Чи сподобається тобі дивитися церемонію назовництва Зололапа і Шиполапа, коли ти сам ще будеш новаком?

— Не буде такого, — заперечив Хмаролап.

— Ну, одне я тобі скажу точно. Ти будеш сидіти в таборі, а вони підуть на Зборище.

Нарешті Вогнесерд, здається, привернув його увагу. Біленький новак витріщився на нього, мовби не повірив своїм вухам.

— Але... — почав Хмаролап.

— Коли я розповім про це Синьозірці, вона, гадаю, погодиться зі мною, — люто урвав його Вогнесерд. — А зараз іди геть з-перед очей!

Опустивши хвоста, Хмаролап побрів до інших новаків, які спостерігали за ним із кубла. Вогнесерд же навіть не повів очима, щоб пересвідчитися, чи бачив цю сцену Вітрогон. Просто зараз йому було байдуже, що решта Клану думала про його учня. Думки інших котів видавалися геть незначущими на тлі того, що Хмаролап і справді міг ніколи не стати справжнім вояком.

Розділ 7

— Синьозірко, вже чверть повні минуло, відколи ми повернулися з височин, — Вогнесерд намагався не згадувати про Місяцескелю. Хоч, окрім них, у кублі нікого не було, йому й досі незручно було говорити про цю невдалу подорож. — На наших землях звідтоді не було слідів ані Вітряного, ані Тіньового Клану. — Синьозірка недовіриливо примружилась, проте Вогнесерд не вгавав. — Зараз на тренуваннях стільки новаків, у лісах стільки здобичі, що нам дуже важко постійно тримати на терені трьох вояків. Я... я гадаю, що двох буде достатньо.

— А що як на нас ізнову нападуть? — огризнулася Синьозірка.

— Якби Вітряний Клан дійсно хотів заподіяти шкоди Громовому, — зауважив Вогнесерд, — Багнокіготь не випустив би нас із височин...

«...живими», — подумки закінчив він, вчасно прикусивши язика.

— Добре, — кивнула провідниця. Очі її затила пелена незрозумілої емоції. — Хай тільки двоє вояків зостаються в таборі.

— Дякую, Синьозірко. Я піду розподілю завтрашні патрулі, — Вогнесерд шанобливо схилив голову і вийшов із кубла.

Надворі на нього вже чекали вояки.

— Білошторме, ти поведеш досвітній патруль, — наказав Вогнесерд. — Візьмеш із собою Піскошторму і Зололапа. Орлякошубе, ви з Порохошубом вартуватимете табір, поки я візьму Хмаролапа на тренування.

Воєвода поглянув на решту вояків, розуміючи, наскільки впевненіше тепер може організувати патрулі. Він чимало у цьому вправлявся, поки Синьозірка майже цілими днями просиджувала у своєму кублі. Відігнавши неспокійні думки, Вогнесерд продовжив:

— Залишаю на ваш розсуд, підете ви зі своїми учнями на тренування чи на полювання, але свіжини має бути не менше, ніж було сьогодні. А то ми вже звикли наїдатися! — Усі коти радісно замуркотіли. — Темносмуге, ти очолиш патруль у сонцепік. Вітрогоне, ти поведеш присмерковий. Можете брати із собою кого завгодно, тільки попередьте їх заздалегідь, щоб вони були готові.

Вітрогон кивнув, а очі Темносмуга зблиснули, і він запитав:

— А хто сьогодні піде на Зборище?

— Я не знаю, — визнав Вогнесерд.

Темносмуг примружив очі.

— Синьозірка тобі не сказала чи вона сама ще не вирішила?

— Ми про це ще не говорили, — відповів воєвода. — Вона скаже, коли буде готова.

Темносмуг повернув голову і подивився на затінені дерева.

— Краще б вона не затигувала. Сонце скоро сідатиме.

— Тобто вам пора поїсти, — зауважив Вогнесерд. — Тобі знадобляться сили для Зборища, якщо ти на нього підеш.

Він занервував від тону Темносмуга, проте тримав себе в лапах. Воєвода сів і зачекав, поки вояки розійдуться. І тільки коли всі пішли, він повернувся до кубла Синьозірки. Вона таки не згадувала про Зборище, а він надто переймався патрулями, щоби самому про це згадати.

— О, Вогнесерде, — Синьозірка зіткнулася з ним ніс до носа на виході з кубла. Судячи з вигляду, вона щойно закінчила вмиватися, і зараз її шубка поблискувала у присмерковому світлі. Вогнесерд відчув неабияке полегшення від того, що провідниця почала знову стежити за собою. — Як поїси, покличеш вояків на Зборище.

— Ем... а кого ж кликати? — запитав Вогнесерд.

Синьозірка наче здивувалася. Вона легко перелічила імена, не згадавши Хмаролапа і згадавши Зололапа, як Вогнесерд і просив кілька днів тому. Він навіть подумав, що, може, забув усе, і провідниця йому вже це казала.

— Так, Синьозірко, — погодився Вогнесерд.

Він шанобливо схилив голову і почимчикував галявиною до купи свіжини. На її верхівці лежав жирний голуб. Воєвода вирішив залишити пташку Синьозірці. Можливо, така здобич спокусить провідницю, і вона нарешті нормально поїсть. Собі він узяв водяну мишку, бо не почувався дуже голодним. Його надто вже бентежили зміни настрою Синьозірки.

Забравши мишу на своє улюблене трапезне місце, Вогнесерд відчув, як холодний струмочок пробіг йому вздовж хребта. Він інстинктивно зиркнув через плече і знервовано здригнувся: на нього дивився Ожинок. У ту ж мить Вогнесерд пригадав слова Попелюшки: «Він ніколи й не знатиме свого батька. Клан його виростить». Воєвода присилував себе кивнути кошеняті, тоді повернувся і пішов собі до куца кропиви.

Повечерявши, Вогнесерд роззирнувся галявиною. Коти ділились язиками, а ніч тим часом розправляла тіні, несучи в табір довгоочікувану прохолоду. Останнім часом дні були дуже спекотні, і Вогнесерд усе більше шкодував, що не може плавати, як Річкові коти. Він глянув на новацьке кубло. Чи пам'ятає Хмаролап про своє покарання за їжу на полюванні та про те, що не йде на Зборище?

Білий котик був біля старого пня на виході з кубла. Він жартома бився із Зололапом і поки що перемагав. Вогнесерд утішився хоча б тим, що малий ладнав з іншими новачками. «Цікаво, — подумав він, — чи буде Сіросмуг сьогодні біля Чотиридерева? Навряд чи, бо ж він іще й повні не пробув у Річковому Клані. З іншого боку, Сіросмуг повернув їм кошенят Срібнострумки. Річковий провідник, Кривозір, має бути вдячний, бо Срібнострумка була його донькою, тож ті кошенята — його рідня». Вогнесерд плекав надію, що його друзі все ж таки дарують привілей прийти на Зборище. Хоча це б означало, що Сіросмуг остаточно став своїм для іншого Клану.

Воевода підвівся і скликав Громових котів, яким належало рушати на Зборище. Тоді подумки пробігся списком імен, продиктованих Синьозіркою: Мишошубка, Вітрогон, Піскошторма, Орлякошуб, Яснолапка, Зололап і Прудколап. Раптом Вогнесерд зрозумів, що там немає Темносмуга, Довгохвоста і Порохошуба. Усі троє вояків були поплічниками Тигрокігтя. Чи не зумисне Синьозірка залишила їх на терені? Вогнесерд відчув, що тремтить, коли колишні друзі Тигрокігтя презирнулися, а тоді разом вступили в нього. В очах Темносмуга безпомилково читалася лють. Геть знервований, Вогнесерд приєднався до решти котів, які чекали на Синьозірку.

Провідниця тим часом ділилася язиками з Білоштормом біля входу до свого кубла. І тільки коли вояки почали нетерпляче порпати землю, вона підвелася і рушила до них на протилежний кінець терену.

— Поки нас не буде, Білошторм у таборі за старшого, — оголосила Синьозірка.

— Синьозірко, — обережно звернулася до неї Мишошубка. — А що ти плануєш розповісти на Зборищі про те, як Вітряний Клан перепинив тебе на шляху до Місяцескелі?

Вогнесердові плечі напружились. Мишошубка відверто цікавилась, чи слід Громовому Кланові готуватися до ворожого прийому.

— Я не скажу нічого, — твердо відповіла Синьозірка. — Вітряні коти знають, що вони вчинили неправильно. Не слід наражатися на їхню агресію, заявляючи про це перед іншими Кланами.

Громові вояки відреагували на її відповідь ледь помітними кивками. Вогнесерд, прямуючи вслід за провідницею крізь папоротевий тунель у залитий місячним сяйвом ліс, ніяк не міг зрозуміти: коти вбачають у цьому рішенні провідниці прояв мудрості чи слабкості?

Коли вони всі полізли вгору схилом, униз полетіли пилюка та дрібні камінці. Бездощів'я висушило ліс, наче кістки під сонцем, а спечена земля мовби оберталася на порошок від найлегшого дотику лап. Опинившись на лісовому привіллі, Синьозірка кинулася вперед. Усі коти вибрались нагору і нечутно помчали поміж дерев, пригинаючись попід вичахлими папоротями і протискаючись поміж кущів ожини. Вогнесерд відстав і рушив у хвості групи.

Піскошторма стишила крок і порівнялася з Вогнесердом. Разом легким стрибком коти здолали облану гілку, що лежала на землі. Коли вони приземлились, руда войовниця повернулася до Вогнесерда і промурмотіла:

— Синьозірці, здається, знову краще.

— Так, — обережно відповів Вогнесерд, зосередившись на тому, як протиснутися поміж

колючих галузок ожини.

Піскошторма вела далі, говорячи тихесенько, щоб її слова не почув ніхто, крім Вогнесерда.

— Вона якась відсторонена. Синьозірка мені здається не такою, як... — киця завагалася, і Вогнесерд не намагався заповнити тишу, яка настала по її словах. Справджувались його найгірші страхи. Інші Громові коти також почали помічати, що Синьозірка була сама не своя.

— Вона змінилася, — закінчила Піскошторма.

Вогнесерд намагався не дивитися на руду кицьку. Натомість майнув убік, уникаючи густого куща кропиви, який Піскошторма просто перестрибнула.

Воєвода мусив її наздоганяти.

— Синьозірка досі вражена, — важко дихаючи, сказав він. — Зрада Тигрокігтя для всіх нас стала потрясінням.

— Я не розумію, чому вона його ніколи не підозрювала.

— А ти коли-небудь підозрювала Тигрокігтя? — відрізав Вогнесерд.

— Ні, — визнала Піскошторма. — Ніхто не підозрював. Проте решта Клану вже, здається, відійшла від шоку. А Синьозірка наче й досі... — кицька знову не здобулась на слово.

— Вона ж веде нас на Зборище, — зауважив Вогнесерд.

— Так, це правда, — проясніла Піскошторма.

— Вона все ще та сама Синьозірка, — запевнив Вогнесерд. — Сама побачиш.

Обоє котів прискорились. Вони легко перестрибнули струмок, який під час весняних паводків неможливо було перейти. Зараз він тонесенькою цівкою біг кам'яним річищем, таким сухим, що важко було уявити, наче вода піднімалася вище.

Коли Вогнесерд і Піскошторма наблизились до Чотиридерева, відрив між ними та іншими вояками значно скоротився. Воєвода вів кицьку слідами Громових котів. Там, де вони проходили, ще й досі тремтіла трава, мовби її листя теж поділяло їхнє стривожене очікування Зборища.

Синьозірка спинилась на гребені схилу і глянула вниз, на долину. Вогнесерд бачив обриси котів, які снували внизу поміж тінями, вітаючи одне одного притишеним муркотом. Судячи

із запахів, якими повнилось повітря, Громовий Клан прибув останнім. Воєвода перехопив погляд Синьозірки і побачив, як вона тремтить. Здається, провідниця набиралася духу, перш ніж рушити вниз.

Коли вона подала знак, Вогнесерд і його побратими з Клану помчали вниз. Вибігши на галявину, він збавив крок і почав роззиратися в пошуках Сіросмуга. Річкова воєвода, Леопардошубка, муркотіла про щось із Тіньовим вояком, якого Вогнесерд не впізнав. Кривозір, Річковий провідник, сидів біля Каменешуба, мовчки оглядаючи інших котів. Вогнесерд відчув запах ще одного кота з Річкового Клану й озирнувся, проте це був лише новак, який підійшов привітатися з Яснолапкою. Від Сіросмуга не було ні слуху ні духу. Вогнесерд наче й не здивувався, проте все одно розчаровано опустил хвоста.

До Яснолапки підійшов ще й Тіньовий новак. Вогнесерд знічев'я став дослухатися до їхньої бесіди.

— Ваш Клан не бачив нових волоцюг? Ночезір боїться, що вони можуть і досі ще тинятися лісом.

Вогнесерд завмер, почувши питання Тіньового котика. Усі лісові коти знали про гурт волоцюг. Проте інші Клани не здогадувались, що Громовий воєвода, Тигрокіготь, завів собі дружбу з тими волоцюгами і скористався з них, щоби напасти на власний табір. Вогнесерд застережливо глянув на Яснолапку — мовляв, цить! — але в тому й не було потреби. Біло-руда киця преспокійно відповіла:

— Ми не знаходили їхніх слідів на своїх землях уже добру повню.

Вогнесерд відчув неабияке полегшення, коли Річковий новак додав:

— Ми теж. Певно, вони пішли з лісу.

Вогнесердові хотілося б поділяти впевненість Річкових котів, проте інстинкти йому підказували, що Тигрокіготь і волоцюги одного дня повернуться.

Багнокіготь, Вітряний вояк, який завернув Вогнесерда із Синьозіркою під час їхньої подорожі, сидів за лисячий хвіст від них. Вогнесерд упізнав молодого котика поряд із Багнокігтем. Це був Одновус — брунатний смугастик, з яким Вогнесерд і Сіросмуг затоваришували під час повернення Вітряного Клану з вигнання. Проте зараз Громовий воєвода не наважився підійти. Багнокіготь прохолодно поглядав на нього, і Вогнесерд знав, що тут не місце для продовження їхньої сварки, яка почалася дорогою до Місяцескелі.

Проте він мимохіть випустив кігті, досі лютуючи на згадці про той випадок. Тим часом Багнокіготь нахилився і прошепотів щось на вухо своєму товаришеві, при цьому значуще

зиркнувши на Вогнесерда. На превелике здивування Громового кота, Одновус співчутливо підморгнув йому, тоді повернувся і пішов геть, залишивши роздратованого Багнокігтя на самоті. Здається, принаймні один Вітряний вояк пам'ятав старий борг відданості Громовому Кланові. Вогнесерд насилу стримувався, щоб його вуса не затремтіли від задоволення, коли він минав Багнокігтя дорогою до Леопардошубки.

Але вся його впевненість кудись зчезла, коли він підійшов до Річкової воєводи. Хоч тепер Вогнесерд був їй рівню в ієрархії Кланів, та в цієї кішки був дуже лютий норов. Звідколи їхні Клани зітнулися в сутичці на краю прірви, в якій знайшов свою смерть Річковий вояк Білокіготь, Вогнесерд постійно відчував гостру, як терня, лють Річкової воєводи. Проте він повинен був дізнатися, як ведеться Сіросмугові. Вогнесерд шанобливо кивнув, а Леопардошубка кивнула у відповідь.

Тіньовий вояк, що сидів поруч, почав було кректати своє привітання, проте затнувся, кашляючи та відпльовуючись. Вогнесерд тільки тепер запримітив, наскільки скуйовджене було хутро цього кота, наче він уже з місяць не вмивався.

Леопардошубка заходилась вилизувати лапки і витирати обличчя, щойно вояк розчинився в тінях.

— З ним усе добре? — запитав Вогнесерд.

— Він схожий на кота, з яким усе добре? — форкнула Леопардошубка, гидливо закоплюючи губу. — Котам із такою недугою не слід приходити на Зборище.

— Хіба з цим не варто щось робити?

— Це що ж, наприклад? — нявкнула Леопардошубка. — У Тіньового Клану є медикіт. — Киця опустила лапу на землю, її вологі вуса поблискували в місячному сяйві. Очі палали цікавістю. — Я чула, ти новий Громовий воєвода.

Вогнесерд кивнув, здогадавшись, що то Сіросмуг повідомив своєму новому Кланові такі новини. Леопардошубка вела далі:

— Що з Тигрокігтем? Ніхто з інших Кланів, здається, не знає. Він помер?

Вогнесерд знервовано смикнув хвостом. Легко уявлялось, як Леопардошубка, не гаючи часу, розп'якує іншим Кланам, що Громові коти замінили свого опального воєводу на кицюню.

— Те, що сталося з Тигрокігтем, Річкового Клану не стосується, — нявкнув він, намагаючись потрапляти в її прохолодний тон. Тоді замислився, чи скаже Синьозірка щось про старого воєводу, оголошуючи невдовзі нове призначення Вогнесерда.

Леопардошубка примружилась, але тему вирішила не розвивати.

— То що ж, — нявкнула вона, — ти прийшов сюди вихвалитися своїм новим титулом чи розпитати про старого друга?

Вогнесерд підвів голову, здивований, що вона перша дає йому можливість порозпитувати про Сіросмуга.

— Як він там?

— Живий-здоровий, — знизала плечима Леопардошубка. — Він ніколи не буде справжнім Річковим вояком, але принаймні зникає до води. Це навіть більше, ніж я від нього очікувала. — Вогнесерд аж стиснув кігті, почувши її зневажливий тон. — Кошенята його сильні та розумні, — вела далі Леопардошубка. — Певно, в маму вдалися.

Чи ця кішка його зумисне дратувала? Вогнесерд уже підшукував якусь уїдливу відповідь, коли це позаду нього почувся голос Мишошубки.

— Привіт, Леопардошубко, — привітала вона Річкову воєводу. — Каменешуб розповів, що у вашому таборі нові кошенята, окрім Сіросмугових.

— Так і є, — нявкнула Леопардошубка. — Цього зеленлисту Зореклан благословив наші ясла.

— А ще Каменешуб сказав, що кошенята Мрячконіжки скоро почнуть тренуватися. Знаєш, ті, що їх Вогнесерд врятував під час паводку, — нявкнула Мишошубка. В її очах читався докір.

Вогнесерд помітив, що Леопардошубка аж заціпеніла, проте сам він думками вже перенісся до Мрячконіжки та її брата, Каменешуба. Він роззирнувся галявою й побачив Синьозірку, що сиділа собі самотою під Великим Каменем. Чи знає провідниця, що тут її син? Чи вона чула, що кошенята Мрячконіжки ось-ось стануть новаками? Коли він повернувся назад, Ріčkova воєвода вже крокувала геть.

Мишошубка співчутливо глянула на Вогнесерда.

— Не переймайся. Коли ви з нею притретеся, вона вже не так дратуватиме. Громовий Клан допоміг Річковому під час паводку, а ще ж ми без бою віддали їм кошенят Срібнострумки.

— Важко уявити, щоб вона прихильно ставилася до Сіросмуга, — зітхнув Вогнесерд. — Тільки не після того, як Білокіготь упав у прірву.

— Їй треба навчитись пробачати і забувати провини. Сіросмуг дав Річковому Клану двох чудових, здорових кошенят, — махнула хвостом Громова киця. — Леопардошубка щось питала про Тигрокігтя?

— Так.

— Тут усім і кожному аж свербить вивідати, що з ним сталося.

— І чому на його місці тепер киця, — гірко додав Вогнесерд.

— Це також, — Мишошубка подивилася йому в очі. — Не сприйми це як щось особисте, Вогнесерде. Ми б достоту так само цікавилися зміною воєводи в будь-якому іншому Клані.

Кицька якийсь час блукала поглядом по цілій галявині, аж нарешті спостерегла:

— Ти помітив, як мало вояків у Тіньовому патрулі?

Вогнесерд кивнув.

— Я хіба кількох Тіньових котів бачив. І то один із них бухикає, ніби потвора на Громошляху.

— Справді? — зацікавлено зауважила Мишошубка.

— Зараз же час линьки, — зауважив Вогнесерд.

— І справді.

Від Великого Каменя залунали голоси. Вогнесерд глянув туди і побачив Річкового провідника Кривозора на верхівці великого кругляка. Його густе хутро поблискувало в місячному світлі. Обабіч нього розмістилися Синьозірка та Вітряний провідник — Високозорий. Трохи віддалік, у тіні дуба, сидів Ночезір.

Вогнесерда вразив вигляд провідника Тіньового Клану. Чорний котяра зараз був навіть більш кощавим, ніж худючі Вітряні коти, що вічно гасали торфовищами за кролями навздогін. Ночезір був не просто худий, а ще й виснажений. Він низенько понурив голову та опустив плечі. На мить Вогнесерд подумав, що провідник захворів. Але потім пригадав, що Ночезір уже був старійшиною, коли очолив Тіньовий Клан. Може, й не дивно, що він виглядає слабким. Провіднику дарували дев'ять життів, проте навіть Зоряний Клан не може повернути час назад.

— Ну давайте, — промурмотіла Мишошубка. Вогнесерд рушив за брунатною кицею

наперед і сів поруч із нею, побіч Мрячконіжки.

Кривозір нявкнув із Великого Каменя:

— Синьозірка хоче взяти перше слово.

І він схилив голову перед Громовою провідницею, яка виступила наперед і заговорила гучно і потужно, як завжди:

— Дехто з вас уже чув це від Громового Клану, проте якщо хтось не знає — Хвостолом помер!

Юрбою прокотилося вдоволене мурчання. Вогнесерд помітив, як Ночезір мимоволі посмикує вухами і хвостом. Тіньовий провідник був у захваті від того, що його старий ворог мертвий.

— Як він помер? — здобувся на слово Ночезір.

Синьозірка його наче й не почула.

— А ще у Громового Клану новий воєвода, — продовжувала вона.

— Тож Річковий Клан правду казав, — десь у юрбі котів ошелешено нявкнув Вітряний вояк. — Щось трапилося з Тигрокігтем!

— Він помер? — вимогливо спитав Багнокіготь.

На його словах здійнявся цілий концерт скрушних криків, а Вогнесердові навіть стало прикро від усвідомлення того, наскільки поважали Тигрокігтя інші Клани. Він збентежено дивився на Синьозірку, поки інші Клани засипали її питаннями:

— Він помер від хвороби?

— То був нещасний випадок?

Вогнесерд відчув напругу, яка наростала серед його побратимів. Усі вони, як і Яснолапка, не хотіли виносити з кубла сміття про зраду Тигрокігтя.

Проте владний вигук Синьозірки урвав усі запитання:

— Доля Тигрокігтя є справою Громового Клану і нікого більше не стосується!

Коти невдоволено забурчали, бо ж їхню цікавість нітрохи не задовольнили. Вогнесерд

гадав, чи не слід Синьозірці застерегти інші Клани від Тигрокігтя. Адже лісом блукав небезпечний зрадник, необтяжений вояцьким правильником.

Проте коли Синьозірка знову заговорила, Тигрокігтя вона не згадувала. Натомість оголосила:

— Наш новий воєвода — Вогнесерд.

Десятки голів повернулись до Вогнесерда, і йому аж стало гаряче під їхніми допитливими поглядами. У вухах стугоніла тиша. Він порпав лапами землю й безгучно благав провідників вести собі Зборище далі...

Розділ 8

Тривожний нявкіт і тупотіння лап серед галявини збудили Вогнесерда. Він закліпав очима, звикаючи до яскравого світла, яке лилося крізь гілля, що нависало над вояцьким кублом.

Зі стіни листя виринула золотава голівка. То була Піскошторма, її блідо-зелені очі захоплено поблискували.

— Ми спіймали Тіньових вояків! — нечутно нявкнула вона.

Вогнесерд зірвався на лапи.

— Що? Де?

— Біля Совиного Дерева, — пояснила Піскошторма і додала: — Вони спали!

В її голосі чулася зневага до вояків, що так знехтували своїми обов'язками.

— Ти сказала Синьозірці?

— Порохошуб їй саме розповідає.

Піскошторма вийшла з вояцького кубла, і Вогнесерд кинувся за нею повз Вітрогона, який саме підвів голову, розбуджений цим гармидером.

Після Зборища Вогнесерд спав неспокійно, вражений гнітючою тишею, якою зустріли звістку про його призначення воєводою. У снах незнайомі коти відверталися від нього, наче від сови лихих передвісток, що летіла лісом тіней. Він сподівався, що дні вигнання вже далеко позаду, проте викличні погляди лісових котів застерігали про інше. Залишалося тільки сподіватися, що Клани не дізнаються про порушену церемонію назовництва. Це тільки посилить їх неспокій стосовно того, що кицяня замінила шанованого воєводу.

Тепер же перед ним постав іще один виклик. Як він вчинить із ворожими котами, спіяманими на Громових землях? Вогнесерд сподівався лише, що Синьозірка буде достатньо спокійна і допоможе йому.

Досвітній патруль стояв кружком посеред галявини. Вогнесерд проштовхався всередину і побачив перед собою двох Тіньових котів, які припали до твердої землі. Їхні хвости були настовбурчені, а вуха прищуплені.

Одного вояка він миттю впізнав. То був Дрібнохмар, мурий котик. Вони зустрічались на Зборищі, коли Дрібнохмар був ще кошенятком. Хвостом змусив його стати новакон, коли йому щойно виповнилося три повні. Зараз він був уже дорослий, проте й досі дрібний, і виглядав доволі паскудно. Хутро Дрібнохмара скуйовдилось, від нього смерділо воронячим їдлом і страхом. Крижі кота були кощаві, ніби крила без пір'я, очі блимали із глибин черепа. Інший Тіньовий вояк виглядав ненабагато краще. «Навряд чи нам випадає остерігатися таких ворогів», — неспокійно подумав Вогнесерд.

Він поглянув на Білошторма, який очолював досвітній патруль.

— Вони кидалися в бійку, коли ви їх знайшли?

— Ні, — зізнався Білошторм, вимахуючи хвостом. — Коли ми їх розбудили, вони благали нас привести їх сюди.

Вогнесерд геть розгубився.

— Благали вас? — перепитав він. — Чого це раптом?

— Де ці Тіньові вояки? — загорлала Синьозірка, пробираючись крізь юрбу котів. Її лице перекошилося від страху та люті. Вогнесерд відчув, як напружився його живіт.

— На нас знову нападають? — прошипіла провідниця до двох нещасних вояків.

— Білошторм надивав їх із патрулем, — швиденько пояснив Вогнесерд. — Вони спали на Громовій території.

— Спали? — фоккнула Синьозірка, прищуливши вушка. — Тож на нас напали чи ні?

— Ми знайшли тільки цих вояків, — нявкнув Білошторм.

— Ти певен? — наполягала Синьозірка. — Це може бути пастка.

Дивлячись на цих двох жалюгідних котиків, Вогнесерд нутром розумів: останнє, про що вони думають, то напад. Проте Синьозірка теж не дурниці казала. Мудро було би пересвідчитися, що в лісах не ховаються інші Тіньові коти, чекаючи на сигнал до нападу. Він гукнув Мишошубку і Порохошуба.

— Ви двоє, візьміть кожен по вояку і по новаку. Почніть від Громошляху і пройдіть аж до табору. Я хочу, щоб навіть найменший шматочок землі перерили в пошуках Тіньового Клану.

На превелике полегшення Вогнесерда, обоє вояків негайно підкорилися. Порохошуб узяв Вітрогона і Зололапа, а Мишошубка подала знак Прудколапові та Орлякошубу, після чого всі шестеро котів побігли з табору до лісу.

Вогнесерд повернувся до полонених, які досі налякано тремтіли.

— Що ви робите на Громових землях? — запитав він. — Дрібнохмаре, чому ти тут?

Смугастий кіт дивився великими від жаху очима, і Вогнесерд зловив себе на тому, що співчуває йому. Котик виглядав таким же розгубленим і безпорадним, як і вперше на Зборищі, коли він був іще практично молочним кошеням.

— М... ми з Білогорликом[2] прийшли сюди в надії, що ви дасте нам їжі та цілющих трав,
— нарешті вимовив Дрібнохмар.

Громові коти недовірливо зашипіли, і Дрібнохмар позадкував, притискаючись до землі всім своїм кощавим тілом.

Вогнесерд розгублено витріщився на в'язня. Відколи це Тіньові вояки шукають підтримки і допомоги у свого найзапеклішого ворога?

— Вогнесерде, зачекай, — м'яко залунав у нього над вухом голос Попелюшки. Крізь примружені повіки вона розглядала Тіньових вояків. — Ці коти нам не загроза. Вони ж хворі.

Кицька підійшла вперед і носиком делікатно торкнулась передньої лапи Дрібнохмара.

— Його лапа тепла, — нявкнула Попелюшка. — У нього гарячка.

Вона хотіла вже обнюхати лапу другого кота, коли це крізь юрбу проштовхалася Жовтоікла.

— Ні, Попелюшко! — гарикнула вона. — Ану геть від них!

Новачка крутнулась на місці.

— Чого? Ці коти хворі, ми мусимо їм допомогти! — вона повернула голову, благально позираючи то на Вогнесерда, то на Синьозірку.

Здавалося, кожен кіт повернувся до провідниці, проте вона просто вражено дивилась на полонених. Вогнесерд бачив, як Синьозірка бореться зі збентеженням і страхом, погляд її був геть розгублений. Він збагнув, що йому потрібно відволікти увагу котів, поки стривожена провідниця збирається з думками.

— Чому ми? Чому ви прийшли на нашу землю? — знову запитав він у двох в'язнів.

Цього разу озвався інший Тіньовий вояк, Білогорлик. У цього чорного кота лапки і груди колись були білі, проте зараз закалялись пиллюкою.

— Ви ж допомагали Тіньовому Клану раніше, коли ми вигнали Хвостолома, — тихенько пояснив він.

«А ще Громовий Клан приграв у себе Тіньового провідника, — неспокійно подумав Вогнесерд. — Чи Білогорлик це вже забув?» А тоді збагнув, що Хвостолом силою робив кошенят новачками і посилав їх на тренування, коли вони тільки відмовлялися від молока. Вигнання жорстокого провідника, мабуть, було для них таким полегшенням, що подальші події стали здаватися вже незначущими. Зараз Хвостолом мертвий, а Громові вояки для Тіньового Клану загрози не становили, якщо не рахувати звичайної кланової ворожнечі.

Білогорлик продовжував:

— Ми сподівалися, ви зможете допомогти нам іще й цього разу. Ночезір тяжко хворий. У таборі панує сум'яття, бо ж похворіло чимало котів. Нам не вистачає ні здобичі, ані лікарських трав.

— А що робить Носошморг? Він ваш медикіт. Дбати про вас — то його головний біль! — відрізала Жовтоікла, перш ніж воєвода устиг що-небудь сказати.

Вогнесерда її тон просто-таки осадив. Жовтоікла колись належала до Тіньового Клану. Хоч зараз вона була цілком віддана Громовому Кланові, все ж така відсутність співчуття до

своїх колишніх побратимів його неабияк здивувала.

— Ночезір на Зборищі виглядав наче нормально, — прогарчав Темносмуг.

— Так, справді, — погодилась Синьозірка, підозріливо примружуючи очі.

Проте Вогнесерд уже пригадав, яким слабким виглядав Тіньовий провідник, тож і не здивувався, коли Дрібнохмар нявкнув:

— Йому погіршало, коли ми повернулися до табору. Носошморг просидів біля нього цілу ніч. Ні на крок не відходив від Ночезора. Дозволив кошеняті померти просто біля материнського живота і не дав ані макового зернятка, щоби полегшити його мандрівку до Зоряного Клану! Ми боїмося, що він і нам дозволить померти. Будь ласка, допоможіть!

Благання Дрібнохмара для Вогнесерда виглядали вельми і вельми правдоподібно. Він із надією глянув на Синьозірку, проте в її блакитних очах досі відбивався шал.

— Вони мусять піти, — тихо і наполегливо прогарчала Синьозірка.

— Чому? — гостро заперечив Вогнесерд. — Вони нам не загроза, не в такому стані!

— Вони розносять хворобу, яку я вже бачила в Тіньовому Клані, — Жовтоікла заходилась кружляти навколо Тіньових котів, вивчаючи їх і водночас тримаючи дистанцію. — Востаннє вона вбила чимало котів.

— Це ж не зелений кашлюк, ні? — запитав Вогнесерд. Деякі з Громових котів почали поволі задкувати, коли Вогнесерд згадав хворобу, яка під час гололисту лютувала на їхньому власному терені.

— Ні. Вона не має назви, — промурмотіла Жовтоікла, не зводячи очей із полонених. — Її розносять щури, що живуть серед відпадків Двоногів на дальній межі Тіньових угідь. — Медикицька зиркнула на Дрібнохмара. — І старійшини, звісно, знали, що пацюки Двоногів розносять заразу і не годяться на здобич?

— Той новак відніс щура назад, — пояснив Дрібнохмар. — Надто молодий ще був, аби знати.

Вогнесерд слухав, як цей кіт намагається говорити, незважаючи на утруднене дихання.

— Що ж нам робити? — запитав воєвода Синьозірку.

Жовтоікла відповіла, випередивши провідницю:

— Синьозірко, ще не так давно зелений кашлюк нищив наш Клан, — нагадала вона. — Ти тоді втратила життя.

Тут медикицька примружила очі. Вогнесерд здогадувався, про що вона думає. Крім нього тільки Жовтоїкла знала, що Синьозірка живе своє останнє життя. Якщо хвороба перекинеться на Громовий Клан, він може залишитися без провідниці. Від цієї думки у Вогнесерда кров похолонула в жилах.

Синьозірка кивнула.

— Твоя правда, Жовтоїкло, — тихенько нявкнула вона. — Ці коти мусять піти. Вогнесерде, відішли їх.

Голос провідниці був геть невиразний і безбарвний, а ледь договоривши, вона повернулась до свого кубла.

Вогнесерд відчував жаль до хворих котів, але рішення Синьозірки здавалося цілком правильним, тож він неохоче нявкнув:

— Ми з Піскоштурмою супроводимо Тіньових вояків до їхнього кордону.

Серед котів прошелестів схвальний нявкіт. Дрібнохмар поглянув на Вогнесерда, і в його очах читалося благання. Воєвода змусив себе відвернутися.

— Повертайтеся до своїх гнізд, — сказав він своїм побратимам.

Громові коти безшумно розійшлися підліском, що оточував терен. На галявині залишилися тільки Попелюшка із Вогнесердом та Піскоштурмою. Білогорлик закашлявся, всім тілом здригаючись від болісних спазмів.

— Благаю, дозволь їм допомогти, — нявкнула Попелюшка.

Вогнесерд лише безпорадно похитав головою, коли з тунелю гукнула Жовтоїкла:

— Попелюшко! Ходи сюди. Треба змити хворобу з твоєї мордочки.

Попелюшка глянула на Вогнесерда.

— Ану зараз же! — гаркнула Жовтоїкла. — Якщо не хочеш, аби я додала до трав кропиви!

Молода кицька позадкувала до кубла, востаннє скрушно глянувши на Вогнесерда. Проте він уже нічого не міг удіяти. Синьозірка наказала, і цей наказ підтримав увесь Клан.

Вогнесерд глянув на Піскошторму і з величезним полегшенням побачив співчуття в її очах. Вона розуміла, що воєвода розривався між жалощами до хворих котів та прагненням уберегти свій Клан від хвороби.

— Ходімо, — м'яко нявкнула Піскошторма. — Що раніше вони повернуться до свого табору, то краще.

— Добре, — відповів Вогнесерд. Він глянув на Дрібнохмара, намагаючись не зважати на відчай, яким так і яріли очі маленького котика. — На Громошляху завжди більше потвор під час зеленлисту. Ми допоможемо вам перейти.

— Не треба, — прошепотів Дрібнохмар. — Ми самі перейдемо.

— Ми все одно відведемо вас, — сказав йому Вогнесерд. — Ходімо.

Тіньові вояки поспиналися на лапи і нетвердою ходою рушили до виходу з табору. Громові коти йшли за ними, проте не озивалися ні словом. Вогнесерд лише важко зітхав, дивлячись, як хворі котики допомагають один одному підніматися на крутосхил.

Коли вони вже заглибились у ліс, стежку просто перед ними перебігла миша. Тіньові вояки негайно нашорошили вушка, проте вони були надто слабкі для гонитви. Не замислюючись навіть, Вогнесерд кинувся наперед і рушив за мишачим слідом крізь підлісок. Він приніс здобич і кинув її до лап Дрібнохмара. Тіньові вояки, навіть не подякувавши, відразу присіли і заходилися теребити свіжину.

Вогнесерд побачив, що Піскошторма із сумнівом поставилась до його вчинку.

— Вони ж не можуть передати нам хворобу, якщо просто поїдять, — зауважив він. — А їм потрібні будуть сили на повернення до табору.

— У них, здається, такий собі апетит, — прокоментувала Піскошторма, коли Дрібнохмар та Білогорлик зненацька підвелись і попрямували у підлісок, залишивши на землі напівз'їдену мишу. За мить Вогнесерд почув, як вони блюють.

— Яке марнотратство, — промурмотіла Піскошторма, засипаючи землею рештки миші.

— Та вже ж, — розчаровано відповів Вогнесерд. Він почекав на повернення котів, а тоді всі знову рушили до кордону в тому ж порядку, що й раніше.

Вогнесерд відчув кислі випари Громошляху за кілька митей до того, як гурчання потвор досягло його вух. Піскошторма нявкнула до Тіньових котів:

— Я знаю, ви не хочете нашої допомоги, але ми повинні пересвідчитись, що ви перейшли

Громошлях.

Вогнесерд кивнув, погоджуючись. Проте він радше переймався їхньою безпекою, ніж підозрював, що коти можуть не вийти із Громових угідь.

— Ми перейдемо самі, — наголос Дрібнохмар. — Тільки залиште нас тут.

Вогнесерд пильно подивився на хворого кота, раптом подумавши, що, можливо, не варто бути таким довірливим. Проте йому все ще нелегко було повірити, що ці вояки можуть хоч якось загрожувати його Кланові.

— Добре, — вирішив Громовий воєвода.

Піскошторма запитально глянула на нього, проте Вогнесерд ледь помітно махнув хвостом, щоб тільки вона це помітила. Світло-руда киця, заспокоївшись, сіла. Дрібнохмар і Білогорлик попрощалися і зникли серед папоротей.

— Ми зараз будемо... — почала Піскошторма.

— Стежити за ними? — Вогнесерд здогадався, що вона хоче сказати. — Гадаю, нам варто.

Вони трохи вичекали, поки голоси Тіньових котів не притихли в глибині кущів, а тоді й собі почали пробиратися лісом.

— Але ж вони йдуть не до Громошляху, — прошепотіла Піскошторма, йдучи слідом, що вів у бік Чотиридерева.

— Мабуть, вони повертаються тим же шляхом, що і прийшли, — припустив Вогнесерд, торкаючись носом ожинового стебла. Від свіжого смороду хворих котів він аж скривився. — Ходімо. Наздоженемо їх.

Воєводу охопила бентега. Чи він не помилився щодо Тіньових котів? Чи не йшли вони знову в глиб Громових земель, хоча й пообіцяли повернутися додому? Він наддав ходу, а Піскошторма мовчки намагалася не відставати.

Громошлях гудів, наче рій сонних бджіл. Тіньові коти, здається, рухалися паралельно до смердючої кам'яної дороги. Їхній слід вивів Вогнесерда і Піскошторму із лісових папоротей на латку голої землі. Просто попереду них Дрібнохмар і Білогорлик перетнули межу між угіддями двох Кланів і пірнули в густий ожинник, навіть не здогадуючись, що за ними слідкують Громові коти.

Піскошторма примружилась.

— Чому це вони туди йдуть?

— Давай подивимось, — відповів Вогнесерд.

Він кинувся вперед, притлумивши страх від того, що переступає розмежувальну лінію між Кланами. Гуркотіння Громошляху посилювалося, і вушка Вогнесерда смикнулись від болючого шуму.

Громові вояки продиралися поміж колючих пагонів. Вогнесерд цілком ясно розумів, що зараз вони на ворожій території. Але треба було впевнитись, що коти із Тіньового Клану повертаються до себе. Судячи зі звуків, Громошлях був лише за кілька лисячих хвостів попереду, навіть запах хворих котів майже повністю губився за його випарами.

Ожини раптом закінчились, і Вогнесерд несподівано ступив на бруднющу траву, яка росла вздовж межі Громошляху.

— Обережно! — застеріг він Піскошторму, яка саме вистрибнула з кущів. Просто перед ними лежав жорсткий сірий шлях, переливаючись у розжареному повітрі. Руда киця позадувала, коли перед нею прогуркотіла потвора.

— Де ж Тіньові коти? — запитала вона.

Вогнесерд примружив очі та прищулив вуха, бо перед ним ревіли нові й нові потвори, куйовдячи хутро і дражнячи вуса своїм гірким димом. Хворих котів ніде не було видно.

— Дивись, — раптом прошипіла Піскошторма.

Вона на щось показувала носом. Вогнесерд простежив за її здивованим поглядом до межі запилюженої смуги трави. Там ніби не було нічого, і тільки останньої миті він помітив помах хвоста Білогорлика, який зникав у землі, під смердючим рівним камінням Громошляху.

Вогнесердові очі округлилися від здивування. Скидалося на те, що Громошлях роззявив свого рота і проковтнув Тіньових котів.

— Куди вони зникли? — аж затнувся Вогнесерд.

— Гляньмо зблизька, — запропонувала Піскошторма, негайно рушаючи до місця, де зникли Тіньові коти.

Воєвода поквапився за нею. Наблизившись до латки трави, де мов крізь землю провалився Білогорлик, Вогнесерд помітив тінь під Громошляхом. Там знаходився вхід до кам'яного тунелю, на кшталт того, яким вони зі Сіросмугом проходили в пошуках Вітряного Клану. Піскошторма майнула повз нього і, збігши вниз, заходила обнюхувати темний прохід. Пориви вітру били Вогнесерда по вухах, коли потвори гуркотіли Громошляхом. За кислим смородом чорного каменю він все одно відчував свіжі запахи Тіньових котів. Вони точно пішли сюди.

Тунель був десь у двоє котів заввишки, ідеально круглий та облицьований камінням блідо-кремового кольору. Мох, який доходив десь до половини висоти стін, свідчив про те, що під час гололисту тут текла вода. Зараз тунель виглядав сухісіньким, дно його було встелене прілим листям та різним сміттям Двоногів.

— Ти раніше чув про це місце? — запитала Піскошторма.

Вогнесерд похитав головою.

— Мабуть, цим тунелем Тіньовий Клан переходить до Чотиридерева.

— Це легше, ніж ухилятися від потвор, — зауважила киця.

— Не дивно, що Дрібнохмар хотів переходити Громошлях без нас. Цей тунель — таємниця, яку Тіньовий Клан хоче зберегти. Ходімо в табір та розповімо Синьозірці.

Вогнесерд побіг угору схилом та назад до лісу, озираючись через плече на Піскошторму, чи та не відстає. Вона не відставала — обоє котів прямували додому. Перетнувши межу, воєвода відчув уже знайоме полегшення від повернення на землі Громового Клану. Хоча, наслухавшись принесених Дрібнохмаром новин про пошесть у Тіньовому Клані, він вельми і вельми сумнівався, що у ворогів вистачить сил виставляти прикордонні патрулі.

* * *

— Синьозірко! — геть захеканий після гону додому, Вогнесерд попростував прямісінько до кубла провідниці.

— Так? — пролунала відповідь з-поза лишайників.

Кіт увійшов до кубла. Громова провідниця лежала в гніздечку, підібгавши під себе передні лапи.

— Ми знайшли тунель на Тіньових землях, — розповів воєвода. — Він проходить попід Громошляхом.

— Сподіваюся, ви туди не пішли, — гаркнула Синьозірка.

Вогнесерд завагався. Він сподівався, що провідниця буде в захваті від їхнього відкриття, натомість її тон був різкий і сварливий.

— Н-ні, не пішли, — пробелькотів він.

— Ви надто ризикували, заходячи на їхні землі. Ми не хочемо виступати проти Тіньового Клану.

— Якщо Тіньовий Клан і справді такий слабкий, як розповідають їхні вояки, не думаю, що їм буде до нас діло, — зауважив Вогнесерд.

— Ті двоє котів пішли? — Синьозірка дивилася повз нього, явно заклопотана своїми власними думками.

— Так, пішли через тунель. Завдяки цьому ми його і знайшли, — пояснив воєвода.

Провідниця кивнула.

— Ясно.

Вогнесерд намагався вгледіти в очах сірої киці бодай найменшу іскринку співчуття. Невже її взагалі не бентежила пошесть у Тіньовому Клані?

— Ми правильно зробили, відіславши їх? — не втримався він, щоб не запитати.

— Звісно! — чмихнула Синьозірка. — Ми ж не хочемо нової пошесті в таборі.

— Не хочемо, — важко погодився Вогнесерд.

Коли він повернувся до виходу, провідниця додала:

— Поки що нікому не кажи про тунель.

— Добре, — пообіцяв Вогнесерд, уже вислизаючи з її кубла.

От цікаво, чому Синьозірка вирішила зробити з тунелю таємницю. Зрештою, вони знайшли слабіну Тіньового Клану, здатну зіграти їм на лапу. Наразі, звісно, немає потреби нападати, проте хіба ж краще знання лісу може зашкодити Громовим котам? Вогнесерд зітхнув, і тут на нього налетіла Піскошторма.

— Що вона сказала? Зраділа, що ми знайшли тунель? — одразу кинулась розпитувати войовниця.

Кіт похитав головою.

— Сказала тримати це в таємниці.

— Чому? — здивовано нявкнула Піскошторма.

Вогнесерд знизав плечима і пішов до свого кубла. Світло-руда киця подріботіла за ним.

— Усе добре? — запитала вона. — Синьозірка ще щось сказала? Що з нею?

Воевода збагнув, що надто вже виставляв напоказ свою бентегу стосовно провідниці Громового Клану. Він схилив голову і швиденько пригладив шерсть на грудях, тоді глянув на Піскошторму і з удаваною веселістю нявкнув:

— Мушу йти. Я обіцяв, що по обіді поведу Хмаролапа на полювання.

— Мені піти з тобою? — руда войовниця виглядала стурбованою, проте негайно додала:
— Буде весело. Ми вже он скільки разом не полювали.

Піскошторма кивнула в бік новацького кубла, біля якого на осонні дрімав собі Хмаролап. Його повне пухнасте пузце здіймалося й опадало в такт диханню.

— Йому точно потрібно розтрястися, — провадила киця. — Він уже схожий на Верболозу. Не думаю, що раніше бачила такого товстого кота.

У голосі Піскошторми не було докору, а все ж Вогнесердові стало гаряче під хутром. Хмаролап і справді був товстий, як на такого молоденького котика, куди товстіший за решту новаків, хоч вони всі насолоджувалися щедрою здобиччю зеленлисту.

— Напевне, я сам візьму Хмаролапа на тренування, — неохоче нявкнув він. — Бо

останнім часом я його щось наче занедбав. Давай підемо іншим разом?

— Ти мені просто скажи, та й підемо. Зловлю нам іще одного кролика. Якщо ти, звісно, досі не навчився їх ловити! — підначила Піскошторма, полоскотавши його щоку кінчиком свого хвоста, перш ніж піти.

Вогнесерд помітив іскорку розчарування в її блідо-зелених очах. Піскошторма сумувала за тими часами, коли вони полювали разом у засипаному снігом лісі, де повітря наче аж хрумтіло від морозу. Тоді руда кицька неабияк здивувала його своєю спритністю та вмілістю.

Спостерігаючи, як вона йде геть, Вогнесерд відчув якесь дивне, радісне поколювання в лапах. Він похитав головою й рушив до Хмаролапа. Прокинувшись, заспаний новак вигнув спину дугою та потягнувся, аж його короткі лапки затремтіли від напруги.

— Ти сьогодні виходив із табору? — запитав Вогнесерд.

— Ні, — відповів Хмаролап.

— Ну, то ми йдемо полювати, — відрубав воєвода. Його трохи роздратувало те, що новак може просто так собі лежати і насолоджуватися сонечком.

— Та й ти, певно, голодний.

— Та ні, — відповів білий котик.

Вогнесерд розгубився. Хмаролап крав свіжину? Новакам не можна було їсти, поки вони не принесуть здобич для старійшин або не підуть на полювання з виховниками. Він негайно прогнав цю думку. Новак не міг би такого зробити, щоб ніхто з Клану його не помітив.

— Ну, раз ти не голодний, то зараз підемо в лощовину на тренування, повчу тебе битися, — нявкнув воєвода. — Пополюємо пізніше.

Не давши молодому котику змоги заперечити, Вогнесерд кинувся з табору. Він чув, як позаду нього тупотить Хмаролап, але навіть не подумав озирнутися чи спинитися, поки не забіг у лощовину, де і сам тренувався ще новакком. Повітря тут було таким спокійним, навіть у затінку, що спека заважала дихати.

— Нападай, — наказав виховник Хмаролапові.

Кремезний пухнастик саме збіг униз схилом, здіймаючи лапками хмари червонявого пилу, які осідали на його довгому білому хутрі.

— Що? Отак просто? — Хмаролап витріщився на нього, наморщивши носа.

— Так, — відповів Вогнесерд. — Уяви, що я ворожий вояк.

— Добре, — кивнув новак і впівсили побіг на нього.

Кругле пузо сповільнювало котика, маленькі лапи під його масою вгрузали у м'який пісок.

У Вогнесерда було вдосталь часу, щоб підготуватися. Коли Хмаролап нарешті добіг, він просто невимушено ухилився, а новак заповів носом у пісок.

Котик звівся на лапи й обтрусився, чихаючи від пилюки, що набилася йому до носа.

— Дуже повільно, — сказав Вогнесерд. — Іще раз.

Хмаролап припав до землі, важко дихаючи, і примружив очі. Виховник дивився на нього, вражений напругою в погляді свого новака. Цього разу котик виглядав так, наче й насправді збирався напасти. Хмаролап стрибонув, вигнувшись під час приземлення так, щоб ударити супротивника задніми лапами.

Вогнесерд заточився, проте втримався на рівних, у відповідь збивши нападника на землю помахом передньої лапи.

— Краще, — пирхнув він. — Але ти не готовий до контрудару.

Новак непорушно лежав на землі.

— Хмаролапе? — нявкнув Вогнесерд.

Удар його лапи був доволі важким, проте не настільки, щоб сильно зашкодити. У котика смикнулось вушко, проте сам він не ворушився.

Воевода підійшов до нього, відчуваючи все більшу стурбованість. Глянув униз — проте оченята Хмаролапа були розплющені.

— Ти мене вбив, — насмішковано зітхнув новак і безсило перекотився на спину.

Вогнесерд фоккнув:

— Годі дуркувати. Це серйозно!

— Гаразд, гаразд, — Хмаролап звівся на лапи, все ще важко дихаючи. — Але зараз я голодний. Можемо пополювати?

Вогнесерд уже було відкрив рота, щоб заперечити. Тоді пригадав слова Білошторма: «Він навчиться, коли буде готовий». Можливо, краще не тиснути на Хмаролапа. Поки що суперечки були цілковитим марнуванням часу.

— Ну то ходімо, — Вогнесерд зітхнув і повів новака з лощовини.

Вони рухалися низом схилу в глиб лісу, аж ось Хмаролап зупинився і пригнувся.

— Відчуваю кролика, — нявкнув він.

Вогнесерд також пригнувся. Малий мав рацію.

— Сюди, — прошепотів новак.

Серед кущів промайнув хвостик молодого кролика. Вогнесерд припав до землі. Він напружив м'язи, готовий кинутись навздогін. Позад нього до землі припав Хмаролап, його пузо помітно випиналося. Перед ними знову майнув кролячий хвостик, і новак кинувся на нього, важко гупаючи лапами по сухій землі. Кролик миттєво почув шум і дременув у підлісок. Хмаролап помчав навздогін, за ним нечутно біг Вогнесерд. Папороть дрижала там, де мчав Хмаролап. Виховник відчув неабияке розчарування, коли новак спинився попереду нього, важко дихаючи. Кролик зник.

— Та ти кошеням краще полював! — вигукнув Вогнесерд. Колись кошеня його сестри показувало потенціал чудового вояка, проте зараз білий пухнастий новак ставав ніжним, мов та киця. — Хіба Зореклан знає, як ти примудрився настільки розжиріти з такими мисливськими навичками. Навіть худому коту не під силу обігнати кролика. Ти маєш легше ступати, якщо хочеш вполювати таку швидку здобич!

Воєвода неабияк радів, що Піскошторми тут немає. Він би згорів від сорому, якби вона побачила, наскільки паскудним мисливцем став його учень.

Чи не вперше Хмаролап не заперечив.

— Пробач, — промурмотів він, аж Вогнесерд поспівчував молодому котику.

Цього разу справді виглядало на те, що новак старався з усіх сил. І його виховникові ніяк не давала спокою думка, що він останнім часом сильно занедбав його тренування.

— Чому б мені не полювати самому? — запропонував Хмаролап, дивлячись собі на лапи. — Я обіцяю принести до табору якусь свіжину.

Вогнесерд якусь хвилю дивився на нього. Хмаролап, звісно, не міг бути аж настільки

паскудним мисливцем, бо якось же він від'ївся більше за всіх котів Клану. Можливо, йому краще полювати без нагляду. Нараз воєвода вирішив простежити за своїм новаком і поспостерігати, як той полює.

— Це добра думка, — погодився він. — Тільки повернись до вечері.

Хмаролап негайно кивнув.

— Звісно, — нявкнув він. — Я не блукатиму допізна, обіцяю.

Вогнесерд почув, як у новака в животі буркоче голод. «Можливо, це трохи стимулює його вмілості», — подумав він.

Воєвода слухав, як важкі кроки Хмаролапа розчиняються в лісовій тиші, й боровся з відчуттям провини за те, що збирався за ним стежити. Проте він хотів усього-на-всього перевірити вмілості учня, і так на його місці вчинив би кожен виховник.

Простежити Хмаролапа крізь Високі Сосни було неважко. Підлісок у затінку соснових веж був ріденький, і Вогнесерд далеко попереду чітко бачив білий хвіст свого новака. Ліс озивався галасом численних пташок, тож він сподівався, що Хмаролап зупиниться і поживиться з таких багатих дарів.

Проте котик не спинився. Він біг уперед навидовижу прудко, з огляду на розміри його пуза, геть від Високих Сосон до діброви, за якою були вже угіддя Двоногів. Вогнесерда охопило недобре передчуття. Не підводячи голови, він прискорився, щоби не втратити Хмаролапа серед підліску. Тоді дерева поступово потоншали, і воєвода помітив попереду себе огорожі, за якими зеленіли садочки Двоногів. Хмаролап збирався навідати свою маму, Принцесу? Її гніздечко Двоногів було неподалік. О, він не міг засуджувати свого учня за бажання час від часу бачитися з нею. Котик був іще достатньо молодий, щоб пам'ятати запах мами. Але чому тоді Хмаролап досі не згадав йому про Принцесу? І чому він сказав, що рушає на влови, а насправді збирався навідати матір? Адже ясно було, що Вогнесерд його б зрозумів.

Воєвода збентежився ще більше, коли Хмаролап повернув біля огорожі Принцеси та рушив уздовж осель Двоногів, аж поки дім його матері залишився далеко позаду. Новак прямував далі, незважаючи навіть на свіжий запах мишки, який трапився йому дорогою. Аж ось він дійшов до берізки, що повисла над блідо-зеленою огорожею. Котик видряпався вгору стовбуром дерева і перестрибнув на паркан, захитавшись, — пузо вибивало його з рівноваги. Вогнесерд пригадав шпильку Порохошуба і здригнувся. Мабуть, садові пташки все ж були більше до смаку Хмаролапові. Проте йому все ж варто буде сказати учню, що Клани не полюють на землях Двоногів. Зореклан дарував їм ліс, здатний прогодувати всіх.

Хмаролап зістрибнув на землю потойбіч огорожі. Вогнесерд швиденько видряпався на

дерево, радіючи тому, що воно зараз уbrane в зелень і серед тріпотливого листя легко сховатися. Унизу білий котик простував дбайливо підстриженим моріжком, високо задерши хвоста і голову. Вогнесерда охопило дуже недобре передчуття, коли Хмаролап безоглядно проминув зграйку шпаків. Пташки здійнялися в повітря вихором крил, проте новак на них і не глянув. Вогнесерд відчував, як у його вухах починає шумувати кров. Якщо його учень ішов сюди не полювати на садових пташок, тоді пощо? А далі він застиг від жаху, побачивши, як Хмаролап сів біля входу до гнізда Двоногів та пронизливо, жалібно занявчав.

Розділ 10

Вогнесердові перехопило подих, коли відчинилися двері до оселі Двоногів. Він хотів, щоб Хмаролап негайно розвернувся і побіг геть, але вже знав, що новак не мав жодного наміру це робити. Виховник схилився наперед зі своєї гілки, щоб Двоноги закричали на нього та прогнали Хмаролапа. Лісових котів вони недолюблювали. Та цей Двоніг нахилився і погладив білого пухнастика, який миттю потягнувся і почав лащитися до його руки, поки той щось примовляв. За інтонацією Двонога було зрозуміло, що вони раніше вже так віталися. Гірке, ніби мишача жовч, розчарування сповнило Вогнесерда, коли Хмаролап весело подріботів до дверей і зайшов усередину.

Після того як двері зачинилися, воєвода ще довго не міг злізти з дерева і сидів там, ніби причмелений. Його новак спокусився на таке життя, від якого він сам відвернувся. Можливо, він геть помилився щодо Хмаролапа? У такій задумі кіт просидів, аж поки сонце не почало ховатися за деревами і не настала вечірня прохолода. Він легко зістрибнув на паркан, а звідти — на землю.

Вогнесерд крокував лісом, сліпо йдучи додому за власним запахом. Поведінка Хмаролапа здавалася йому жахливою зрадою, та все ж було важко на нього злитися. Вогнесерд так палко прагнув довести Кланові, що кицуні не гірші за лісових котів, що навіть не подумав про те, що його учень міг віддати перевагу оселі Двоногів. Вогнесердові подобалося життя в лісі, але він сам його для себе обрав. Хмаролапа ж віддала до Клану мати, ще коли той був надто малий, аби приймати рішення.

Вогнесерд усе крокував, не помічаючи навколо ні слідів, ні запахів, аж поки не зрозумів, що прийшов до паркану своєї сестри. Він здивовано витріщився на нього. Чи не привели його лапи сюди навмисно? Кіт повернувся, бо не був готовий поділитися своїм відкриттям

із Принцесою. Вогнесерд не хотів казати, яку помилку вона зробила, віддавши Хмаролапа у Клан. Важкими, ніби набитими камінням, лапами він почвалав до Високих Сосон і табору.

— Вогнесерде! — пролунав тихий голос позаду нього. Принцеса!

Він застиг, серце впало в п'яти. Сестра вже побачила його, тож не можна було просто піти. Кіт розвернувся, і Принцеса зістрибнула до нього з паркану. Її рябе хутро м'яко колихнулося, коли киця приземлилася поруч.

— Я так довго тебе не бачила! — нявкнула вона. Її голос був стривожений. — Навіть Хмаролап уже довго не заходив. У вас усе гаразд?

— Усе... усе чудово, — затнувся Вогнесерд. Він відчув, як його голос дрижав, а плечі напружилися від спроби звучати переконливо.

Принцеса вдячно моргнула, повіривши його словам, і привітально торкнулася носом Вогнесерда. Він лизнув її, вдихаючи знайомий запах, який нагадав про дитинство.

— Це добре, — замуракотіла киця. — Я вже почала хвилюватися. Чому Хмаролап не приходить до мене? Я весь час чую запах сина поблизу, але вже багато днів його не бачила.

Вогнесерд не знав, що відповісти, і відчув полегшення, коли Принцеса продовжила свій монолог.

— Я так гадаю, ти багато займаєш його тренуваннями? — пронявчала вона. — Востаннє він розповідав, ніби ти дуже вражений його успіхами. Хмаролап сказав, що набагато перевершує інших новаків! — Принцеса виглядала задоволеною, і її очі сяяли від гордощів.

«Вона так само, як і я, хоче, аби Хмаролап став добрим вояком», — подумав Вогнесерд. Він винувато пробурмотів:

— Твій син подає великі надії, Принцесо.

— Він же мій первісток, — муркнула Принцеса. — Я знала, що Хмаролап буде особливим. Я досі за ним сумую, хоч і розумію, наскільки добре йому там.

— Я впевнений, що всі твої кошенята по-своєму особливі.

Вогнесерд дуже сильно хотів розповісти сестрі правду, та не мав досить відваги зізнатися, що її жертва була марною. Натомість він нявкнув:

— Я мушу йти.

— Так скоро? — вигукнула Принцеса. — Що ж, прийди до мене ще невдовзі. І приведи із собою Хмаролапа!

Кіт кивнув. Він ще не хотів повертатися до табору, та ця розмова була надто важкою, ніби доводилося долати величезну прірву між лісовим і домашнім життям.

* * *

Вогнесерд прямував довгою дорогою до табору, звична зелень лісу заспокоювала його. Коли Громовий воєвода вийшов на вершину яру з-за дерев, то раптом усвідомив, наскільки він усе-таки сумує за Сіросмугом. Тепер йому взагалі ні з ким було поділитися.

— Привіт! — голос Піскошторми злякав його. Руда киця піднімалася яром і, мабуть, відчула його запах. — Як минуло тренування? А де Хмаролап?

Вогнесерд глянув на неї. Зелені очі войовниці засяяли, і він раптом зрозумів, що може їй звіритись. Кіт стурбовано роззирнувся і запитав:

— Ти тут сама?

Піскошторма зацікавлено глянула на нього.

— Так. Я думала трохи пополювати перед вечерею.

Вогнесерд підступив до краю схилу і подивився вниз на вершечки дерев, які прикривали табір. Піскошторма стала біля нього. Киця нічого не говорила, лише співчутливо притулилася до нього боком. Вогнесерд знав, що може зараз навіть піти геть, і вона нічого не питає.

— Піскоштормо, — нерішуче почав він.

— Що?

— Як гадаєш, я неправильно вчинив, коли привів Хмаролапа у Клан?

Піскошторма помовчала кілька секунд, а коли почала говорити, її слова були обережними і

чесними водночас:

— Коли я побачила сьогодні, як твій учень спав біля свого кубла, то подумала, що він радше схожий на кицюню, ніж на вояка. Але тоді я згадала, як Хмаролап зловив свою першу здобич. Він був лише кошеням, але вийшов у таку хурделицю й спіймав мишку. Цей білий котик виглядав таким сміливим, таким гордим за свій вчинок. Тоді він виглядав як справжній кіт Клану.

— То я зробив правильно? — з надією нявкнув Вогнесерд.

Після ще однієї важкої паузи Піскошторма відповіла:

— Думаю, лише час покаже.

Вогнесерд мовчав. Це не була та відповідь, на яку він сподівався, але його подруга мала рацію.

— Із ним щось трапилося? — запитала Піскошторма і занепокоєно примружила очі.

— Я бачив, як він сьогодні заходив у гніздо Двоногів, — одним духом випалив Вогнесерд.

— Думаю, він дозволяє їм себе підгодовувати вже давно.

Піскошторма зморщилася.

— Він знає, що ти його бачив?

— Ні.

— Тобі варто йому сказати, — порадила подруга. — Хмаролапові треба визначитися, ким він хоче бути.

— Але що як він вирішить повернутися до життя кицюні? — запротестував Вогнесерд. Йому хотілося, щоб Хмаролап залишився у Клані. Не лише заради Вогнесерда, аби показати іншим котам, що кицюні можуть стати вояками, але й заради нього самого. Хмаролап міг стільки всього дати Громовим котам, а в обмін отримав би їхню відданість. Виховник відчув, як закалатало серце на думці, що його учень може відкинути це все.

— Це його вибір, — нявкнула Піскошторма.

— Якби я був кращим виховником...

— Це не твоя провина, — перебила Піскошторма. — Ти не можеш змінити того, що в нього на серці.

Вогнесерд знизав плечима.

— Просто поговори з ним, — наполягала Піскошторма. — Дізнайся, чого хоче твій новак. Але дозволь йому вирішувати.

Її очі були сповнені співчуття, та Вогнесерд усе ще почувався нещасним.

— Піди і знайди його, — нявкнула киця. Воевода кивнув, і Піскошторма попрямувала в глиб лісу.

Із важким серцем він почав спускатися до лощовини, сподіваючись, що Хмаролап буде повертатися тим самим шляхом, яким пішов. Вогнесерд не хотів підстерігати свого новака, він боявся, що зовсім його відлякає. Але Піскошторма має рацію. Хмаролап не може жити у Громовому Клані, одною лапою залишаючись у гнізді Двоногів.

Воевода сидів у лощовині. Сонце вже зайшло за дерева. Повітря було ще теплим, хоч довгі тіні вже розтяглися на піску. Надходив час вечірньої трапези у Клані. Вогнесерд почав було гадати, чи прийде Хмаролап узагалі. Раптом почулося шурхотіння в кущах і дрібні кроки — він зрозумів, що новак наближається, ще перш ніж зачув його запах.

Хмаролап вийшов на галявину з піднятим хвостом і нашорошеними вухами. Він ніс у зубах малесеньку землерийку, та, забачивши Вогнесерда, вмить випустив її з рота.

— Що ти тут робиш? — у голосі котика почувся докір. — Я ж сказав, що повернуся до вечері. Ти мені не довіряєш?

Вогнесерд похитав головою:

— Ні.

Хмаролап схилив голову набік і набрав ображеного вигляду.

— Ну, я ж сказав, що повернуся — і повернувся, — запротестував він.

— Я тебе бачив, — просто нявкнув виховник.

— Де бачив?

— Я бачив, як ти заходив у гніздо Двоногів.

— І що?

Вогнесердові аж мову відняло від безтурботного тону Хмаролапа. Невже він не розуміє, що вчинив?

— Ти ж мав полювати для Клану, — зашипів воєвода, відчуваючи, як усередині закипає лють.

— Я й полював, — відповів Хмаролап.

Вогнесерд зневажливо глянув на мишку, яку новак виплюнув на землю.

— І скількох котів, на твою думку, це має нагодувати?

— Ну то я не буду вечеряти, — нявкнув Хмаролап.

— Лише тому, що ти напхався кицюнячого корму! — гаркнув Вогнесерд. — Для чого ти взагалі повернувся?

— А чому не мав би? Я просто ходжу до Двоногів по їжу, — Хмаролап виглядав щиро спантеличеним. — У чому проблема?

Закипаючи від злості, Вогнесерд прогарчав:

— Я все думаю, чи правильно вчинила твоя мати, коли віддала свого первістка у Клан.

— Що ж, вона це вже зробила, — прошипів Хмаролап у відповідь, — тож ти тепер за мене відповідаєш!

— Може, я й відповідаю за тебе як за новака, та точно вже потурбуюся, щоб тобі не світило звання вояка! — пригрозив воєвода.

Очі малого округлилися від здивування.

— Ти цього не зробиш! Ти не зможеш! Я стану таким бійцем, що тобі не вдасться мене спинити, — він задирливо глянув на виховника.

— Скільки разів тобі повторювати? Бути вояком означає не лише добре полювати і битися. Ти мусиш знати, для чого ти полюєш і борешся.

Вогнесерд насилу стримував лють, що нуртувала в його грудях.

— Я знаю, для чого борюся. Для того ж, що й ти, — виживання!

Вогнесерд недовірливо подивився на новака і прогарчав:

— Я борюся за Клан, а не за себе.

Хмаролап кинув на нього спокійний погляд.

— Гаразд, — нявкнув він. — Я теж боротимуся за Клан, якщо так можна стати вояком. Зрештою, це все виходить на одне.

Вогнесерд ледве стримувався, щоб не втовкмачити новакові трохи глузду кігтями прямо в його мишачі мізки. Він глибоко вдихнув і пронявчав так спокійно, як тільки міг:

— Ти не можеш жити однією лапою там, а іншою тут. Тобі доведеться вирішити. Ти мусиш обрати, чи хочеш ти жити за вояцьким правильником, як кіт Клану, чи як домашня киця.

Промовляючи ці слова, він згадав, як Синьозірка сказала йому те саме, коли Тигрокіготь зловив його за розмовою зі старим домашнім другом Ляпком на окраїні лісу. Різниця полягала в тому, що тоді Вогнесерд обрав, навіть не вагаючись. Він став вірним Кланові з того моменту, як уперше ступив до лісу.

Хмаролап виглядав спантеличеним.

— Чому я мушу обирати? Мені все подобається, і я не збираюся щось змінювати, тільки щоб тобі стало краще!

— Це не для того, щоб мені стало краще, — відрубав Вогнесерд. — Це для блага Клану! Життя киці суперечить усьому, що сказано у вояцькому правильнику.

Не вірячи своїм очам, він дивився, як Хмаролап підняв зубами мишу і крокував до табору, ігноруючи слова виховника. Вогнесерд знову глибоко вдихнув, стримуючи бажання вигнати Хмаролапа з території Громового Клану раз і назавжди. Дозволь йому самому обирати. Він повторював слова Піскошторми собі під ніс, ідучи за новаком назад до табору. «Зрештою, — зажурено сказав він собі, — нікому не буде зле від того, що Хмаролап харчується у Двоногів». Залишається тільки сподіватися, що ніхто більше про це не дізнається.

Коли вони наблизилися до ялівцевого тунелю, Вогнесерд почув, як із урвища котяться уламки глини. Він зупинився і почекав. Можливо, це Піскошторма повертається з полювання? Та теплий вечірній вітерець повідомив йому, що це була Попелюшка.

Маленька сіра киця незграбно зістрибнула з останнього каменя. У її роті був цілий оберемок трав, і вона важко кульгала.

— Ти нормально почуваєшся? — запитав Вогнесерд.

Попелюшка кинула трави на землю.

— Усе добре, чесно, — видихнула вона. — Нога трохи мучить, але це й усе. Просто довелося збирати ці трави трохи довше, ніж я очікувала.

— Тобі слід сказати Жовтоіклій, — нявкнув Вогнесерд. — Вона б не змусила тебе так тяжко працювати.

— Ні! — занявчала кицька, хитаючи головою.

— Гаразд, гаразд, — погодився воєвода, дивуючись від того, наскільки наполегливо вона відмовлялася. — Принаймні дозволь допомогти тобі понести ці трави.

Попелюшка вдячно підморгнула.

— Нехай береже тебе Зореклан від усіх недуг, — замуркотіла вона. — Пробач, якщо відповіла надто грубо. Просто Жовтоікла зараз дуже зайнята. У Верболози почалися пологи після сонцепіку.

Вогнесерд почав хвилюватися. Востаннє він бачив пологи Срібнострумки.

— Як вона почувається?

Попелюшка відвела погляд, і по її мордочці пробігла тінь.

— Не знаю, — пробурмотіла вона. — Я запропонувала піти назбирати трав, щоб не довелося допомагати. Я... я не хотіла там бути...

Вогнесерд зрозумів, що вона також думала про Срібнострумку.

— Ходімо, — нявкнув він. — Чим швидше ми дізнаємося, як ідуть справи, тим швидше перестанемо хвилюватися.

Кіт наддавав ходу.

— Не біжи так! — скривилася Попелюшка, шкандибаючи позаду. — Коли я дивом одужаю, ти дізнаєшся перший. А поки що трохи повільніше!

Як тільки вони зайшли на терен, Вогнесерд одразу дізнався, що Верболоза окотилася успішно. Одноока і Крапохвістка вийшли з ясел, їхні очі сяяли від щастя, а муркотіння було чути навіть із протилежного боку галявини.

Піскошторма підбігла, аби привітати їх із доброю новиною.

— Верболоза народила двох киць і котика! — сповістила руда войовниця.

— Як вона почувається? — стурбовано запитала Попелюшка.

— Чудово, — запевнила її Піскошторма. — Вона вже їх годує.

Попелюшка голосно замуркотіла.

— Мені треба піти її провідати, — нявкнула вона і подибала до ясел.

Вогнесерд виплюнув свій оберемок трав і роззирнувся.

— А де Хмаролап?

Піскошторма посміхнулась і примружила очі.

— Коли Темносмуг побачив, яку він приніс здобич, то послав його вичищати гнізда старійшин.

— Добре, — нявкнув Вогнесерд, задоволений тим, що втрутився Темносмуг.

— Ти говорив із ним? — тепер уже серйозно запитала Піскошторма.

— Так.

Усю радість Вогнесерда за Верболозу ніби водою змило, коли він згадав про байдужість свого новака.

— І як? — наполягала киця. — Що він сказав?

— Мені здається, він навіть не зрозумів, що вчинив недобре, — холодно відповів Вогнесерд.

На його здивування, Піскошторма не виглядала стурбованою.

— Він ще дуже юний, — нагадала вона. — Не засмучуйся. Просто пам'ятай його перші лови і те, що ви з ним однієї крові. — Войовниця ніжно лизнула його щоку. — Одного дня вона проявиться у Хмаролапові.

Раптом підійшов Порохошуб і перервав їхню розмову. Його очі насмішкувато зблискували.

— Ти маєш пишатися своїм новаком, — вищирився він. — Темносмуг сказав, що Хмаролап побив рекорд із мізерності улову.

Вогнесерда аж пересмикнуло, коли вояк додав:

— Хотів би я бути таким чудовим виховником.

— Іди геть, Порохошубе, — гаркнула Піскошторма. — Не треба тут єхидствувати. Це нікого не вражає.

Вогнесерд здивувався, побачивши, що Порохошуб відскочив, ніби руда киця його вогнем обпекла. Вояк розвернувся і побіг геть, кинувши ображений погляд через плече.

— Спритно ти його, — нявкнув Вогнесерд, вражений лютою відповіддю Піскошторми. — Навчиш мене так робити?

— Боюся, що в тебе так не вийде, — зітхнула вона, співчутливо дивлячись услід Порохошубові. Вони провели разом усе новацтво, та їхня дружба почала згасати, коли Піскошторма зблизилась із Вогнесердом. — Не звертай уваги. Я пізніше перепрошу. Не хочеш піти поглянути на новонароджених кошенят?

Вона попрямувала до ясел, звідки саме виходила Синьозірка. Обличчя старої провідниці було спокійне, а очі сяяли. Коли Піскошторма порівнялася з нею, Синьозірка радісно вигукнула:

— Вітаю з поповненням Громового Клану!

Вогнесерд замуркотів.

— Скоро в нас буде більше вояків, ніж у всіх інших Кланах! — нявкнув він.

Раптом очі провідниці затуманилися, і по спині Вогнесерда пробігся холод.

— Будемо сподіватися, що цим воякам ми зможемо довіряти більше, ніж старим, — похмуро прогарчала Синьозірка.

— Ти йдеш? — гукнула Піскошторма з теплого затінку ясел. Вогнесерд потрусив головою, щоб відігнати страхи за Синьозірку, і протиснувся досередини.

Верболоза лежала у гніздечку з м'якого моху. Кошенята тулилися біля неї, наосліп шукаючи щось біля маминого животика.

Вогнесерд побачив особливу ніжність на обличчі Піскошторми. Вона нахилилася і

вдихнула теплий молочний запах кожного котика по черзі, поки Верболоза дивилася на все це сонними, щасливими очима.

— Вони гарнющі, — прошепотів воєвода.

Він був радий поповненню, та ніяк не міг відігнати скорботу, що колола його, ніби шпичак. Вогнесерд згадав кошенят, яких народила Срібнострумка, і Сіросмуга. Як зараз живе його товариш — чи був він ще у жалю, чи нове життя у Річковому Клані зі своїми дітьми допомогло йому перебороти смуток?

Хвіст Вогнесерда смикнувся, коли він зачув запах Тигрокігтевого кошеняти. Він повернувся, щоб подивитися на нього, притлумлюючи недовіру, яка піднімалася горлом, ніби жовч. За ним у гнізді скрутилася калачиком Злотокувітка, біля неї спокійно дрімали малюки. Темний котик виглядав так само невинним, як і його ясельні товариші. Вогнесерд відчув укол совісті за своє роздратування.

* * *

Наступного дня Вогнесерд прокинувся рано. Думки про Сіросмуга важко клубочилися над ним, ніби дощові хмари. Тепер, коли виникли проблеми з Хмаролапом, він сумував за своїм старим другом ще більше. Розмови з Піскоштурмою допомагали йому, та все ж хотілося дізнатися, що сказав би Сіросмуг. Вогнесерд ще трохи полежав у кублі й нарешті вирішив: він піде сьогодні до річки і спробує знайти друга.

Кіт вислизнув із кубла і смачно потягнувся. Сонце тільки-но з'явилося над горизонтом, і ранкове небо здавалося крихким, ніби от-от мало розсипатися. Порохошуб сидів посеред галявини і розмовляв із Папоротелапою. Вогнесерд понуро дивувався, про що ж міг вояк говорити з делікатною новачкою Темносмуга. Чи не хотів Порохошуб отруїти її думки гидкими чутками? Та Вогнесерд не почув жодного сліду чванливості в його тоні, хоч і не міг розібрати слів. Навпаки, Порохошуб мило щось туркотів до Папоротелапки, ніби горлиця.

Коли Порохошуб помітив воєводу, його очі похолоднішали.

— Порохошубе, — привітався Вогнесерд, — ти поведеш полуденний патруль.

Очі Папоротелапки захоплено спалахнули:

— Можна мені теж піти?

— Не знаю, — відповів Вогнесерд. — Я ще не говорив із Темносмугом про твої успіхи.

— Темносмуг казав, що вона з усім порається, — нявкнув Порохошуб.

— Тоді, може, ти з ним про це поговориш? — запропонував воєвода. Він не хотів наражатися на в'їдливу відповідь, а це могло трохи пом'якшити ставлення вояка до нього.
— Але візьми Зололапа і ще одного вояка.

— Не турбуйся, — запевнив його Порохошуб. Видно було, що він щось замислив. — Обіцяю, що Папоротелапка буде в безпеці.

— Ем... гаразд, — нявкнув Вогнесерд і пішов геть. Він не міг повірити, що за цілу розмову з Порохошубом не почув жодної шпильки чи образи.

Проминувши лощовину, Вогнесерд побіг до Сонячних Скель. Земля була така суха, що його лапи здіймали маленькі клуби пилуки. Діставшись кам'янистого берега, він помітив сухі рослини у розщелинах і раптом усвідомив, що дощу не було ось уже дві повні.

Кіт минув підніжжя скель і попрямував до кордону з Річковим Кланом. Ліс рідшав і спускався до річки. Повітря повнилося співом пташок і шурхотом листя, віддалік розмірено дзюркотіла вода. Вогнесерд спинився і понюхав повітря. Сіросмуга не було чути. Якщо Громовий воєвода хотів зустрітися з другом, йому б довелося заходити на Річкові землі. Та він був налаштований більш ніж рішуче. Досвітній патруль уже пройшов, і з великою вірогідністю коти зараз оглядають кордон з іншої сторони.

Вогнесерд обережно поплазував через лінію поміток до води, почуваячись на відкритій території, ніби на долоні. Від Сіросмуга все ще не було й сліду. Може, йому варто перетнути річку і зайти трохи глибше в землі Річкового Клану? Це було би досить легко зробити: ріка зміліла, тож можна піти вбрід, плисти довелося б тільки посередині, та й то течія там повільна. Зрештою, він звик до води більше, ніж інші Громові коти, після тих жахливих повеней новолисту.

Раптом він застиг від неочікуваного запаху, що залетів у його напіввідкритий рот. Це був запах Тіньового Клану! Що Тіньові коти могли робити так далеко від дому? Адже щоб дістатися до річки, їм би довелося перейти всю територію Громового Клану!

Вогнесерд насторожено позадкував у зарості папороті. Він глибоко вдихнув, намагаючись визначити, з якого боку долинав запах. І тут воєвода усвідомив, що відчув щось більше, ніж просто Тіньових котів. Це був затхлий сморід хвороби, який він недавно чув, і сморід цей ішов здалека.

Вогнесерд почав повільно пробиратися між папоротями. Почорнілі листочки шурхотіли об

його хутро. Він побачив попереду поточений стовбур старого дуба, який позначав кордон. Покручене коріння дерева стирчало із землі, де воно колись росло, перш ніж його вирвало буревієм. Тепер там утворилася невелика яма, яку з одного боку заступало коріння. Вогнесерд знову прийняв. Запах очевидно йшов звідти, змішаний із хворобливим смородом, який ні з чим не сплутаєш.

Від страху і бажання захистити свій Клан кіт інстинктивно випустив пазурі. Яка б гидота не була у тій ямі, її треба обов'язково викинути подалі від Громової території. Ковтнувши гіркий клубок, що підступив до горла, Вогнесерд вистрибнув зі свого прихистку. Він вигнув спину і став біля краю печери, готовий оборонятися. Та його зустріла тиша, яку переривало часте дихання.

Вогнесерд вдивлявся у темряву. Хутро йому стало дибки. Коли очі призвичаїлися, він здивовано моргнув. Востаннє, коли Вогнесерд бачив цих котів, вони зникли під Громошляхом, повертаючись на свої землі. Це були двоє Тіньових вояків, які прийшли просити допомоги у Громового Клану, — Дрібнохмар і Білогорлик.

— Чому ви повернулися? — гаркнув Вогнесерд. — Повертайтеся додому, поки ще не заразили всі Клани у лісі!

Він вищирив зуби і загарчав, але раптом позаду нього пролунав знайомий голос:

— Вогнесерде, зупинися! Залиш їх у спокої!

Розділ 11

— Попелюшко! Що ти тут робиш? — воєвода повернувся до сірої кицьки. — Ти знала про це?

Між лапками Попелюшки лежала купка трав. Вона виклично підвела голову.

— Їм була потрібна моя допомога. У їхньому таборі не залишилося нічого, окрім самої хвороби.

— Тому вони одразу повернулися! — розлючено глянув на неї Вогнесерд. — Де ти їх знайшла?

— Біля Сонячних Скель. Я відчула запах хвороби, коли збирала вчора зілля. Вони шукали притулку, — пояснила Попелюшка.

— Тому ти привела їх сюди, — гаркнув воєвода. — Може, вони взагалі прийшли назад на наші землі, бо знали, що ти їх пожалієш.

Попелюшка непокоїлася за Тіньових котів, і це було видно, ще коли вони приходили до Громового табору.

— Ти думала, що зможеш їх лікувати і ніхто про це не дізнається? — він не міг повірити, що учениця медицицьки наразила себе і весь Клан на таку небезпеку.

Попелюшка сміливо зустрілася з ним очима.

— Не вдавай, ніби ти лихий на мене. Тобі ж так само їх шкода, — нагадала вона своєму колишньому виховникові. — Ти б теж не зміг їм відмовити вдруге!

Попелюшка вірила, що вчинила добре, і в її словах була правда. Вогнесерд не міг не співчувати хворим котам і почувався незручно через немилосердя, яке проявила Синьозірка.

— А Жовтоікла знає? — запитав він. Його злість миналася.

— Ні, не думаю, — відповіла новачка.

— Вони дуже хворі?

— Вже починають одужувати, — у голосі Попелюшки почулася нотка самовдоволення.

— Я все ще відчуваю хворобу, — підозріливо нявкнув воєвода.

— Ну, вони ж іще не зовсім здорові. Але невдовзі будуть.

Раптом із тіней позаду них озвався Дрібнохмар:

— Нам уже краще завдяки Попелюшці.

Вогнесерд зауважив, що голос Дрібнохмара лунав жвавіше, ніж тоді у Громовому таборі, й очі молодого вояка яскраво сяяли.

— Здається, їм справді краще, — визнав він, повертаючись до юної кицьки. — Як ти це зробила? Жовтоікла ж казала, що ця недуга смертельна.

— Мабуть, я знайшла правильні пропорції для суміші трав і ягід, — щасливо відповіла Попелюшка. Вогнесерд помітив, що її слова звучать так упевнено, як давно вже не звучали, і нарешті впізнав ту колись жваву й вольову новачку.

— Ти молодець!

Він інстинктивно замислився: «Як Синьозірка зустріне новини про те, що Громова кицька знайшла ліки від дивної недуги Тіньового Клану?» І раптом згадав, що Синьозірка вже не та провідниця, якою була раніше. Небезпечно розповідати їй, що Попелюшка переховує Тіньових котів на території Громого Клану. Глузд старої кішки був затьмарений нав'язливим страхом атаки.

Тіньові вояки не можуть тут залишатися. Вогнесерд боявся, що Синьозірка накаже вбити їх одразу ж, як дізнається про все.

— Пробач, Попелюшко, — похитав він головою. — Ці коти мусять піти геть. Їм самим небезпечно тут бути.

Кицька роздратовано смикнула хвостом.

— Вони ще надто хворі, щоб повертатися до свого табору. Може, я й можу їх вилікувати, але з мене поганий мисливець. Тіньові коти вже кілька днів нормально не їли.

— Я зараз для них щось упіймаю, — запропонував Вогнесерд. — Це достатньо їх підкріпить для дороги додому.

— Але що буде, коли ми повернемося? — пролунав голос Білогорлика з тіней.

Вогнесерд не міг на це відповісти, але не міг і ризикувати, щоб їхня хвороба перекинулася на Громовий табір. Що як патруль Тіньового Клану вирушить на пошуки своїх вояків на Громові землі?

— Я вас нагодую, але тоді вам доведеться піти, — повторив він.

Голос Дрібнохмара звучав хрипло й надірвано. Він намагався змусити себе сісти, і його лапи шкребли тверду землю.

— Будь ласка, не відсилай нас назад! Ночезір такий слабкий, ніби недуга забирає в нього щодня по життю. Більшість Клану думає, що він невдовзі помре.

Вогнесерд насупився.

— Гадаю, у нього ще багато життів у запасі.

— Ти просто не бачив, наскільки він хворий! — прокричав Білогорлик. — Увесь Клан наляканий. У нас нікому його замінити.

— Як щодо Попелюха, вашого воєводи? — запитав Вогнесерд.

Обоє Тіньових котів відвели погляди і промовчали. Це означало, що Попелюх уже помер? Чи він був надто старим для провідництва? Як і Ночезір, Попелюх був уже старійшиною, коли вигнали Хвостолома. Вогнесерд відчував, що співчуття перемагає його розсудливість.

— Гарзд, — із важким серцем зітхнув він. — Можете залишатися тут, поки не зміцнієте достатньо для подорожі.

— Дякую, Вогнесерде, — хрипло нявкнув Дрібнохмар. Його очі сяяли вдячністю.

Громовий воєвода схилив голову, усвідомлюючи, як важко для цих гордих Тіньових вояків визнавати свою залежність від іншого Клану. Він повернувся і крокував повз Попелюшку, яка шепнула йому на вушко:

— Дякую, Вогнесерде. Я знала, що ти зрозумієш, — її погляд був сповнений жалю. — Я не могла залишити їх помирати. Навіть... навіть якщо вони з іншого Клану.

Вогнесерд знав, що в цю мить вона думала про Срібнострумку — Річкову королеву, яку їй не вдалося врятувати.

Вона з любов'ю лизнула його вухо.

— Ти справжня медицицька, — промуркотів він. — Ось чому Жовтоікла обрала тебе своєю новачкою.

* * *

Дуже швидко Вогнесерд упіймав дрозда і кролика для Тіньових котів — у цій частині лісу водилося багато живності. Він намагався не перейти випадково за кордон з Річковим Кланом, хоча встояти було важко. З їхнього боку здобиччю пахло сильніше, а Вогнесерд давненько вже не куштував водяної мишки. Та, зрештою, його задовольнив соковитий кролик, що пасся біля Сонячних Скель, і дрізд, який був надто заклопотаний

розколюванням равлика, аби почути вкрадливі кроки мисливця.

Коли він повернувся, Попелюшка сиділа біля старого дуба, пережувала ягоди і випльовувала м'якуш у суміш трав. Вогнесерд підштовхнув лапою здобич до печери, але сам не заходив. Сморід хвороби його відлякував.

Він поглянув, як працює Попелюшка, і раптом злякався і за неї. Вона ж, мабуть, багато разів заходила до печери.

— З тобою все добре? — тихо запитав Вогнесерд.

Попелюшка підвела погляд.

— Так, усе гаразд, — відповіла вона. — І я насправді рада, що ти дізнався про цих котів. Не люблю приховувати щось від Клану.

Кіт тривожно смикнув хвостом.

— Гадаю, нам варто про це ще помовчати, — сказав він.

Попелюшка примружила очі.

— Ти не збираєшся розповісти Синьозірці?

— Взагалі я би розповів... — вагаючись, почав було Вогнесерд.

— Але вона все ще не відійшла від історії з Тигрокігтем, — закінчила його думку Попелюшка.

Вогнесерд зітхнув.

— Іноді мені здається, що їй вже краще, та потім вона як скаже щось чи... — він замовк.

— Жовтоїкла каже, що провідниці знадобиться багато часу, щоб оклигати, — нявкнула Попелюшка.

— То вона теж помітила?

— Якщо чесно, — сумовито пробурмотіла новачка, — то гадаю, це вже помітила більшість Клану.

— Що вони на це кажуть? — Вогнесерд не був певен, чи хоче почути відповідь.

— Синьозірка дуже довго була чудовою провідницею. Вони просто чекають, поки вона стане такою, як раніше.

Відповідь Попелюшки трохи заспокоїла Вогнесерда. Якщо Клан так думає, то їм слід довіритися. Звісно, Синьозірка одужає.

— Ти повертаєшся зі мною? — нявкнув він.

— Мені треба тут ще дещо закінчити.

Юна кицька підняла ще одну ягідку і почала її пережовувати.

Вогнесерд почувався бентежно, залишаючи Попелюшку саму з двома Тіньовими котами і таким смородом, який змушував його хутро ставати дибки. Він усе гадав, чи правильно вчинив, дозволивши їм лишитися.

Перш ніж зайти до Громового табору, воєвода всівся під пухнастим кущем і добре вмився. У нього аж очі свербіли від того смороду, яким несло від Тіньових котів. Він страшенно хотів би змити цей запах ковтком свіжої води зі струмка за лощовиною, але той уже давно пересох. Щоб знайти воду, треба йти назад до річки, але це надто довго. За цей час у Клані почнуть хвилюватися, куди він подівся. Доведеться пошукати Сіросмуга якогось іншого дня.

На виході з ялівцевого тунелю Вогнесерд наштотхнувся на Піскошторму.

— Ходив на лови? — спитала вона.

— Чесно кажучи, шукав Сіросмуга, — Вогнесерд вирішив не приховувати хоча б частину історії.

— Тоді, гадаю, ти не знаходив жодних слідів Хмаролапа, — нявкнула Піскошторма, яку явно мало хвилювало Вогнесердове зізнання.

— А він не в таборі?

— Твій новак сьогодні пішов на полювання.

Вогнесерд знав, що вона підозрює те саме, що й він: Хмаролап знову подався до Двоногів.

— Що мені робити?

— Чому б нам не піти пошукати Хмаролапа разом? — запропонувала Піскошторма. — Може, ми разом поговоримо із ним і змусимо задуматися.

Вогнесерд вдячно кивнув.

— Варто спробувати, — погодився він.

Друзі мовчки бігли через Високі Сосни. Вітру не було, і під їхніми лапами м'яко прогиналася глиця. Вогнесерд просувався вперед упевнено, адже ця дорога була йому так само добре знайома, як і шлях до Чотиридерева чи Сонячних Скель. Піскошторма була більш сторожка: вона мало не щомиті зупинялася і принохувалася, щоб вловити якісь помітки.

Коли вони вийшли із соснового бору в гайок, Вогнесерд відчув, що тривога його подруги почала наростати. Він глянув на неї і побачив, як напружилися її плечі, коли попереду вигулькнули обриси гнізда Двоногів.

— Ти впевнений, що він пішов би цим шляхом? — прошепотіла войовниця, нервово озируючись. Раптом загавкав пес, і хутро Піскошторми стало дибки.

— Усе гаразд, цей пес не виходить із свого саду, — запевнив її Вогнесерд, почуваячись незручно через те, що знав про такі речі. Коли він лише прийшов до Клану, Піскошторма насміхалася з нього через його кицюняче походження. І хоча зараз вона вже цілком прийняла його як лісового кота, Вогнесерд при ній не надто охоче згадував про своє минуле.

— А Двоноги не виводять своїх собак сюди? — запитала киця.

— Іноді, — визнав Вогнесерд. — Але ми це точно помітимо заздалегідь. Собаки Двоногів не крадуться лісом, ти почуєш їх, та й сморід від них чути за сто лисячих хвостів.

Він сподівався, що жарт трохи заспокоїть Піскошторму, але вона все ще була напружена.

— Ходімо, я чую запах Хмаролапа, — кіт потерся щокою об стебло ожини. — Як гадаєш, він свіжий?

Піскошторма теж схилилася до куща.

— Так.

— Тоді ми знаємо напевне, куди він пішов.

Вогнесерд обійшов кущ ожини, відчуваючи полегшення хоча б від того, що слід не вів до саду Принцеси. Зараз він найменше хотів, аби Піскошторма зустрілася з його сестрою-кицюнею. Відколи Хмаролап з'явився у таборі, весь Клан знав, що Вогнесерд

навідується до неї, але ніхто й не підозрював, наскільки він був прив'язаний до Принцеси — і не треба, щоб вони дізналися. Краще, щоб усі коти були впевнені, що його серце цілком належить Кланові, незважаючи на дружбу із сестрою.

Коли вони з Піскоштормою наблизилися до живоплоту, через який ще вчора перелазив Хмаролап, у Вогнесерда з'явилося недобре передчуття. Тут були якісь нові запахи, не лише Хмаролапа. Щось змінилося. Він повів Піскошторму до берези, і вона легко скочила за ним на гілку. Її вуса смикалися, коли киця принохувалася до повітря.

Воевода поглянув у гніздо Двоногів крізь вікно. Усередині було незвично темно й порожньо. Раптом гримнули двері, й Вогнесерд аж підскочив. Він починав хвилюватися.

— Що це? — знервовано запитала Піскошторма.

— Тут діється щось дивне. Гніздо порожнє. Стій на місці, — наказав він. — Я йду погляну ближче.

Кіт прокрадався крізь садок. Наблизившись до дверей гнізда, він раптом почув позаду кроки. Це була Піскошторма. Вона виглядала насторожено, але рішуче. Вогнесерд кивнув, мовчки погодившись на те, щоб подруга йшла з ним, а тоді розвернувся і далі попрямував до дверей.

Зненацька десь заревіла потвора. Вогнесерд прожогом кинувся на одну з доріжок, що оточували гніздо. Його хутро настовбурчилося від страху, але він продовжував іти аж до кінця стежки. Зайшовши у тінь, кіт почав спостерігати за гніздом Двоногів.

Поруч із ним важко дихала Піскошторма, її хутро терлося об його бік.

— Глянь, — шепнув він. Гігантська потвора, майже як гніздо Двоногів, стояла на Громошляхові. З її нутра виривався оглушливий рев.

Обоє котів здригнулися, коли гримнули ще одні двері неподалік від них. Вогнесерд побачив Двонога, який ішов до потвори. Він ніс у руці кубельце, звите з тонких сухих галузок. Через грубу сітку з одного боку кубельця можна було побачити біле хутро. Вогнесерд придивився краще, і раптом його серце впало: за сіткою він упізнав обличчя, сповнене жаху.

Це Хмаролап!

— Допоможіть! Не дайте їм мене забрати! — Вогнесерд чув відчайдушне вищання Хмаролапа.

Двоніг же навіть вусом не повів. Він заліз у потвору із Хмаролапом у руках та зачинив за собою двері. Випустивши із себе хмару задущливого диму, потвора рушила геть у напрямку Громошляху.

— Ні! Зажди!

Вогнесерд не зважив на крик Піскошторми, а просто кинувся доріжкою навздогін потворі. Грубе каміння різало йому лапи, але що швидше він біг, то швидше рухалась потвора, аж поки звернула за ріг та зникла з-перед очей.

Кіт загальмував, відчуваючи, як печуть лапи і гупає серце. Піскошторма знову гукнула його:

— Вогнесерде! Повернися!

Він у відчаї глянув на Громошлях, де всього кілька митей[3] тому стояла потвора, а тоді поквапився назад до подруги. Знетямлений від жаху, Вогнесерд сліпо йшов услід за нею дорогою повз гніздо, садочком і через паркан — назад, під безпечний прихисток лісів.

— Вогнесерде! — видихнула Піскошторма, коли вони ступили на вкриту листям лісову долівку. — З тобою все добре?

Він не міг відповісти. Тільки дивився на порожню огорожу, намагаючись досягнути те, що сталося. Двоноги викрали Хмаролапа! Вогнесерд і досі бачив благальний погляд молодого котика. Куди вони його забрали? Хай куди, а Хмаролап не хотів туди їхати.

— У тебе лапи кровоточать, — промурмотіла Піскошторма.

Вогнесерд підняв лапу і повернув, щоб подивитися. Він байдуже спостерігав, як із тріщин у подушечці тече кров, аж поки Піскошторма сама не підійшла і не взялася злизувати бруд із його ран. Пекло, але Вогнесерд не заперечував. Це трохи заспокоїло його, навіявши далекі спогади про дитинство. Поступово паніка, що скувала мозок, почала танути.

— Хмаролап зник, — похмуро нявкнув Вогнесерд. Порожнеча у нього на серці лунко дзвеніла журбою з кожним ударом.

— Він знайде дорогу додому, — сказала Піскошторма.

Вогнесерд глянув у її спокійні зелені очі та відчув, як і в ньому блиснула іскорка надії.

— Якщо захоче, — додала киця. Її слова кольнули, ніби терня, але очі були повні співчуття, і Вогнесерд зрозумів, що вона просто каже йому правду. — Хмаролапові, можливо, краще буде там, куди він вирушив. Ти зичиш йому щастя, хіба ні?

Вогнесерд поволі кивнув.

— Тоді ходімо, треба повертатися до табору, — жваво нявкнула Піскошторма, проте Вогнесерд відчув тільки ще більшу злість.

— Тобі легко казати! — вигукнув він. — Ти, як і всі, від крові Клану. А Хмаролап доводився мені єдиною ріднею. Тепер у Клані немає нікого близького мені.

Піскошторма здригнулася, ніби він її ударив.

— Як ти можеш таке казати? У тебе є я! — кинула вона. — Я ж тобі допомогти намагаюся. Це вже нічого не означає? Я думала, що наша дружба важлива для тебе, але, очевидно, помилялась!

Руда войовниця повернулася і, зачепивши лапи Вогнесерда своїм хвостом, кинулась навтьоки до лісу.

Воєвода спостерігав, як подруга зникає серед дерев, геть спантеличений її відповіддю. Лапи пекли, а сам він почувався розбитим. Кіт поволі побрів до лісу, оминаючи огорожу, за якою жила Принцеса. Він не міг навіть уявити, як воно буде — розповісти їй, що трапилося з малим.

З кожним кроком до Вогнесердового горя гострими шпичаками додавалась тривога про те, що казати решті Клану. Легко було уявити, як Темносмуг насміхатиметься з того, що родич Вогнесерда повернувся назад до вигідного життя кицюні. Народжений кицюнею завжди буде кицюнею! Можливо, в жарті, яким уже стільки часу шпигали Вогнесерда, була-таки частка правди.

Раптом його увагу привернув шерхіт мишки десь під соснами. Клан і досі треба було годувати.

Вогнесерд інстинктивно присів, проте це вистежування здобичі не принесло йому втіхи. З холодною швидкістю він наздогнав і вбив мишку, після чого поніс її до табору.

Коли воєвода повернувся до тунелю, сонце вже торкалося верхівок дерев. Вогнесерд

зупинився та перевів подих, перш ніж заходити на галявину зі своєю здобиччю.

Коти, повечерявши, саме ділилися язиками. Одразу на вході його перестріла Мишошубка, аж Вогнесерд замислився, чи вона зумисне чекала його повернення.

— Тебе довго не було, — лагідно зауважила киця. — Усе гаразд?

Вогнесерд збентежено відвів очі. Він відчував, що про Хмаролапа найперше треба розповісти Синьозірці.

— Білошторм, поки тебе не було, організував вечірній патруль, — провадила Мишошубка.

— Ем... добре... дякую... — затнувся кіт. Мишошубка ввічливо кивнула та відступила вбік.

Вогнесерд дивився їй услід і знай повторював собі, що втрата Хмаролапа ще не означає, що він zostався геть сам у Клані. Більшість котів, здається, приймали його як воєводу, незважаючи на порушення в ритуалі назовництва. Вогнесердові не вистачало хіба певності в тому, що Зореклан дотримується такої само думки, і через це давні страхи обсідали його, ніби чорна галич. Чи була втрата Хмаролапа знаменням від Зоряного Клану? Чи не карали предки Громовий Клан, віднявши у нього потенційного вояка? А то й гірше: чи не означало це, що кицуням не місце у Клані?

Вогнесердові почало здаватися, що від тривоги підкошуються лапи і він ось-ось упаде. Воєвода кинув свою здобич на купу свіжини та роззирнувся. Піскошторма лежала біля Вітрогона, тримаючи в лапах горобчика. Вогнесерд аж здригнувся, коли руда кицька скрушно на нього зиркнула. Він знав, що йому доведеться вибачитись, проте спершу належало поговорити із Синьозіркою про Хмаролапа.

Воєвода підійшов до кубла провідниці, привітався і попросив дозволу увійти. Він здивувався, коли відповів йому Білошторм. Вогнесерд просунув голову крізь лишайники і побачив, що Синьозірка лежить у кублі, підвівши голову, і ділиться язиками з Білоштормом. Це вперше за скільки часу Громова провідниця поводитись, як і всі інші вояки, насолоджуючись товариством вірного друга. Тож, побачивши заспокоєний вираз на обличчі Синьозірки, Вогнесерд відігнав думку про те, щоб турбувати її поганими новинами. Він скаже їй потім.

— Так, у чому справа? — запитала Синьозірка.

— Я... я думав просто, може, ти голодна, — затнувся Вогнесерд.

— Ой... — провідниця наче збентежилась. — Дякую, та Білошторм уже приніс мені поїсти, — вона кивнула на недоїденого голуба, що лежав на долівці кубла.

— Ем... добре, тоді смачного тобі, — і воєвода швиденько втік, перш ніж провідниця встигла запитати, де це він блукав.

Вогнесерд повернувся до купи свіжини, взяв ту саму мишку, що спіймав, і поніс до куща кропиви, під яким лежали Піскошторма з Вітрогоном.

Руда киця щойно помітила, що він до них наближається, відвернулась і напоказ заходилась відгризати крильця від свого горобця. Вогнесерд поклав свою мишку на землю.

— Здрастуй, — привітався з ним Вітрогон. — Я вже думав, ти пропустиш вечерю.

Вогнесерд спробував відповісти приязно, проте муркотіння вийшло якесь різке.

— Важкий день.

Вітрогон глянув на Піскошторму, яка досі не звертала на воєводу жодної уваги, і Вогнесердові здалося, що вуса худого вояка смикнулися.

— Мені шкода за те, що сталося, — прошепотів воєвода до Піскошторми.

— Тобі й має бути, — промурмотіла вона, не підводячи голови.

— Ти хороша подруга, — провадив Вогнесерд. — Пробач, що змусив думати, наче я тебе не ціную.

— Якщо так, то наступного разу спробуй дивитися далі своїх вусів!

— То ми знову друзі?

— Ми завжди друзі, — просто відповіла вона.

Вогнесерд, відчувши неабияке полегшення, сів поруч із подругою й заходився гризти свою мишку. Вітрогон не промовив ні слова, проте його очі радісно поблискували. Дружба воєводи з Піскоштормою, вочевидь, привертала увагу інших вояків. Вогнесерд незграбно роззірнувся галявиною і відчув, як уздовж хребта йому мимоволі пробіглась орда мурашок.

Темносмуг сидів під кублом новаків і спілкувався із Зололапом. Вогнесерд замислився, чому це він говорить із новаком Порохошуба, замість вечеряти з іншими вояками. Зололап хитав головою, але темний смугастий кіт усе говорив і говорив, аж поки новак потупив очі та побрів галявою до куща кропиви.

Вогнесерд смикнув вухами. Із того, як Темносмуг дивився на молодого сірого котика, було ясно, що щось не так.

Зололап спинився біля Вогнесерда, все його дрібне тільки напружилось, а хвостик нервово посмикувався.

— Щось не так? — запитав Вогнесерд.

— Та я собі думав, де Хмаролап, — нявкнув Зололап. — Він казав, що до вечері буде.

Воєвода глянув над головою новака на темного кота, що пильно спостерігав за ними, а в його бурштинових очах сяяв неприхований інтерес.

— Скажи Темносмугові, що як йому цікаво, то він може й сам у мене запитати! — форкнув кіт.

Зололап здригнувся.

— Я... мені шкода, — затинаючись, пробелькотів він. — Темносмуг мені сказав... — новак шаркнув лапами і зненацька підвів голову, глянувши просто у вічі Вогнесердові. — Власне, то не лише Темносмуг цікавиться. Я також переймаюсь. Хмаролап обіцяв, що до цього часу повернеться, — сірий котик наче завагався і відвів погляд, проте додав: — Що б він там не робив, а свого слова завжди дотримується.

Вогнесерд обімлів. Він і подумати не міг, що Хмаролап спромігся зажити поваги серед своїх побратимів, достоту як вояк. Але що Зололап мав на увазі під «що б він там не робив?»

Розділ 13

— Із Хмаролапом усе добре? — запитав Зололап.

Вогнесерд кліпав очима, підбираючи слова, щоб пояснити зникнення Хмаролапа.

— Мені здається, він покинув Клан, — нарешті промурмотів воєвода. Не було сенсу й намагатися приховувати те, що трапилось.

Зололап широко розплющив очі від подиву і збентеження.

— П-покинув? — відлунням повторив новак. — Але він... він би нам сказав. Тобто Хмаролап же не збирався там залишатися'.

— Залишатися де? — гостро запитав Вітрогон, сідаючи. — Що відбувається?

Зололап винувато глянув на Вогнесерда, знаючи, що зраджує таємницю друга.

— Повертайся до вечері, — лагідно нявкнув Вогнесерд. — Передай Темносмугові, що Хмаролап повернувся до свого життя кицюні. Нема з чого робити таємниці.

— Я просто не можу повірити, що він насправді пішов, — сумовито нявкнув Зололап. — Мені його справді не вистачатиме.

Котик повернувся і пішов до новацького кубла, біля якого вже голодною совою сидів Темносмуг. До заходу сонця новини розійдуться цілим табором.

— То куди зник Хмаролап? — запитав Вітрогон.

— Повернувся назад до Двоногів, — відповів Вогнесерд, і кожне його слово важко, наче камінь, падало в лісовому повітрі.

У його вухах досі лунав відчайдушний плач про допомогу, проте Вогнесерд не бачив жодного сенсу вибачатися перед іншими за свого непутячого новака. Як він міг переконати Клан, що Хмаролапа забрали всупереч його волі? Усі пам'ятали, що малий так розжирів на подачках Двоногів.

Вітрогон спохмурнів:

— Темносмуг буде просто щасливий це почути.

А смугастий вояк уже тріумфально поглядав із протилежного боку галявини, прихиливши голову, щоб послухати принесені Зололапом новини. Вогнесерд, затамувавши подих, спостерігав, як той пішов назустріч Довгохвосту та Дрібновуху. Так новини про зникнення Хмаролапа почали поширюватися Кланом, наче вусики темного, виткого плюща. Дрібновух протиснувся поміж гілками дуба, щоб поділитись новинами з іншими старійшинами, а Довгохвіст кивнув своєму старому наставнику і попрямував до ясел. Як Вогнесерд того і боявся, Темносмуг вирішив упевнитись, що цілий табір знатиме про рішення Хмаролапа повернутися до свого старого життя кицюні.

— А ти нічого не зробиш? — різким від обурення голосом запитала Піскошторма. — Ти так

і дозволиш, щоб Темносмуг розпатякував усім про Хмаролапа?

Вогнесерд похитав головою.

— Як я можу боротися з правдою? — сумовито нявкнув він.

— Ти ж можеш оголосити про це всьому Кланові! — мовила войовниця. — Пояснити їм, що сталося насправді.

— Хмаролап відмовився від життя з Кланом ще тоді, коли почав приймати їжу в Двоногів.

— Ну, тобі принаймні варто сказати про це Синьозірці, — наполягала Піскошторма.

— Пізно, — муркнув Вітрогон.

Вогнесерд простежив за поглядом брунатного вояка та побачив Темносмуга, що виходив із кубла Синьозірки. Їй таки зіпсували вечір і саме тоді, коли провідниці як ніколи був потрібен спокій. Вогнесерд аж смикнув хвостом, побачивши самовдоволену посмішку на морді Темносмуга, хоча й знав, що злість його переважно спрямована на Хмаролапа.

— Ходімо, ти ж так іще й не повечеряв, — цього разу лагідніше нявкнула Піскошторма.

Але у Вогнесерда вже геть не було апетиту. Він лише сидів і роззирався галявиною, відповідаючи на погляди інших котів — деякі стривожені, деякі просто жадібно-цікаві.

Вітрогон зачепив хвостом задню лапу Вогнесерда.

— Стережись.

До них наближався Темносмуг із виразом безмежного самовдоволення на морді, яке він і не намагався приховати.

— Синьозірка хоче тебе бачити, — гучно нявкнув він до воєводи.

Приречено зітхнувши, Вогнесерд підвівся і попростував до кубла Громової провідниці.

Він завагався на вході, відчуваючи неабияку тривогу. Цілком неминучим йому видавалося те, що Синьозірка побачить у зникненні Хмаролапа ще одну зраду з боку Громового кота. Чи не означало це, що тепер вона сумніватиметься й у Вогнесердові через його походження кицюні?

— Заходь, Вогнесерде, — гукнула Синьозірка. — Я за запахом відчуваю, що ти там!

Він пройшов крізь завісу. Провідниця сиділа, скрутившись, у гніздечку, біля неї був Білоштурм, і в очах обох світилася цікавість. Вогнесерд прищулив вуха, марно намагаючись припинити нервово прости ними.

— То ось чому ти раніше заходив, — нявкнула Синьозірка. — Поцікавитись, чи я там не голодна, аякже! — Вогнесерда дивовижні радощі в її голосі захопили геть зненацька. — Ти пропонуєш принести мені їжу лише коли думаєш, що я помираю. Я вже подумала, що табором гуляє чутка, що я тут дуба ріжу!

Вогнесерд повірити не міг, що провідниця так легко переживає новини про Хмаролапа.

— П-пробач, — затнувся він. — Я збирався тобі розповісти про Хмаролапа, але ти була така... спокійна. Я не хотів тебе лякати.

— Ну, може, я й не дуже добре почувалась останнім часом, — визнала Синьозірка, кивнувши головою, — але я ж не з павутини плетена. — Її сині очі раптом посерйознішали, і вона продовжила: — Я досі твоя провідниця, і я повинна знати все, що відбувається в моєму Клані.

— Так, Синьозірко, — відповів Вогнесерд.

— Темносмуг мені розповів, що Хмаролап пішов жити до Двоногів. Ти знав, що таке могло трапитись?

Вогнесерд кивнув.

— Але тільки віднедавна, — додав він. — Я щойно вчора довідався, що мій новак випрошує їжу в кублі Двоногів.

— І ти подумав, що сам це залагодиш, — промурмотіла Синьозірка.

— Так, — Вогнесерд зиркнув на Білоштурма, який мовчки за всім спостерігав, не пропускаючи ні найменшої дрібниці.

— Котячому серцю не накажеш, — застерегла Синьозірка. — І якщо серце Хмаролапа прагнуло життя кицюні, то навіть Зоряний Клан не міг би цього змінити.

— Я знаю, — погодився Вогнесерд. — Але ж не все так просто, — він не мав наміру вибачатися за Хмаролапа перед рештою Клану, але хотів, щоб Синьозірка бачила повну картину. Навіть розумів: виправдовує цим радше Хмаролапа, ніж себе. — Двоноги забрали новака проти його волі.

— Забрали? — повторив Білоштурм. — І що ж наstownує тебе на таку думку?

— Я бачив, як його забрали й увезли на потворі, — пояснив воєвода. — Він кликав на допомогу. Я погнався, але нічого не міг зробити.

— Але до цього Хмаролап уже якийсь час ходив до Двоногів по їжу, — примруживши очі, нагадала йому Синьозірка.

— Так, — визнав Вогнесерд. — Я вчора з ним говорив і не дуже певен, що він хоче прожити життя кицюні. Хмаролап і досі вважав себе котом Клану.

Вогнесерд проковтнув клубок і додав:

— Я не думаю, що він розумів, наскільки сильно порушує вояцький правильник.

— Ти певен, що саме таких вояків потребує Громовий Клан? — запитала Синьозірка.

Вогнесерд потупив очі, засоромившись свого новака і збагнувши, що провідниця каже правду.

— Цей котик іще молодий, — тихенько нявкнув воєвода. — Я думаю, що в нього серце кота Клану, навіть якщо сам він цього не розуміє.

— Вогнесерде, — лагідно нявкнула Синьозірка. — Громовому Клану потрібні віддані, хоробрі коти, як ось ти. Якщо Хмаролапа забрали, то на те, мабуть, була воля Зоряного Клану. Може, він і не в лісі народився, але був частиною нашого Клану достатньо довго, щоб наші предки-вояки встигли ним зацікавитись. Не сумуй так. Де би Хмаролап не опинився, Зоре клан подбає про те, щоб він був щасливим.

Вогнесерд поволі підвів очі на свою стару виховницю.

— Дякую, Синьозірко, — нявкнув він.

Може, предки дійсно краще знають, що потрібно Хмаролапові. Хотілося вірити, що вони не показували свою зневагу до кицюнь, вигнавши новака. Це все не остаточно переконало Вогнесерда, проте він був вдячний провідниці за її співчуття і відчував неабияке полегшення від того, що Синьозірка не побачила чогось надто лихого у зникненні Хмаролапа.

* * *

Тієї ночі Вогнесерд знову снів. Сон ніс його високо над лісом до Чотиридерева. Над головою простягалось чисте нічне небо, міцно тримаючи його у своїх зоряних кігтях, перш ніж опустити на Велику Скелю. Вогнесерд відчув правічну силу, що приховував кругляк під його лапами і подушечками, які досі ще поколювали після тієї гонитви за Хмаролапом. Він також відчував наближення Плямолистки. На серці відразу стало легше від того, що медикицька не покинула його, як в останньому сні.

— Вогнесерде... — у вухах зашепотів знайомий голосок, і Вогнесерд повернувся, сподіваючись побачити, як десь там позаду нього у сяйві місяця поблискує плямиста шубка киці. Але її там не було.

— Плямолистко, де ти є? — гукнув він, відчуваючи, як серце щемить від бажання побачити її.

— Вогнесерде, — знову промурмотів голос. — Стережись ворога, який гадано спить.

— Ти про що? — запитав кіт, відчуваючи, як усередині все напружується. — Який ворог?

— Стережись!

Вогнесерд розплющив очі та труснув головою. В середині кубла все ще було темно, і він чув рівне дихання інших Громових котів. Воєвода підвівся та рушив до виходу. Прослизавши повз Темносмуга, він помітив, що вушка вояка нашорошені, хоч очі й були заплющені.

Стережись ворога, який гадано спить. Застереження знову пролунало в голові Вогнесерда, проте він відігнав цю думку. Плямолистка не має потреби нагадувати йому остерігатися Темносмуга. Вогнесерд аж надто добре знав, що відданість цього вояка Громовому Кланові навіть близько не означала відданість особисто йому, воєводі. Плямолистка застерігала його про щось інше, щось чого, на її думку, він міг не помітити самотійно.

Галявину заливало сріблясте місячне сяйво та обвівав прохолодний вітерець. Вогнесерд сидів на узліссі та дивився на зорі. А що, коли Плямолистка хвилювалась за нього? Він порпався в пам'яті, перемотуючи все, що трапилося з ним останнім часом: одужання Синьозірки, зникнення Хмаролапа, викриття хвороби Тіньових котів. Тіньові коти! Попелюшка сказала, що вилікувала їх від хвороби. А якщо не вилікувала? Можливо, тільки виглядало на те, що їм краще. Вогнесерд відчув, як його крижі блошиними укусами захищав страх. Плямолистка була медикицею й могла знати, що Тіньові коти й досі хворі. Можливо, хвороба вже у Громовому таборі. Що більше Вогнесерд про це думав, то більш упевнювався, що сон був саме про це.

Поміж дерев угорі шугали кажани, і їхні безшелесні крила наче роздмухували полум'я тривоги в серці воєводи. Як він міг дозволити Тіньовим котам зостатися на Громових землях? Потрібно було запитати Попелюшку, чи вона певна того, що вони здорові. Кіт зірвався на лапи і нечутно побіг галявиною, крізь тунель із папороті до кубла Жовтоїклої.

Там він загальмував, важко дихаючи. Різке хропіння Жовтоїклої луною долинали з розколини у скелі, яка височіла попереду. Поруч Вогнесерд чув делікатніше дихання Попелюшки, що линуло з гніздечка у хащах папороті. Він просунув голову до невеличкої порожнини.

— Попелюшко!

— Це ти, Вогнесерде? — нявкнула киця.

— Попелюшко, — знову зашипів Вогнесерд, цього разу гучніше, так що новачка розплющила очі.

Вона скоса зиркнула на нього, а тоді поволі перекотилась на живіт.

— У чому справа? — запитала Попелюшка, наморщивши лоба.

— Ти абсолютно певна того, що Тіньові коти здорові? — запитав Вогнесерд. Він говорив упівголоса, хоч і розумів, що Жовтоїкла зі свого кубла все одного його не почує.

Попелюшка збентежено кліпнула.

— Ти розбудив мене, щоб це запитати? Я ж тобі вчора казала, їм уже краще.

— Але вони й досі хворі?

— Ну... так, — визнала кицька. — Але не такі хворі, як раніше.

— А як ти? У тебе є якісь симптоми хвороби? Наші коти не приходили до тебе з лихоманкою чи болями?

Попелюшка позіхнула і потягнулась.

— Я жива-здорова, — нявкнула вона. — Тіньові коти живі-здорові. Громові коти живі-здорові. Усі живі-здорові! Що ж тебе, заради Зореклану, бентежить?

— Я бачив сон, — присоромлено пояснив Вогнесерд. — Приходила Плямолистка і казала, щоб я боявся ворога, який гадано спить. Думаю, вона мала на увазі хворобу.

Попелюшка форкнула.

— Сон тебе, напевне, застерігав не будити бідну Попелюшку, в якої був дуже важкий день, а то ще можеш зостатися без вусів!

Вогнесерд збагнув, що вона виглядає геть виснаженою. Його колишня новачка останнім часом була заклопотана ще більше, ніж зазвичай, дбаючи і про Громових котів, і про Дрібнохмара та Білогорлика.

— Пробач, — нявкнув він. — Але я думаю, що Тіньовим котам слід піти.

Попелюшка вперше повністю розплющила очі.

— Ти ж казав, що вони можуть залишитися, аж поки їм не стане зовсім краще, — нагадала вона. — Ти передумав через цей сон?

— Прямолистка вже казала правду й раніше, — відповів Вогнесерд. — Я не можу ризикувати настільки, щоб дозволити їм зостатися.

Попелюшка якусь хвилю мовчки дивилась на нього, тоді мовила:

— Дозволь мені з ними поговорити.

Вогнесерд кивнув.

— Але зроби це завтра, — наголосив він.

Попелюшка поклала голівку на передні лапи.

— Я їм скажу, — пообіцяла вона. — Але чи справді саме це означає твій сон? Якщо в Тіньовому Клані дійсно лютує хвороба, ти посилаєш цих котів назустріч смерті.

Вогнесерд відчув, як йому перехопило подих, проте розумів, що повинен передовсім захистити власний Клан.

— Ти ж можеш показати їм, як робити ліки, хіба ні? — припустив він.

Попелюшка кивнула.

— Гарзд, — повів далі воєвода. — А якщо ти це зробиш, то вони зможуть самі подбати про себе.

Думка про те, що він не покидав Тіньовий Клан напризволяще, приносила певне

полегшення, проте Вогнесерд хотів пояснити, чому відсилає їх геть.

— Попелюшко, я мушу прислухатись до Плямолистки... — клубок смутку стиснув йому горло. Запах папороті, яким повнилась галявина, тільки посилив спогади про медицицю, бо саме тут вона жила і працювала.

— Ти так про неї говориш, наче вона й досі жива, — промурмотіла Попелюшка, заплющуючи очі. — Чому ти ніяк не дозволиш їй спочити із Зорекланом? Я знаю, Плямолистка була особливою для тебе. Та пригадай, що мені сказала Жовтоікла, коли я ніяк не могла припинити думати про Срібнострумку. Живи сьогодні. Припини перейматися минулим.

— Що поганого в тому, що я пам'ятаю Плямолистку? — заперечив Вогнесерд.

— А те, що є інша киця — жива — просто у тебе під носом, про яку тобі варто подумати.

Кіт геть розгублено витріщився на Попелюшку.

— Про що ти взагалі говориш?

— А ти хіба не помітив?

— Що не помітив?

Попелюшка розплющила очі та підняла голову.

— Вогнесерде, кожен кіт у цьому Клані ясно бачить, що ти дуже-дуже подобаєшся Піскоштормі!

Вогнесерд відчув, як щось гаряче шугнуло попід його хутром, і вже хотів було заперечити, але Попелюшка не звернула на це уваги.

— А тепер іди і дай мені нарешті відпочити, — промурмотіла вона, знову вкладаючи голову на лапи. — Я завтра все скажу Дрібнохмарові з Білогорликом, обіцяю.

Поки Вогнесерд дійшов до виходу, тихеньке посопування Попелюшки знову залунало в унісон із рівномірним хропінням Жовтоіклої. Він вийшов на галявину і все ще не міг зібрати думки до купи. Він знав, що Піскошторма зараз його поважала. Це значно більше, ніж можна було очікувати, враховуючи її не досить прихильне ставлення до Вогнесерда у ті часи, коли той тільки приєднався до Клану. Але йому і на думку не спадало, що між ними може бути щось, окрім звичайної дружби. Аж раптом воєвода пригадав теплу іскорку в очах рудої войовниці, коли вона вилизувала його зболені лапи. Хутро на спині Вогнесерда миттю наїжачилося від почуття, якого він ніколи раніше не знав.

Розділ 14

За кілька наступних днів усі струмки на землях Громового Клану пересохли. Питну воду можна було знайти лише на межі з Річковим Кланом, на дальньому краю Сонячних Скель.

— Ще не було такого літа, — бурчала Одноока. — Ліси сухі, як підстилка в яслах.

Вогнесерд шукав на небі бодай натяк на хмари, подумки молячись Зоряному Кланові, щоб невдовзі задощило. Засуха змушувала Громових котів ходити по воду все ближче і ближче від того місця, де Попелюшка дала притулок хворим Тіньовим котам. Воєвода не хотів ризикувати тим, щоб патрулі близько контактували з хворобою. Та водночас він був трохи вдячний долі за те, що засуха відвернула загальну увагу. Це дало Вогнесердові змогу спокійно подумати про те, що сталося з Хмаролапом.

Повернувся патруль, а Морозошубка зібрала гурток старійшин та королів, які мали йти до річки пити. Вони стояли у вузькій смужці тіней на краю галявини.

— Чому Зоряний Клан послав нам таку засуху? — скаржився Дрібновух.

Краєм ока Вогнесерд помітив, як на нього зиркнув старий кіт, і, здригнувшись, пригадав застереження старійшин про порушений ритуал.

— Мене турбує не засуха, — кркнула Одноока, — а Двоноги в лісі. Я ще ніколи не бачила такого гармидеру, вони ж розлякують здобич і нищать наші мітки своїм смородом. А невеликий дощик міг би їх відігнати.

— Що ж, я турбуюся про Верболозу, — някнула Крапохвістка. — До струмка і назад шлях неблизький, а вона не любить залишати кошенят надовго. Але якщо Верболоза не нап'ється, у неї всохне молоко, і кошенята голодуватимуть.

— Злотоквітка також, — докинув Плямошкур. — Може, ми всі принесемо по шматочку моху, просоченому водою, щоб вони могли злизувати з них вологу? — припустив він.

— Це чудова думка, — някнув Вогнесерд.

Цікаво, чому він сам про це не подумав. Можливо, тому що намагався взагалі якомога менше думати про ясла, особливо про одне кошеня.

— Зможете принести трохи моху сьогодні?

Старий чорно-білий кіт кивнув.

— Ми всі принесемо, — запропонувала Крапохвістка.

— Дякую, — вдячно підморгнув їй Вогнесерд.

Він не без жалю думав, як же сильно зараз хотів би Хмаролап допомогти старійшинам. Білошубий новак завжди був дуже близький до них, вічно слухав вечорами їхні історії, іноді навіть їв із ними. Вогнесердові ставало боляче, коли він довго про це думав, а надто зважаючи на те, що самі старійшини заледве й помітили зникнення Хмаролапа. Хіба Вогнесерд був єдиним у цілому Клані, хто вважав, що первісток його сестри зможе приноровитися до життя в лісі? Він роздратовано смикнув вухами. Мабуть, Синьозірка мала рацію, а молодий котик правильно зробив, покинувши Клан. Проте від цього смуток за ним нітрохи не меншав.

Воевода гукнув Піскошторму та Орлякошуба, які відпочивали собі в затінку кропиви після полуденного патруля. Обоє нараз підірвалися та подріботіли до нього.

— Проведете Дрібновуха та інших? — нявкнув Вогнесерд. — Я не знаю, наскільки близько від річки там доведеться проходити. Якщо вони зустрінуть Річковий патруль, їм знадобиться підтримка. Я знаю, що ви потомилися, але всі інші коти на вловах чи тренуваннях, а я маю zostатися з Білоштормом на варті табору.

— Без проблем, — нявкнув Орлякошуб.

— Я не стомлена, Вогнесерде, — наполягла Піскошторма, зводячи на нього свій зелений погляд.

Вогнесерд відчув поколювання в лапах, коли згадав, що кілька днів тому сказала йому Попелюшка.

— Ем... добре, — нявкнув воевода, можливо, надто голосно. Він заходився напівсвідомо вмивати собі груди, можливо, занадто різко, і раптом помітив, як Орлякошуб ледве стримується, щоб не смикнути вусами від замилювання.

Вогнесерд відчув колосальне полегшення, коли інші коти пішли геть крізь тунель, залишивши його самого на порожній галявині. Білошторм сидів із Синьозіркою в її кублі. Верболоза та Злотоквітка були в яслах зі своїми кошенятами. Вогнесерд помітив, що

Тигрокігтеве кошеня, підбатьорюване Злотоквіткою, останнім часом почало самотужки дибати тереном. Він досі уникав дивитися малому в очі, тільки обережно спостерігав, як той поступово вливається в життя табору.

Зараз, прислухаючись до нявкотіння решти кошенят, Вогнесерд думав хіба про те, які голодні вони будуть, якщо мама невдовзі не вип'є води. Він сподівався, що котам не доведеться йти аж до самої річки, й уявляв собі, як гурт королів і старійшин поволі бреде крізь підлісок у супроводі Піскошторми, як її помаранчеве хутро майорить поміж зеленого листя папороті. Раптом воєвода згадав про Тіньових котів. Що, коли Попелюшка не відіслала їх і вони ще й досі там?

Вогнесерд здригнувся. Він поквапився до галявини Жовтоїклої та мало не збив із лап Попелюшку, яка саме виходила з тунелю.

— Що з тобою, сто вовків? — весело нявкнула вона, але щойно побачила похмурий вираз обличчя Вогнесерда, як і її настрій миттю змінився.

— Ти сказала Дрібнохмарові та Білогорлику, що вони мусять піти? — в лоб запитав Вогнесерд.

— Ми про це вже, здається, говорили, — нетерпляче відповіла Попелюшка.

— Ти певна, що вони пішли?

— Вони пообіцяли піти вночі, — у її блакитних оченятах палав вогник, мовби закликаючи Вогнесерда посперечатися.

— Ти впевнена, що там більше не чути хворобу? — хутро кота аж наїжачилось від хвилювання.

— Слухай! — кинула кицька. — Я сказала їм піти — вони пообіцяли піти. Я не маю на це часу. Треба ще позбирати ягоди, і якщо цього не зроблю я — їх обнесуть птахи. Ти мені не довіряєш? То піди сам і перевір!

Із кубла медикицьки долинуло низьке виття:

— Я не знаю, на кого ти там нявкочеш, але негайно припини і йди по ті холерні ягоди!

— Пробач, Жовтоїкло, — кинула Попелюшка через плече. — Я просто говорю з Вогнесердом.

Кицька обурено зиркнула на воєводу, а тим часом знову озвалася Жовтоїкла:

— Ну то скажи йому, хай припинить марнувати твій час, а то зараз мені буде відповідати!

Попелюшка розслабилась і радісно смикнула вусами. Вогнесерд аж засоромився.

— Пробач, Попелюшко. Я тобі довіряю. Просто я...

— Просто ти дратівливий старий борсук, — пояснила вона йому, приязно штурхаючи в плече. — Іди і сам перевір ту печеру.

Кицька проминула його і пошкутильгала до виходу з табору.

Попелюшка мала рацію. Вогнесерд знав, що зможе остаточно заспокоїтись тільки тоді, коли сам побачить той старезний дуб, коли на власні очі пересвідчиться, що там немає ні Тіньових котів, ні хвороби. Проте зараз він піти не міг. Вони з Білоштормом були єдиними вояками на терені. Лапи аж свербіли від нетерплячки, тож Вогнесерд заходився міряти кроками терен. Коли він уже вкотре повернувся до Високого Каменя, то побачив, що до нього наближається Білоштурм.

— Ти вже розібрався з вечірнім патрулем? — озвався білий вояк.

— Я оце думав, що Вітрогон може взяти Шиполапа і Мишошубку.

— Добра думка, — неуважно відповів Білоштурм. Він явно мав на гадці щось інше. — Чи може Яснолапка завтра піти у досвітній патруль? — запитав він. — Це піде їй на користь. Я... останнім часом не надто часто водив її на тренування.

Білоштурм смикнув вухами, і Вогнесерд стривожено збагнув, що білий вояк усе більше й більше часу проводить із Синьозіркою. Він не міг відкараскатись від думки, що цей мудрий кіт боїться надовго залишати провідницю саму. Крім того, Вогнесерд відчував якесь винувате полегшення від того, що найшанованіший вояк Клану поділяв його тривогу стосовно провідниці.

— Звісно, — погодився воєвода.

Білоштурм присів біля Вогнесерда та роззирнувся галявиною.

— Тихе сьогодні пообіддя.

— Піскоштурма з Орлякошубом повели королев і старійшин на водопій. Плямошкур підкинув ідею принести назад просоченого водою моху для Верболози та Злотоквітки.

Білоштурм кивнув.

— Можливо, там вистачить ще й на Синьозірку. Вона не дуже хоче покидати табір, — старий вояк притишив голос. — Вона щоранку злизує росу з листя, але в таку спеку їй потрібно щось більше.

Вогнесерд відчув, як десь у грудях знову заворушилася тривога.

— Здавалося, їй стало значно краще.

— Їй тепер постійно краще, — запевнив його Білоштурм. — А все ж вона... — його глибоке нявчання затихло. Хоч Вогнесерд і був збентежений понурим виразом на обличчі старого вояка, будь-які слова здавалися вже зайвими.

— Я розумію, — промурмотів він. — Я попрошу Плямошкура віднести їй трохи моху, коли вони повернуться.

— Дякую! Знаєш, ти дуже добре тримаєшся, — спокійно зауважив Білоштурм.

Вогнесерд сів.

— Ти про що?

— Я про твоє воєводство. Я знаю, що це не мед, надто коли Синьозірка... так відчувається, а тут ще й засуха. Проте в цьому Клані навряд чи знайдеться кіт, який зможе закинути провідниці, що вона помилилася, призначивши тебе.

«Окрім Темносмуга, Порохошуба і більшості старійшин», — подумки відповів Вогнесерд. Тоді зрозумів, що поводить трохи грубо, тому вдячно підморгнув білому воякові.

— Дякую, Білоштурме, — промуркотів він. Така висока похвала від кота, думку якого він цінував не менше за Синьозірчину, не могла його не підбадьорити.

— І мені шкода Хмаролапа, — лагідно провадив Білоштурм. — Тобі, певно, дуже важко. Зрештою, він же твоя рідня, а Кланонароджені коти, як на мене, надто легко сприймають такі зв'язки як належне.

Вогнесерда здивувала проникливість старого вояка.

— Ну... так, — несміливо почав він. — Я за ним сумую. Не лише тому, що Хмаролап — моя рідня. Я справді вірив, що з нього, зрештою, міг би вийти добрий вояк.

Він зиркнув на Білоштурма, майже очікуючи, що старий кіт йому заперечить, але той, погоджуючись, кивав.

— З нього був добрий мисливець, а ще добрий друг для решти новаків, — погодився вояк.
— Проте Зоряний Клан міг приготувати Хмаролапові іншу долю. Я не медик і не вмію читати зорі, як Жовтоікла чи Попелюшка, але я завжди довіряв нашим пращурам, куди б вони не вели наш Клан.

«І саме тому ти шляхетний вояк», — подумав Вогнесерд, захоплюючись тим, наскільки Білошторм відданий вояцькому правильнику. Якби у Хмаролапа було бодай стільки розуміння цього правильника, скільки було в одному вусику Білошторма, все могло б обернутися геть по-іншому...

Від звуку камінців, які зненацька зашурхотіли за таборовою стіною, обоє котів аж підстрибнули. Вогнесерд кинувся до входу в табір. Крапохвістка з іншими мчали вниз каменистим схилом, здіймаючи хмари пилюки та розкидаючи навсідч дрібні камінці. Її хутро було розкошлане, а очі — широко розплющені від паніки.

— Двоноги! — видихнула Крапохвістка, збігши донизу.

Вогнесерд глянув на Орлякошуба та Піскошторму, які допомагали найстарішим котам спускатися з кругляка на кругляк.

— Усе нормально, — гукнула Піскошторма. — Ми відірвалися.

Коли коти опинилися в безпеці, унизу, Орлякошуб усе пояснив, досі ще злякано хапаючи ротом повітря:

— Там був гурт їхнього молодняка. Бігли за нами!

Вогнесерд знову наїжачився, а коти навколо нього налякано занявкотіли.

— З усіма все гаразд? — нявкнув воєвода.

Піскошторма глянула на гурт і кивнула.

— Добре, — Вогнесерд спробував заспокоїтись. — Де ви зустріли Двоногів? Біля річки?

— Ми навіть до Сонячних Скель не дісталися, — відповіла Піскошторма. Вона трошки віддихалась, тож говорила уже спокійніше, хоча в очах іскрилось обурення. — Вони бродили лісом, осторонь звичайних стежок Двоногів.

Вогнесерд намагався не виказати свою тривогу. Двоноги нечасто заходили глибоко в ліс.

— Нам слід почекати темряви, а тоді вже принести води, — вголос вирішив він.

— Думаєш, доти вони звідти підуть? — схвильовано спитала Одноока.

— А чого їм залишатись? — воєвода намагався говорити з упевненістю, якої сам не поділяв. Хто його знає, що можуть робити Двоноги?

— А як щодо Верболози і Злотоквітки? — заперечила Крапохвістка. — Їм вода знадобиться раніше.

— Я принесу, — запропонувала Піскошторма.

— Ні, — нявкнув Вогнесерд. — Я піду, — похід по воду для Верболози давав йому пречудову нагоду послухати пораду Попелюшки і самому перевірити, чи не zostалися Тіньові коти або сліди їхньої хвороби у печері під старим дубом. Він кивнув Піскоштормі. — А ти зоставайся на гребені схилу та визирай Двоногів.

Одноока стривожено нявкнула.

— О, я певен, що вони вже пішли, — заспокоїв старійшину Вогнесерд. — Але з Піскоштормою на чатах вам буде безпечніше.

Він зазирнув у блискучі смарагди очей помаранчевої киці та зрозумів, що сказав чисту правду.

— Я піду з тобою, — нявкнув Орлякошуб.

Воєвода похитав головою. Цю мандрівку він мав здійснити самотужки, щоб перевірити, чи не вилилася в щось гірше ведмежа послуга Попелюшки.

— Ти вартуватимеш табір із Білоштормом, — сказав він бурому воякові. — І я хочу, щоб ти переповів усе побачене Синьозірці. Я принесу стільки моху, скільки зможу. Решті доведеться чекати сутінок.

Вогнесерд із Піскоштормою разом видерлись на гребінь кручі, ближче до верхівки, і принюхались до повітря. Там не було й сліду Двоногів.

— Будь обережним, — прошепотіла Піскошторма, коли Вогнесерд уже намилився до лісу.

Він лизнув їй тім'я і лагідно промурчав:

— Буду.

Його зелені очі на мить зустрілися з її очима, такими ж зеленими; тоді Вогнесерд відвернувся і поволі рушив поміж дерев. Він ішов густим підліском із прищуленими вухами

і розкритим ротом, до краю напруживши всі свої чуття, щоб заздалегідь завітрити сліди Двоногів. Їхній запах Вогнесерд відчув біля Сонячних Скель, проте зараз він був уже старий.

Кіт повернувся і рушив навпростець через ліс до схилу над річкою, за яким починались угіддя Річкового Клану. Визираючи Річкові патрулі, він водночас шукав поглядом знайому сіру постать свого друга, Сіросмуга. Але в задушливому лісі не було ані сліду інших котів. Вогнесерд міг набрати води зі струмка без найменших проблем, але спершу належало перевірити печеру під старим дубом.

Він рушив уздовж кордону, спиняючись під кожним деревом, щоб залишити мітки і поновити межу між двома Кланами. Навіть тут, геть близько від річки, ліс уже втратив свій набутий за час новолисту полиск, а листя було прив'яле й тьмяне. Невдовзі Вогнесерд помітив вузлуватий дуб, а зблизька побачив і загорошену печеру, в якій раніше ховалися Тіньові коти.

Воевода глибоко вдихнув. Смороду хвороби не було чутно. Полегшено видихнувши, він вирішив швиденько оглянути печеру, а тоді піти по воду. Ют рушив уперед, не зводячи очей із отвору. Він припав до землі, тоді обережно витягнув шию й зазирнув до імпровізованого кубла.

І відразу ж натужно вхопив повітря під вагою, що притисла його до землі. Зненацька чийсь лапи вхопили Вогнесерда. Він заверещав від переляку і люті, несамовито звиваючись у намаганні скинути із себе нападника. Проте кіт на ньому тримався міцно. Вогнесерд був готовий до того, що ось-ось гострі, як терня, кігті вчепляться в його боки, але лапи нападника були широкі та м'які, а кігті ховалися між подушечок. Тоді ніздрі Громового воеводи вловили запах — сильно перемежований запахами Річкового Клану, але й досі, безперечно, знайомий та рідний.

— Сіросмуже! — зраділо нявкнув він.

— Я думав, ти вже ніколи не прийдеш зі мною зустрітись, — муркнув Сіросмуг.

Вогнесерд відчув, як старий друг зісковзує з його спини, і аж тоді збагнув, що той був мокрий як хлющ від річкової води. Від їхньої метушні в нього теж намокла шубка. Вогнесерд обтрусився і здивовано глянув на сірого вояка.

— Ти переплив річку? — недовіжливо нявкнув він. Кожен кіт у Громовому Клані знав, наскільки Сіросмуг не любив мочити своє густе хутро.

Сіросмуг швиденько обтрусився, і вода легко стекла його шубкою вниз. Довга шерсть, яка зазвичай промокала, наче мох, тепер була гладенька й лискуча.

— Це швидше, ніж спускатися до броду, — зауважив він. — Та й моя шубка наче перестала намокати. Гадаю, це одна з переваг харчування рибою.

— Гадаю, просто єдина, — відповів Вогнесерд, скривившись. Він і не уявляв, як сильний, різкий запах риби може дорівнювати до ніжних, мускусних ароматів лісової здобичі.

— Коли звикаєш, вона не така й погана, — нявкнув Сіросмуг і тепло підморгнув Вогнесердові. — Гарно виглядаєш.

— Ти також, — муркнув у відповідь Вогнесерд.

— Як там усі? Порохошуб досі всюди встромляє свого носа? А як Синьозірка?

— Порохошуб нормально, — почав Вогнесерд, а тоді завагався. — Синьозірка...

Він підбирав слова, не впевнений, що саме сказати старому другові про Громову провідницю.

— Що сталося? — запитав Сіросмуг, примружуючи очі.

Вогнесерд збагнув, що друг знає його надто добре, тож несвідомо смикнув вушками.

— Синьозірка ж у порядку, правда? — у голосі Сіросмуга чулася стурбованість.

— Вона в порядку, — швиденько запевнив Вогнесерд, відчуваючи певне полегшення. Сіросмуг помітив його тривогу за Громову провідницю, а не обережність перед другом, який тепер належить до іншого Клану. — Та Синьозірка вже не така, як раніше. Після того, як Тигрокіготь... — він знову замовк.

Сіросмуг спохмурнів і спитав:

— А ти не бачив тих бандюків, відколи його вигнали?

Вогнесерд похитав головою.

— Ані сліду. Не знаю, що буде із Синьозіркою, якщо вона ще раз когось із них побачить.

— Вона їм очі повидряпує, наскільки я її знаю, — муркнув Сіросмуг. — Не можу собі уявити нічого, що б так надовго звалило Синьозірку.

«Якби ж так воно й було», — сумовито подумав Вогнесерд. Він дивився в очі сірого вояка, які аж іскрилися цікавістю, і розумів: тепер його бажання звіритися старому другові стало недосяжною мрією. Сіросмуг був частиною Річкового Клану, а Вогнесерд не міг ділитися

подробницями хвороби провідниці з котом із іншого Клану. А ще він зрозумів, що не може сказати Сіросмугові про зникнення Хмаролапа — принаймні поки що. Вогнесерд намагався переконати себе самого, що просто не хоче турбувати друга, все одно Сіросмуг не може нічим допомогти. Проте насправді мовчав радше через гордість. Не треба Сіросмугові знати, що його друг уже вдруге не зміг стати гарним виховником, та ще й так скоро після випадку з Попелюшкою.

— А як воно в Річковому Клані? — нявкнув Вогнесерд, зумисне змінюючи тему.

Сіросмуг знизав плечима.

— Не дуже й відрізняється від Громового. Хтось товариський, хтось бурчить, хтось веселий, хтось... Мабуть, так і в кожному нормальному Клані.

Вогнесерд не міг не позаздрити тому, наскільки розслабленим виглядав сірий вояк. У Сіросмуга не було такого тягара відповідальності, як у нього. А ще воєвода досі не міг позбутися неприємного відчуття, що домішувалося до смутку, через рішення товариша покинути Громовий Клан. Утім, Сіросмуг просто не міг залишити кошенят, і Вогнесерд це знав — тільки шкодував, що друг не бився запекліше за право залишити їх у Громовому Клані.

Рудий кіт відігнав ці неприязні думки і запитав:

— Як там твої кошенята?

Сіросмуг гордо замуркотів.

— Вони пречудові! — нявкнув він. — Наймолодша просто викапана мати: гарна і навіть характер такий само! Вона, звісно, неабияк доймає свою годувальницю, але всі коти її люблять. Особливо Кривозір. Старше кошеня якесь приязніше, тішиться всьому, що робить.

— Геть як його тато, — зауважив Вогнесерд.

— І майже таке ж гарне, — докинув Сіросмуг, радісно поблизкуючи очима.

Вогнесерда охопило знайоме відчуття щастя від того, що ось він зі своїм старим другом.

— Я скучив за тобою, — нявкнув рудий воєвода, зненацька охоплений бажанням повернути Сіросмуга назад до табору, полювати і битися поруч із ним. — Чому ти не йдеш додому?

Кремезний вояк похитав своєю великою сірою головою.

— Я не можу залишити кошенят, — нявкнув він.

Вогнесерд не міг приховати недовіру, що на мить промайнула в його очах, адже, зрештою, кошенят вирощували королеви, а не батьки. Сіросмуг же швиденько продовжив:

— Про них дуже добре дбають у яслах. Мої діти в безпеці з Річковим Кланом, і вони там щасливі. Але я не думаю, що зможу без них. Надто вже ці малі нагадують мені Срібнострумку.

— Ти настільки за нею сумуєш?

— Я кохав її, — просто відповів Сіросмуг.

Вогнесерд навіть трошки приревнував, але пригадав жаль, який сам постійно відчував, прокидаючись після снів про Плямолистку. Він потягнувся вперед і носом торкнувся щоки свого друга. Лише Зореклану відомо, чи не зробив би він так само заради Плямолистки. «Чи Піскошторми?» — прошепотів голосок десь у голові Вогнесерда.

Сіросмуг теж торкнувся носом друга, збуривши його непорядковані думки і геть вибивши з рівноваги.

— Так, досить рюмсати! — нявкнув сірий вояк, наче прочитавши думки товариша. — Ти ж сюди прийшов не зі мною побачитись?

Це питання заскочило Вогнесерда зненацька.

— Ну, не зовсім... — зізнався він.

— Ти шукав Тіньових котів, правда?

— Звідки ти про них знаєш? — запитав геть спантеличений Вогнесерд.

— Цікаво, як би я не знав? — вигукнув Сіросмуг. — Їх же сморід видає з головою. Тіньові коти, навіть коли здорові, пахнуть не фіалками, а хворі... фе!

— Річкові коти про них знають? — Вогнесерд неабияк боявся того, що інші Клани можуть виявити, що Громовий Клан знову переховує на своїх землях Тіньових котів — цього разу хворих.

— Наскільки мені відомо, ні, — запевнив його вояк. — Я зголосився на постійне патрулювання цього кінця річки. Інші коти подумали, що мені просто хочеться бути ближче до колишнього дому, тож ніхто й не заперечував. Думаю, вони всі там потайки сподівалися,

що я повернуся назад до Громового Клану, нахапавшись запахів лісу!

— Але чого б тобі захищати Тіньових котів? — збентежено запитав Вогнесерд.

— Та я підійшов і поговорив із ними, як тільки вони ще прибули, — пояснив Сіросмуг. — Вони мені сказали, що то Попелюшка їх там заховала. Ну я і зміркував: коли вже там щось має до діла Попелюшка, ти теж маєш знати. Дати притулок двом хворим блохастикам — це саме те, що я міг би від тебе чекати.

— Ну, коли я про це дізнався, то не дуже зрадив, — зауважив Громовий воєвода.

— Але й сердитись на свою колишню новачку не став.

Вогнесерд знизав плечима.

— Так...

— Вона завжди вміла тобою керувати, — лагідно сказав Сіросмуг. — Хай там як, Тіньові коти пішли.

— А коли пішли? — Вогнесерду неабияк полегшало від того, що Попелюшка дотримала своєї обіцянки.

— Я кілька днів тому бачив, як один із них полює на цьому березі ріки, але звідтоді — ані вуса.

— Кілька днів тому?

Звістка про те, що Тіньові коти були тут іще зовсім недавно, Вогнесерда неабияк стривожила. Невже Попелюшка, незважаючи ні на що, вирішила доглядати хворих, аж поки вони не наберуться сил для самостійної мандрівки? Він роздратовано наїжачив хутро від цієї думки, проте розумів, що таке рішення далось їй нелегко. Залишалось тільки дякувати Зореклану, що Тіньові вояки не наткнулися на Громовий патруль. Тепер же вони пішли, і, хотілося сподіватися, з ними зникла й загроза хвороби.

— Слухай, — нявкнув Сіросмуг. — Я мушу йти. Я на мисливській виправі, а ще по обіді маю приглядати за новачками.

— У тебе є свої новаки? — запитав Вогнесерд.

Друг спокійно глянув на нього.

— Не думаю, що Річковий Клан найближчим часом довірить мені тренувати їхніх вояків, —

промурмотів він. Вогнесерд не міг збагнути, радість чи скруха лунає в його голосі.

— Ще якось зустрінемося, — нявкнув Сіросмуг і потерся мордочкою об Вогнесерда.

— Безсумнівно.

Вогнесерд відчув, як чорна діра смутку зануртувала в його животі, коли сірий вояк зібрався йти. Прямолистка, Сіросмуг, Хмаролап... Невже він приречений втрачати всіх, хто був йому близький?

— Бережись! — гукнув Громовий воєвода друзів.

Він спостерігав, як Сіросмуг бредє собі крізь папороті до берега і впевнено пірнає. Широкі плечі вояка розтинали водну гладь, залишаючи по собі легенькі брижі на поверхні. Вогнесерд похитав головою, жалкуючи, що не може позбутися тривожних думок так само, як Сіросмуг струшує зі своєї шубки воду, вилазючи на берег. Нарешті рудий кіт повернувся і рушив у ліс.

Розділ 15

Вогнесерд обережно тримав у зубах клубок вологого моху. Дорогою додому трохи води витекло, але всередині залишалося достатньо, щоби вгамувати спрагу Злотоквітки та Верболози, аж поки присмерковий патруль принесе ще води.

Клан лежав маленькими групами покотом на галявині, а сонце повільно сповзало за верхівки дерев. Більшість котів уже повечеряли і зараз ділились язиками, на хвилю спиняючись, щоб привітатися з воєводою, який саме вийшов із тунелю. Він кивнув Вітрогонові, Мишошубці та Шиполапові, які ладналися у присмерковий патруль.

Ряболиця збирала наступну групу старійшин у похід по воду. Вона чекала на них біля поваленого дуба, а Вогнесерд почув рішучий нявкіт Дрібновуха.

— Треба дорогою тримати вуха нашорошеними, а очі настороженими, — казав старий сивий кіт. — Бачите шрам у мене на вусі? Я його ще новаком заробив. Сова, просто нізвідки. Але я їй тоді залишив більший шрам!

Вогнесерд розслабився, заспокоєний знайомими баєчками про життя у Клані. Тіньові коти пішли, як Попелюшка й обіцяла, а ще він зустрівся зі Сіросмугом. Воєвода прослизнув до ясел і делікатно поклав мох поміж Верболозою та Злотоквіткою.

— Дякую, Вогнесерде, — нявкнула Верболоза.

— Після вечері буде ще, — пообіцяв Вогнесерд, спостерігаючи, як королеви злизують безцінні краплі води з клаптика моху. Він намагався не звертати уваги на кошеня Тигрокігтя, яке голодно зиркало на нього з тіні, поки Злотоквітка стискала мох, намагаючись отримати ще бодай трішки води.

— Ряболиця знову поведе старійшин до води, коли сяде сонце і в лісі не буде Двоногів, — пояснив воєвода.

Злотоквітка облизала губи.

— Дехто з них уже давненько не блукав лісом після смерку, — зауважила вона.

— Дрібновух дочекатися не міг, — муркнув Вогнесерд. — Щойно розповідав історії про сов, яких він полював біля Сонячних Скель. А от бідолаха Куцохвіст трішки нервує.

— Трохи похвилюватися йому не зашкодить, — зауважила Верболоза. — Якби ж то я могла з ними піти. Сутички із совою — це ж гарний спосіб розім'яти лапи!

— Сумуєш за вояцьким життям? — здивовано запитав Вогнесерд. Верболоза, здавалося, була цілком на своєму місці, лежачи отак на боці в яслах, поки по ній товклися чималі вже кошенята.

Він і не думав про те, що киця може сумувати за своїм старим життям.

— А ти б не сумував? — виклично запитала Верболоза.

— Ну, так... — знітився воєвода. — Але ж ти маєш кошенят.

Королева повернула голову, щоб підняти маленьку плямисто-білу кицю, яка бухнулась на бік. Вона поклала її собі між передні лапи та облизала.

— О, так, я маю кошенят, — погодилась Верболоза. — Але я хочу бігати лісом, полювати власну здобич і боронити наші кордони.

Вона знову лизнула кошеня і додала:

— Я вже не дочекаюся, щоби вперше повести цих трьох до лісу.

— З них, певно, будуть добрі вояки, — нявкнув Вогнесерд.

Спогади про першу виправу Хмаролапа, коли той сам пішов у засніжений ліс та приніс звідти мишу, знову накотили на Вогнесерда, і він аж кліпнув. А тоді понурих голову і повернувся до виходу, крадькома позираючи на кошеня Тигрокігтя. Він не міг не замислюватися про те, що ж за вояк із нього виросте.

— Бувай, — промурмотів воєвода і вислизнув з ясел.

Він уже відчував, як зблизька пахтить складена в купу здобич, проте, перш ніж влаштуватися на вечерю, йому належало зробити ще дещо. Вогнесерд рушив галявиною до кубла Жовтоіклої.

Стара медицицька спочивала на вечірньому осонні, хутро її було скуйовджене і недоглянуте, як і завжди. Вона підвела голову і кркнула:

— Привіт, Вогнесерде. Що ти тут робиш?

— Шукаю Попелюшку.

— Нащо? Що ти зараз хочеш? — залунав голос Попелюшки десь у глибині папоротевих хащ, після чого негайно на білий світ вистромила її голова.

— У нас тепер так вітають воєводу? — зачудовано блиснувши очима, гаркнула Жовтоікла.

— Так, коли він мене будить, — буркнула у відповідь Попелюшка, вилазячи з кубла. — Бо він, здається, заповзявся цими днями зовсім не давати мені спокою!

Жовтоікла примружила очі.

— Ти утнув щось таке, про що мені варто знати?

— Ти допитуєш свого воєводу? — огризнулася Попелюшка.

Медицицька аж замуркотіла.

— Я знаю, що ви щось там затіяли, — нявкнула вона. — Але випитувати не буду. Я тільки бачу, що моя новачка знову стала сама собою. А це добре, бо з неї досі не було жодної користі, коли вона цілими днями дибала, як муха у сметані!

Вогнесерд радо спостерігав, як гиркаються ці дві кішки — достоту так само, як до загибелі Срібнострумки, коли Попелюшка тільки-но стала новачкою медицицьки. Проте воєвода

почувався не дуже зручно і зачовгав лапами по землі. Він-бо хотів сказати Попелюшці, що Тіньові коти пішли, але в присутності Жовтоїклої зробити це було нелегко.

— Оце так дивина, — гаркнула стара кішка, дивлячись прямисінько на Вогнесерда. — Мені раптом захотілося смикнути ще одну мишку з купи свіжини. — Кіт вдячно підморгнув старій медициці. — Ти щось хочеш, Попелюшко? — озирнулась Жовтоїкла, виходячи з тунелю. Попелюшка похитала головою. — Добренько, я за мить повернусь. Ну, може, за дві.

Щойно вона зникла, Вогнесерд тихенько нявкнув:

— Я перевірів. Тіньові коти пішли.

— Я ж казала, що вони підуть, — відповіла попеляста кицька.

— Але ще кілька днів тому вони були там, — зауважив Вогнесерд.

— Якби вони пішли раніше, то не було би з того жодної користі, — нявкнула Попелюшка.
— Перш ніж відпустити їх, я мала впевнитися, що ці бідолашні навчилися змішувати лікарські трави.

Вогнесерд смикнув хвостом, рознервований впертістю Попелюшки, але сваритися з нею сил не мав. Вона всім серцем вірила, що все зробила правильно, дбаючи про хворих котів. Частково він і сам із цим погоджувався.

— Ти ж знаєш, я казала їм піти, — нявкнула новачка, хоча впевненості в її голосі поменшало.

— Я тобі вірю, — лагідно погодився Вогнесерд. — То була моя справа, не твоя — перевірити, чи вони пішли.

Попелюшка зацікавлено зиркнула на нього.

— Звідки ти знаєш, коли пішли Тіньові коти?

— Сіросмуг розповів.

— Ти говорив із Сіросмугом? Він живий-здоровий?

— Живий-здоровий, — муркнув Вогнесерд. — Уже плаває як риба.

— Жартуєш! — нявкнула Попелюшка. — Нізащо б не подумала.

— Я теж, — погодився воєвода, а тоді спинився, засоромившись того, що живіт забуркотів

від голоду.

— Піди поїж, — лагідно муркнула киця. — І поспіши, поки Жовтоїкла не розтельбушила всю здобич.

Вогнесерд присів і лизнув вушка Попелюшки.

— Бувай, — нявкнув він.

Жовтоїкла залишила йому на вибір білку чи голуба. Вогнесерд узяв голуба і роззирнувся галявиною, гадаючи, де б його поїсти. Він відчував, що Піскошторма дивиться на нього, розлігшись десь на землі та обгорнувши передні лапи хвостиком.

Його серце почало битися швидше. Зненацька Вогнесердові більше не важило, що вона не плямиста, що її очі блідо-зелені, а не бурштинові. Він поглянув на блідо-руду войовницю, тримаючи в зубах голуба, і пригадав, що йому казала Попелюшка: живи сьогодні, відпусти минуле. Плямолистка назавжди залишиться в його серці, але кожного разу, як Вогнесерд бачив Піскошторму, хутро на його спині починало ворухитися. І він побрів галявиною до неї. Коли кіт поклав голуба біля подруги та заходився їсти, вона почала гучно муркотіти.

Зненацька почулися гучні верески, аж Вогнесерд підвів голову. Піскошторма побігла назустріч Мишошубці та Шиполапові, які вихором ввірвалися на галявину. Їхнє хутро було сплямоване кров'ю, а Шиполап помітно накульгував.

Вогнесерд швиденько проковтнув і також підвівся.

— Що сталося? Де Вітрогон?

Навколо них з'юрилися інші коти, вони шипіли від жаху, наїжачивши хутро, — усі готувались до біди.

— Я не знаю. На нас напали, — видихнула Мишошубка.

— Хто напав? — запитав Вогнесерд.

Мишошубка похитала головою.

— Ми не бачили. Вони були в тінях.

— А запах?

— Надто близько до Громошляху. Не розібрати, — важко дихаючи, відповів Шиполап.

Вогнесерд глянув на новака, який стояв, похитуючись на нетвердих лапах.

— Іди до Жовтоїклої, — наказав воєвода. — Білошторме! — гукнув він вояка, який і сам уже мчав із кубла Синьозірки. — Ти підеш із нами, — тоді повернувся до Мишошубки. — Веди нас до місця пригоди.

Піскошторма і Порохошуб дивилися на Вогнесерда, чекаючи наказів.

— Залишайтеся на терені та вартуйте табір, — нявкнув він. — Це може бути пастка, щоби виманити вояків. Таке вже бувало.

Синьозірка жила своє останнє життя, тож Вогнесерд не міг ризикувати, залишаючи табір без захисту. Він прожогом помчав із тунелю пліч-о-пліч із Білоштормом, за ними, важко дихаючи, бігла Мишошубка. Усі разом вони вибралися на кручу та рушили до лісу.

Вогнесерд збавив крок, коли побачив, що Мишошубка вже заледве тримається з ними в одному темпі.

— Біжи, як можеш, — поквапив він.

Воєвода знав, що у неї після бою болить усе тіло, але треба було знайти Вітрогона. Вогнесерд мав жахливе передчуття, що цей напад міг бути якимось пов'язаний із Тіньовим Кланом. Дрібнохмар та Білогорлик ще геть недавно були на землях Громого Клану. То вони все ж задурили йому голову і завели Громових котів у небезпеку? Він інстинктивно рушив до Громошляху.

— Ні, — озвалася Мишошубка. — Нам сюди.

Вона майнула повз нього, трохи прискорившись, і рушила до Чотиридерева. Вогнесерд і Білошторм побігли услід.

Вони пробиралися поміж дерев, і Вогнесерд розумів, що вже був тут раніше. Цією дорогою Дрібнохмар та Білогорлик ішли, коли Синьозірка їх відіслала з табору. Невже загін Тіньового Клану пройшов кам'яним тунелем попід Громошляхом?

Мишошубка спинилася під двома високими ясенами. Віддалік розмірено гудів Громошлях, а крізь підлісок до котів долинав його кислий запах. Попереду Вогнесерд бачив на землі тіло Вітрогона, зловісно непорушне. Над вояком нависав чорно-білий кіт. Здрігнувшись, Вогнесерд збагнув, що то Білогорлик.

Тіньовий вояк заляк, побачивши котів, що наближалися. Він почав задкувати від Вітрогона, ноги його аж підгиналися від шоку.

— Він мертвий! — зойкнув Білогорлик.

Вогнесерд відчув, як у ньому наростає хвиля люті, і прищулив вуха. Це так Тіньові вояки відплатили Грозовому Клану за його добрість? Не спинившись навіть поглянути, що роблять Білошторм чи Мишошубка, він люто засичав і щодуху кинувся на Білогорлика. Вогнесерд вибив землю з-під ніг Тіньового кота, і той незграбно бухнувся на спину, взагалі не чинячи опору нападнику, який зловісно нависав над ним.

Вогнесерд розгублено дивився вниз, на ворога, що безпорадно розпластався на землі. Поки він вагався, Білогорлик кинувся геть та пірнув до густих хащ ожини. Вогнесерд помчав навздогін, незважаючи на шипи, що рвали його шубку. Певно, Тіньовий вояк біг до кам'яного тунелю. Воєвода наддав ходу і запримітив кінчик хвоста попереду, де Білогорлик вибирався із хащ на вузький моріжок.

Вогнесерд вибіг туди буквально на мить пізніше, коли Тіньовий кіт уже стояв на межі Громошляху. Воєвода помчав просто на Білогорлика, розраховуючи, що той кине́ться до тунелю, але вояк, запримітивши Грозового кота, побіг просто на Громошлях.

Вогнесерд перелякано спостерігав, як нажаханий кіт сліпо мчить через тверду сіру смугу. Вуха закладало від оглушливого ревіння. Вогнесерд відсахнувся, наморщивши лице від пориву смердючого повітря, яке здійняла потвора. Коли та промайнула, він продер очі та струсив пилюку з вух. Посеред Громошляху непорушно лежала скалічена постать. Потвора збила Білогорлика.

Вогнесерд на довжелезну мить застиг, піддавшись жахливим спогадам про нещасний випадок із Попелюшкою. Тоді побачив, як Білогорлик поворухнувся. Його не можна було тут кидати. Хай то навіть Тіньовий ворог, що убив одного з найхоробріших вояків Грозового клану. Він роззирнувся Громошляхом. Потвор наче не було. Воєвода поквапився до місця, де лежав Білогорлик.

Котик видавався ще дрібнішим, ніж зазвичай. На його білих грудях у світлі сонця, що поволі тонуло за обрієм, кров блищала, наче полум'я.

Вогнесерд знав, що будь-яке пересування зараз лише прискорить смерть нещасного кота. Досі тремтячи від шоку, він глянув на вояка, лікуванням якого допіру так клопоталася Попелюшка, до того ж потай від решти Клану.

— Чому ви напали на наш патруль? — прошепотів Вогнесерд.

Він схилився до Білогорлика, який відкрив рота, готовий заговорити. Белькотіння вояка раптом потонуло в реві потвори, що промчала за піввуса від них, оповивши обох котів хмарою смердючого диму та порохні. Вогнесерд впився кігтями у тверду поверхню,

наскільки була змога, і припав ще нижче, ближче до Тіньового вояка.

Білогорлик знову відкрив рота, і звідти витекла тоненька цівочка крові. Він болісно ковтнув, від чого все його тіло здригнулося в судомі. Але перш ніж Тіньовий кіт заговорив, його очі зосередилися на чомусь за спиною Вогнесерда, деś у лісі з боку Грошового Клану. Очі Білогорлика повилися жахом, а потім востаннє кліпнули й оскліпи.

Воевода озирнувся і побачив того, хто сповнив останні миті життя Білогорлика таким невимовним жахом. На узліссі біля Грошовляху стояв темний вояк, що так часто навідував Вогнесерда уві сні...

Тигрокіготь!

Розділ 16

Кігті Вогнесерда наче вросли у Грошовлях, коли він побачив кота, який ось уже скільки часу відкидав загрозливу тінь на його життя. Більше не було потреби гратися у відданість Клану. Тигрокіготь був вигнанцем, ворогом усіх котів, які дотримувалися вояцького правильника.

Вогнисте вечірнє сонце стікало кров'ю на верхівки дерев, його помаранчеві промені вигравали на темній шубі великого смуганя. Крізь тишу спорожнілого Грошовляху Тигрокіготь вищирився до Вогнесерда:

— Заганяти малечу до смерті — це найкраще, що ти вмієш робити для захисту території?

Розум Вогнесерда нараз прояснів, і ось уже його тіло пульсувало потужністю та холодною люттю. Він глянув просто в очі Тигрокігтеві, відчуваючи, як подих наступної потвори куйовдить його шерсть. Потвора з ревом промчала повз, за нею гуркотіла наступна, але кіт твердо стояв на місці. Він не відчував страху. У проміжку між двома потворами Вогнесерд зосередився на Тигрокігті та стрибонув.

Очі смуганя розширилися від здивування, коли на нього налетів рудий кіт, який ще в польоті випустив кігті й зараз люто шипів. Вони покотилися травою під прихисток дерев. Вогнесерд черпав сили зі знайомих запахів лісу — тепер це його земля, не Тигрокігтя. Двійко котів люто боролися, приминаючи пожухлий підлісок і виорюючи пазурами глибокі

борозни в землі.

У першому стрибку Вогнесерд добряче зачепив Тигрокігтя. Лапами відчував кожнісіньке його ребро. Колишній Громовий воєвода добряче схуд, але м'язи під густою шубою були тверді як скеля. Вогнесерд швидко збагнув, що вигнання не позначилось на його вояцькій силі. Тигрокіготь припав до землі та негайно підстрибнув угору, вигнувшись під час стрибка. Вогнесерд відчув, що злітає зі спини ворога, а після — удар об землю і болюче приземлення на бік. Рудий кіт нявкнув від удару і, перевівши подих, спробував підвестися, але недостатньо швидко. Тигрокіготь наскочив на Вогнесерда, кігтями пришпилив до землі та, здається, готовий був порвати його на шмаття.

Вогнесерд закричав від болю, проте великий кіт не відпускав його. А потім він відчув сморід воронячого їдла. Це Тигрокіготь схилився, щоб зашипіти на вухо:

— Ти чуєш мене, кицюню? Я вб'ю тебе, а тоді всіх твоїх вояків — одного за одним.

Навіть у горнилі бою ці слова змусили Вогнесерда здригнутися. Тигрокіготь мав на увазі саме те, що сказав. Раптом Громовий воєвода збагнув, що довкола відчутні нові, незнайомі запахи котів, а потім до нього долинуло шурхотіння лап. Їх оточили. Але хто? Спантилений запахом Громошляху, крові Білогорлика та власного страху, Вогнесерд замислився: чи це не можуть бути вояки, що залишилися від банди волоцюг Хвостолома? Це ж вони ще геть недавно допомогли Тигрокігтеві напасти на табір Громового Клану. Невже Білогорлик обрав за краще приєднатися до цих негідників, аніж повернутися до власного спустошеного Клану?

У відчаї Вогнесерд штовхнув нападника задніми лапами, вгородивши пазурі йому в живіт. Тигрокіготь, певно, недооцінив, наскільки сильним став його супротивник, бо негайно розчепив лапи і важко осів на землю. Вогнесерд відповз від нього і, підвівши голову, побачив, що Мишошубка та Білошторм кидаються з підліску на двох ворожих котів. Тоді перевів погляд на Тигрокігтя, який сидів на задніх лапах, височіючи над Вогнесердом із вищиреними зубами та примруженими, повними ненависті очима. Щойно смугань зробив випад, як воєвода пригнувся і кинувся вперед, цілячи темному воякові в ніс. Позаду він чув крики і шипіння Білошторма та Мишошубки, які билися з усім завзяттям Зореклану. Проте їх переважали кількістю. Вогнесерд знову кинувся на Тигрокігтя, тим часом роззираючись у пошуках шляхів до відходу. Чиїсь пазурі черкнули його по задніх лапах, і він, озирнувшись, побачив одного з волоцюг, що вчепився в нього, люто вищирившись. Кіт був кощавий і бруднючий, як і решта, а в його очах читалася злість.

Тигрокіготь знову зашипів. Вогнесерд уже готувався до його наступного удару, коли це помітив сірий зблиск. Повз нього майнула кремезна постать, а тоді воєвода впізнав вояка, з яким уже не раз до цього бився пліч-о-пліч.

Сіросмуг!

Сірий кіт стрибонув на незахищене черево Тигрокігтя, збивши того на землю. Вогнесерд крутнувся і вкусив плече вояка, який допіру вчепився в його лапу; він тиснув, аж поки не відчув зубами кістку. Коли волоцюга заквилів, воєвода відпустив його і виплюнув кров, що натекла до рота.

Вогнесерд здивовано оглянув поле битви, що вирувала навколо нього. Сіросмуг, певно, привів із собою цілий Річковий патруль, бо зараз у меншості опинились волоцюги, які билися з гладкошерстими котами. Озирнувшись, він побачив сірого вояка, що виривався від Тигрокігтя, і кинувся другові на допомогу. Вони разом напосіли на ворога, намираючи і змушуючи його відступати назад — крок за кроком, як не раз тренувалися разом. Тоді, навіть не перезирнувшись, друзі стрибнули і повалили великого кота на землю. Тигрокіготь тільки придушено зашипів, коли Вогнесерд утопив морду свого ворога в пилюку, поки Сіросмуг впивався зубами у плечі смуганя, а задніми лапами шматував його бік.

Громовий воєвода чув, як верески стихають у глибині лісу та зрозумів, що волоцюги тікають із поля бою. Тигрокіготь скористався тим, що Вогнесерд відволікся, і вирвався з його лап. Він кинувся в ожинник, розлючено відпльовуючись, і зник серед колючого галуззя.

Коли виски нападників геть затихли, вояки обтрусили з шубок порох і сіли зализувати рани. Вогнесерд тільки-но запримітив, що син Синьозірки, Каменешуб, був серед Річкових котів.

— Когось серйозно поранили? — видихнув він.

Усі коти похитали головами, навіть Мишошубка, яка досі ще стікала кров'ю після першого нападу.

— Нам слід повертатися до своїх угідь, — някнув Каменешуб.

— Громовий Клан дякує вам за допомогу, — Вогнесерд шанобливо схилив голову.

— Волоцюги всім нам загрожують, — відповів Каменешуб. — Ми не могли дозволити вам битися самим.

Білошорм потрусив мордочкою, струшуючи краплини крові, а тоді глянув на Сіросмуга.

— Добре знову битися поруч із тобою, друже. Що тебе сюди привело?

— Він почув крики Вогнесерда від Чотиридерева, де ми патрулювали, — відповів Каменешуб замість Сіросмуга. — І переконав нас прийти на поміч.

— Дякую, — тепло відповів Вогнесерд. — Вам усім.

Каменешуб кивнув і повернув до лісу. Патруль рушив услід за ним. Вогнесерд торкнувся мордою Сіросмуга — він не хотів, щоб друг ішов. Вони ж навіть не встигли поговорити.

— Побачимось, Сіросмуже, — нявкнув Громовий воєвода.

Навіть під густою шубкою Сіросмуга чутно було, як він муркоче.

— Бувай, — промурмотів сірий вояк.

Вогнесерд здригнувся, коли над лісом нарешті погасло сонце. Він бачив, як у темряві світяться болем очі Мишошубки. Тоді на нього з новою силою накотило горе: він пригадав, якою дорогою ціною вони здобули перемогу над волоцюгами. Тіло Вітрогона, певно, вже захоллоло. А це ж була не єдина дочасна смерть, яку Тигрокіготь сьогодні приніс до лісу.

Вогнесерд глянув на Білошторма.

— Ви з Мишошубкою зможете забрати Вітрогона до табору без мене? Я скоро вас наздожену. Але спершу маю зробити ще дещо.

Білий вояк зацікавлено примружив очі, але нічого не сказав і просто кивнув.

Розділ 17

Вогнесерд важко подибав назад на Громошлях. Сморід Тигрокігтя та волоцюг досі важко висів у повітрі, проте не чутно було вже нічого, крім пташиних пісень та шепотіння леготу серед листя. Серед цього спокою після битви він гостро відчував запахи Тіньового Клану. Чи були тут іще Тіньові коти, крім Білогорлика, серед волоцюг? Невже пошесть у Тіньовому таборі лютувала настільки, що вояки добровільно йшли у вигнання та долучалися до банди Тигрокігтя з міркувань безпеки? Хоча, можливо, запахи просто занесло з Тіньових угідь потойбіч Громошляху.

Вогнесерд поглянув на Громошлях, на тіло чорно-білого вояка. Якщо Білогорлик і доєднався до волоцюг через хворобу у Клані, це все ж не пояснювало вираз жаху на його обличчі перед смертю. Чого б то Білогорликові лякатися Тигрокігтя, якщо цей смугань був його провідником? Відчуваючи докори сумління, Вогнесерд раптом подумав, що, можливо,

Білогорлик наткнувся на тіло Вітрогона геть випадково, вже після того, як Тигрокіготь напав на Громовий патруль. Але що він взагалі робив на Громових землях? Де був Дрібнохмар? Надто багато запитань, і жодної задовільної відповіді.

Одне Вогнесерд знав точно: він не міг полишити Білогорлика тут, на Громошляху, щоб його тіло нівечили потвори. Зараз було тихо, тож воєвода вийшов на середину і зубами взяв мертвого kota за карк. Він обережно відтягнув тіло на моріжок, сподіваючись, що побратими загиблого невдовзі знайдуть його та гідно поховать. Що б там Білогорлик не накоїв, тепер Зореклан йому суддя.

* * *

Коли Вогнесерд увійшов до залитого місячним сяйвом табору Громового Клану, тіло Вітрогона вже лежало посеред терену. Вояк виглядав цілком мирно, лежав там, простягнувшись, начебто спав. Синьозірка міряла кроками землю поруч із його тілом, похитуючи своєю великою головою з боку на бік.

Решта Клану трималася віддалік, у тінях осторонь галявини. Повітря повнилось горем. Коти безмовно походили по під деревами, стривожено позираючи на провідницю, яка бродила туди-сюди, тихесенько щось мурмочучи. Вона й не намагалась опанувати своє горе, як колись. Вогнесерд пригадав, як тихо Синьозірка оплакала старого друга та воєводу, Левосерда, багато повень тому. Зараз вона не виказувала ні крихти тієї мовчазної гідності.

Вогнесерд відчував, як Клан спостерігає за ним і провідницею. Синьозірка підвела очі, воєвода зустрів її погляд і стривожився, побачивши там страх і шок.

— Вони кажуть, це Тигрокіготь зробив, — кркнула вона.

— То міг бути один із його волоцюг.

— Скільки їх?

— Я не знаю, — визнав Вогнесерд, адже неможливо було їх рахувати посеред бою. — Багато.

Синьозірка знову почала хитати головою, але він розумів, що провідниця має знати всю правду, хотіла вона цього чи ні.

— Тигрокіготь хоче помститися Громовому Кланові, — доповів воєвода. — Він сказав мені, що вбиватиме наших вояків одного за одним.

Позаду нього весь Клан перелякано завив. Вогнесерд не зважав на них, зосередившись на Синьозірці. Він відчував, як його серце тріпоче, ніби спіймана пташка, і все благав Зореклан дати йому наснаги впоратися з цією новоявленою загрозою. Поступово Громові коти затихли, а воєвода чекав разом із ними, поки заговорить Синьозірка. Віддалік, злетівши з гілки дерева, скрикнула сова.

Синьозірка підняла голову.

— Він лише моєї смерті хоче, — промурмотіла вона так тихо, що тільки Вогнесерд її почув.
— Заради Клану...

— Ні! — кинув Вогнесерд, урвавши її. Невже Синьозірка справді збиралася здатися Тигрокігтю? — Він цілому Кланові хоче помститися, не тільки тобі!

Провідниця понурила голову.

— Така мерзенна зрада! — прошипіла вона. — Як я могла не розгледіти цю зраду, ще коли він жив серед нас? Яка ж я була дурна! — Синьозірка похитала головою, заплющивши очі.
— Мишоголова дурепа.

Вогнесерд відчув, як у нього затремтіли лапи. Синьозірка, здається, серйозно налаштувалася займатись самокатуванням, перекинувши на себе всю відповідальність за крутість Тигрокігтя. Воєводі стало недобре, коли він збагнув, що тепер йому доведеться взяти на себе відповідальність за Клан.

— Віднині маємо бути певні, що табір надійно захищено вдень і вночі. Довгохвосте, — поглянув він на смугастого вояка, — ти стійкуватимеш до місяцепіку. — Тоді повернувся до Морозошубки. — Далі стійкуватимеш ти. — Обоє котів кивнули, і Вогнесерд схилився до тіла Вітрогона. — Мишошубка з Орлякошубом поховать Вітрогона перед світанком. Доти біля нього стійкуватиме Синьозірка, — тут він перевів погляд на провідницю, яка втупилась у землю, сподіваючись, що вона його почула.

— Я буду з нею, — нявкнув Білоштурм. Білий вояк проштовхався крізь юрбу і сів побіля провідниці, притулившись до неї.

Один по одному коти Клану підходили до полеглого побратима, вшановуючи його. Верболоза вислизнула з ясел і лагідно торкнулась покійника мордочкою, шепочучи слова прощання. За нею рушила Злотоквітка, кивнувши кошеняткам, щоб не підходили. Вогнесерд обімлів від недоброго передчуття, коли темно-смугасте кошенятко зацікавлено

рушило вслід за мамою. Він ніяк не міг позбутися відчуття, що це кошеня, хай безневинне, підігрівало у Клані загрозу, що ніс Тигрокіготь. Вогнесерд відігнав ці думки, спостерігаючи, як Злотоківка лагідно вилизує щоку Вітрогона. Він повинен вірити в неї та у Клан, щоб кошеня стало кращим вояком, ніж був його батько.

Коли Злотоківка попрямувала геть, наперед вийшов Вогнесерд і схилився, щоб виллизати тьмаву шубку Вітрогона.

— Я за тебе помщусь, — пообіцяв він.

Уже відійшовши, воєвода помітив постать, що виступила з тіні Високого Каменя. То був Темносмуг. Вогнесерд спостерігав, як очі вояка перебігають із Вітрогона на Синьозірку й назад, ті очі палали, проте не страхом чи скорботою, а невситимою цікавістю.

Стривожений, Вогнесерд рушив до єдиного місця, де точно міг знайти спокій. Він пройшов крізь папороті до кубла Жовтоїклої, відчуваючи, як укуси та подряпини починають допікати сильніше — так само, як гострі шпичаки сумнівів, що терзали його думки.

Шиполап сидів на втоптаній галяві. Біля нього схилилися Попелюшка та Жовтоїкла, оглядаючи передню лапу новачка. Молода кицька саме зняла з рани клубочок павутиння, аж Шиполап від цього скривився.

— Досі кровить, — доповіла новачка.

— А мало б уже перестати, — кркнула Жовтоїкла. — Ранку треба добре просушити, перш ніж туди потрапить якась інфекція.

Попелюшка примружилась.

— Є ті хвощові стебла, що я вчора назбирала. Може, видушити з них трошки соку на павутиння, перш ніж прикладати його до лапи? Це спинить кровотечу.

Жовтоїкла гучно замуркотіла.

— Правильно думаєш.

Стара медикиця нараз повернулась і поквапилась до свого кубла, Попелюшка ж тим часом притискала Шиполапову рану своєю лапкою. Раптом вона заримітила воєводу, що стояв на вході.

— Вогнесерде! — някнула новачка. У її блакитних очах зненацька зринула турбота. — З тобою все добре?

— Кілька подряпин та один-два укуси, — відповів Вогнесерд, підходячи до них.

— Я чув, що на нас напали волоцюги, — нявкнув Шиполап, повертаючи голову до воєводи.
— І з ними був Тигрокіготь. Це правда?

— Це правда, — понуро сказав Вогнесерд.

Попелюшка глянула на свого колишнього виховника, а тоді штурхнула лапу новака.

— Ось, прикуси поки.

— Я? — здивовано нявкнув Шиполап.

— Це ж твоя лапа! Швидко, бо доведеться назвати тебе Безлапом.

Молодий котик підняв лапу трішки вище й обережно стиснув щелепи довкола рани.

— Синьозірці не слід було виганяти Тигрокігтя з Клану, — тихенько нявкнула Попелюшка до Вогнесерда. — Треба було його принагідно вбити.

Кіт похитав головою.

— Вона б не змогла холоднокровно його забити. Сама знаєш.

Попелюшка не заперечила.

— Чому ж він повернувся? І як міг убити вояка, з яким колись бився поруч?

— Тигрокіготь сказав мені, що вб'є стількох, скількох зможе, — понуро нявкнув Вогнесерд.

Шиполап нявкнув, а вуса Попелюшки здригнулись від шоку.

— Але чому? — запитала сіра киця.

Вогнесерд відчув, як у ньому закипає гнів.

— Бо Громовий Клан не дав йому бажаного.

— А чого ж він бажав?

— Бути провідником, — відповів Вогнесерд.

— Ну, він провідником однак би не став. Навряд чи Клан його шалено полюбить, якщо він

так і нападатиме на патрулі.

Вогнесерд аж завагався, піддавшись упевненості Попелюшки. Синьозірка ж така слабка. Кому вистачить духу замінити провідницю, якщо вона... Вогнесерд здригнувся. Він знав, що весь Клан тремтить перед цим величезним котом та його волоцюгами. Громові коти, може, радше приймуть Тигрокігтя собі за провідника, ніж дозволять Кланові зазнати поразки у битві з ним.

— Ти в це справді віриш? — з притиском запитав Вогнесерд у Попелюшки.

Котів наполохав шурхіт кроків Жовтоіклої, яка повернулася з кубла, і всі троє озирнулись. У зубах стара кицька тримала клубок павутиння. Підійшовши, вона поклала його біля Попелюшки і нявкнула:

— Вірять у що?

— Що Тигрокіготь ніколи не стане провідником Клану, — пояснила новачка.

Очі Жовтоіклої спохмурніли, кілька довгих митей вона не озивалася. Нарешті нявкнула:

— Гадаю, що в Тигрокігтя достатньо амбіцій, щоб стати тим, ким він тільки забажає.

Розділ 18

— Не тоді, коли Вогнесерд живий, — заперечила Попелюшка.

Вогнесерда зігріла ця віра в нього, він хотів уже відповісти, коли це Шиполап поскаржився, не розтискаючи щелеп:

— Знаєте, вона досі кровить!

— Ненадовго, — різко відповіла Жовтоікла. — Ось, Попелюшко. Зроби щось корисне з цією павутиною, поки я владнаю з ранами Вогнесерда.

Вона підсунула павутину ближче до Попелюшки і повела воєводу до свого кубла.

— Чекай тут, — наказала медикиця і зникла всередині. Тоді вийшла з грудочкою добре пережованих трав. — Ну, і де ж у нас болить?

— Тут найгірше, — відповів Вогнесерд, закидаючи голову назад, щоби показати укуси на плечі.

— Добре, — нявкнула Жовтоікла. Вона заходилася лагідно втирати в його рани трав'яну суміш. — Синьозірка у глибокому ступорі, — промурмотіла стара киця, не відриваючись від роботи.

— Знаю, — погодився Вогнесерд. — Я зараз організую більше патрулів. Це може її заспокоїти.

— Решту Клану це також може заспокоїти, — зауважила Жовтоікла. — Вони теж турбуються.

— Воно й добре, — Вогнесерд смикнувся, коли медикиця глибоко притиснула трави до його рани.

— А що там із молодими новачками? — підозріло буденним голосом запитала вона.

Вогнесерд знав, що стара киця просто пропонує пораду — отак мудро й ненав'язливо, як завжди.

— Я прискорю їхнє тренування на світанку, — сказав він.

На думці про Хмаролапа горло йому стиснув смуток. Зараз Клан потребував первістка його сестри більше, ніж раніше. Що б там білий новак не думав про вояцький правильник, ніхто не міг заперечити, що боєць із нього був неабиякий.

Жовтоікла припинила масажувати його плече.

— Ти закінчила? — нявкнув воєвода.

— Майже. Зараз іще трішки накладу на подряпини, та й можеш іти, — стара киця підморгнула йому великими жовтими очима. — Кріпися, юний Вогнесерде. Зараз темні часи для Громого Клану, але ніхто не зміг би зробити більше.

Поки вона говорила, віддалік низько загуркотів грім — натяк на загрозу. І, незважаючи на підбадьорливі слова медикиці, спиною Вогнесерда пробігся холодок.

Біль від ран притупили цілющі трави Жовтоіклої. Коли Вогнесерд повернувся на терен, то здивовано виявив, що чимало котів досі ще не сплять. Синьозірка, Білошторм та

Мишошубка безмовно сиділи біля тіла Вітрогона, обриси їхніх похилених голів та напружених плечей яскраво виражали біль. Решта котів лежали невеличкими групами, поблискуючи очима з тіні та дослухаючись до шумів лісу.

Вогнесерд і собі влігся на краю галявини. Повітря було таке задушливе, що хутро ставало дибки. Цілий ліс, здається, чекав на бурю, що ось-ось мала здійснитися. На узліссі галявини заворушились тіні. Вогнесерд повернув туди голову. То був Темносмуг.

Воєвода поманив кота кінчиком хвоста. Темносмуг поволі підійшов.

— Я хочу, щоб ти завтра рушив на патрулювання, щойно повернеться досвітній патруль, — нявкнув Вогнесерд. — Віднині щодня будуть додаткові три патрулі, в усіх патрулях буде по троє вояків.

Темносмуг прохолодно зиркнув на воєводу.

— Але завтра вранці я веду Папоротелапку на тренування.

Вогнесерд роздратовано наїжачився.

— То візьмеш її із собою в патруль, — форкнув він. — Буде їй добрий досвід. Усе одно треба пришвидшити вишкіл новаків.

Темносмуг смикнув вухами, але з лиця не змінився.

— Так, воєвода, — промурмотів він та блиснув очима.

* * *

Натомлений Вогнесерд увійшов до кубла Синьозірки. Ще до сонцепіку сьогодні з Громового табору вже двічі виходив патруль. Крім того, воєвода мав повести новачку Білошторма, Яснолапку, на тренування десь пообіді. Три дні після смерті Вітрогона були дуже завантажені. Воякам і новакам ніколи було і вгору глянути за всіма цими патрулями. Верболоза і Злотоквітка лежали в яслах, Білошторм уперто відмовлявся відійти від провідниці бодай на крок, Хмаролап зник, тож у Вогнесерда зараз не завжди був час, щоб навіть поїсти чи поспати.

Синьозірка лежала у гнізді, примруживши очі. Воєводі на мить здалося, що вона підхопила

хворобу Тіньового Клану. Її хутро було скуйовджене ще більше, ніж зазвичай; провідниця сиділа зі спокійною приреченістю кішки, яка більше не дбає про себе і просто мовчки чекає на смерть.

— Синьозірко, — тихенько покликав Вогнесерд.

Стара кицька поволі повернулась.

— Ми без угаву патрулюємо ліс, — доповів він. — Там немає ні сліду Тигрокігтя чи його волоцюг.

Провідниця мовчки відвела погляд. Вогнесерд замовк, гадаючи, чи варто казати ще щось, але Синьозірка лише підібгала лапки глибше під груди та остаточно заплющила очі. Збентежившись, рудий кіт похилив голову та вийшов із печери.

Залитий сонцем терен виглядав так умиростворено, що важко було й уявити, ніби Кланові загрожувала якась небезпека. Орлякошуб грався із Верболозиними кошенятами біля ясел, вимахуючи хвостом, за яким ганялися малі. Білошторм тим часом відпочивав у затінку Високого Каменя.

І тільки те, що вуха білого вояка були нашорошені на кубло Синьозірки, видавало напругу, яка панувала у Клані.

Вогнесерд без особливого ентузіазму глянув на чималу купу свіжини. Шлунок його був такий порожній, що, здавалося, присох до ребер, проте він не уявляв, як зможе проковтнути бодай щось. Воєвода роззирнувся і помітив, як їсть Піскошторма.

Спостерігати за її лискучою помаранчевою шубкою було неабияким задоволенням, і Вогнесерд мимохіть подумав, наскільки приємною для нього була б компанія рудої киці на полюванні з Яснолапкою. Від цієї думки до нього аж повернувся апетит, а в животі завуркотіло передчуття гонитви за здобиччю. Свіжину він залишить іншим.

Цієї миті Яснолапка ступила на терен у супроводі Мишошубки, Морозошубки та Куцохвоста. Вони принесли просочений водою мох для королев та старійшин. Яснолапка понесла свою ношу прямісінько до кубла Синьозірки, здобувшись на схвальний погляд Білошторма.

Вогнесерд гукнув Піскошторму:

— Ти там обіцяла колись, що вполюєш нам кроля. То не будеш проти сходити зі мною та Яснолапкою на полювання?

Піскошторма глянула вгору. Її зелені очі сяяли тим несласаним, яке зігрівало Вогнесерда

сильніше, ніж сонце.

— Добре, — озвалась вона і швиденько доїла свою здобич. Усе ще облизуючись, киця подріботіла до Вогнесерда.

Вони разом чекали на Яснолапку. І хоч їхні шубки ледве торкалися, Вогнесерд усе ж відчував, як його хутро наче поколює.

— Готова до полювання? — запитав він у Яснолапки, щойно та вийшла з кубла Синьозірки.

— Уже? — здивовано нявкнула новачка.

— Я знаю, ще не сонцепік, але ми можемо піти просто зараз, якщо ти не надто втомилась.

Яснолапка похитала головою та рушила за Вогнесердом та Піскоштормою крізь папоротевий тунель у ліс.

Воєвода біг услід за Піскоштормою вгору схилом до лісу, вражений тим, як плавно рухались її м'язи під блідо-рудою шубкою. Вогнесерд знав, що його подруга так само стомлена, як і він, а все ж вона швидко мчала підліском, прищуливши вуха та відкривши рота.

— Здається, осьде перший кріль! — зненацька прошипіла Піскошторма, припавши до землі в мисливській стійці.

Яснолапка відкрила рота, щоб понюхати повітря. Вогнесерд не ворухився, а ось Піскошторма тихо поповзла крізь чагарі. Він відчував запах кроля, чув, як той снує у підліску серед кущів папороті. Нараз руда войовниця кинулася вперед, зашарудівши опалим листям. Вогнесерд почув, як задні лапи кролика сильно вдарили об землю, коли той спробував утекти. Випередивши Яснолапку, він інстинктивно стрибнув уперед, обігнув хащі папороті та погнався за кролем твердою лісовою долівкою. Воєвода відібрав його життя одним точним укусом. Хвала Зореклану за те, що ліс повниться здобиччю, хай навіть воїни-пращури й давно не посиляли їм дощу. Буря, обіцяна гуркотом грому, що лунав кілька вечорів тому, так і не прийшла, повітря було так само задушливе і застоєне, як і завжди.

Піскошторма спинилася біля кроля майже тієї ж миті, коли Вогнесерд схилювався над здобиччю. Він чув, як важко вона дихає. Йому й самому було ненабагато краще.

— Дякую, — нявкнула войовниця. — Я нині трошки повільна.

— Я теж, — зауважив Вогнесерд.

— Тобі треба відпочити, — лагідно нявкнула Піскошторма.

— Усім нам треба, — кіт відчув тепло лагідного погляду її зелених очей.

— Але ти маєш удвічі більше навантажень, ніж усі ми.

— Багато роботи, — тут Вогнесерд змусив себе продовжити. — А ще ж я більше не витрачаю час на тренування Хмаролапа.

Втрата новака турбувала його все більше. Він потай сподівався, що молодий котик сам повернеться до табору, сам знайде дорогу додому, але від Хмаролапа не було ні слуху ні духу, ще відколи його забрала потвора. І що менше у Вогнесерда залишалося надії будь-коли зустріти свого учня, то сильніше він переймався через втрату уже двох новаків — Попелюшки і Хмаролапа. Як він може брати на себе відповідальність бути воєводою, якщо навіть нормальним виховником стати не здатен? Навантажуючи себе патрулями та мисливськими виправами, Вогнесерд насправді намагався довести свою придатність решті Клану і позбутися сумнівів стосовно власних вояцьких уміlostей.

Піскошторма, здається, відчувала тривогу Громового воєводи.

— Я знаю, що роботи багато. Можливо, я зможу якось більше допомогти, — вона глянула на Вогнесерда, і той вловив легеньку нотку гіркоти в її голосі. — Я, зрештою, також не маю новака.

Коли войовниця бачила Порохошуба із Зололапом, то, мабуть, аж згорала від заздрощів, і Вогнесерд відчув себе винним.

— Пробач... — почав було він.

Проте його розум затуманила втома, і кіт надто пізно збагнув, що Піскошторма гадки не мала, хто насправді обрав виховників. Вона-бо думала, як і решта Клану, що вибір зробила Синьозірка.

Піскошторма ошелешено глянула на нього.

— За що пробачити?

— Синьозірка попросила мене обрати виховників для Папоротелапки і Зололапа, — зізнався Вогнесерд. — І я обрав Порохошуба, а не тебе.

Він стривожено видивлявся найменших ознак роздратування на лиці киці, проте в її погляді був тільки спокій.

— Одного дня ти станеш чудовою виховницею, — промурмотів воєвода, марно намагаючись донести свою думку. — Але я мусив обрати Порохо...

— Усе добре, — вона знизала плечима. — Я впевнена, що в тебе були свої причини.

Голос киці був спокійний, але Вогнесерд не зміг не помітити, що хутро в неї на спині стало дибки. Між ними повисла незручна тиша, аж поки позаду із підліску не вийшла Яснолапка.

— Наздогнали? — видихнула вона.

Зненацька Вогнесерд зрозумів, наскільки Яснолапка виснажена, а тоді пригадав, наскільки йому самому важко було не відставати від більших, сильніших вояків під час тренування. Носом він підштовхнув мертвого кроля до учениці.

— Ось, тобі належить перший шматок, — запропонував кіт. — Треба було дати тобі час поїсти, перш ніж ми пішли з табору.

Коли Яснолапка, вдячно муркнувши, заходила коло їжі, Піскошторма перехопила його погляд.

— Можливо, тобі слід робити менше патрулів? — невпевнено запропонувала вона. — Усі виснажені до краю, а Тигрокігтя ми не бачили, відколи помер Вітрогон.

Вогнесерд відчув, як його кольнули жалощі. Він знав, що Піскошторма й сама не вірить своїм словам. Увесь Громовий Клан розумів, що Тигрокіготь не здасться без бою. Воєвода бачив, як напружувалися жилаві тіла вояків, коли вони ходили з ним на патрулювання, їхні вуха вічно були нашорошені, роти завжди роззявлені, вони без угаву шукали в повітрі слід загрози. Його побратими все більше розчаровувалися у провідниці. Синьозірка зараз була їм як ніколи потрібна, щоб об'єднати Клан проти цієї незримої небезпеки. Але ще з часів стійкування біля тіла Вітрогона провідниця майже не виходила з кубла.

— Не можна урізати патрулі, — сказав Вогнесерд Піскоштормі. — Не можна втрачати пильність.

— Ти дійсно думаєш, що Тигрокіготь нас повбиває? — нявкнула Яснолапка, відірвавшись від страви.

— Гадаю, він спробує.

— А що думає Синьозірка? — обережно поцікавилась Піскошторма.

— Звісно ж, вона стривожена, — Вогнесерд знав, що не каже всієї правди. Лише він та

Білоштурм до кінця розуміли, наскільки сильно повернення колишнього воєводи відкинуло Синьозірку назад до того стану темної й натовленої свідомості, в якому вона перебувала після зради Тигрокігтя.

— Пощастило, що зараз в неї такий хороший воєвода, — нявкнула Піскошторма. — Кожен кіт нашого Клану довіряє тобі провести нас крізь це.

Вогнесерд мимоволі відвів погляд. Він дуже добре знав, як іще нещодавно ставились до нього деякі коти, тож тепер у ньому зажевірла надія. Заслужити їхню повагу — це велика честь, проте йому таки бракує віку і досвіду, а ще непохитної віри Білоштурма в призначену Зорекланом долю. Вогнесерд сподівався бути гідним довіри Клану.

— Я докладу всіх зусиль, — пообіцяв він.

— Клан не може вимагати від тебе більшого, — муркнула Піскошторма.

Вогнесерд перевів погляд на кроля.

— Давай покінчимо з ним і знайдемо щось іще, щоби прихопити додому.

Підкріпившись, троє котів рушили далі в напрямку Чотиридерева. Вони йшли мовчки, остерігаючись, щоб не зрадити своєї присутності перед чиймись допитливими очима, які можуть за ними спостерігати. Тепер, коли Тигрокіготь чигав поблизу, Громові коти почувалися здобиччю не менше, ніж мисливцями.

Ніздрі Вогнесерда залоскотав запах незнайомого кота, коли вони підійшли до схилу, за яким було Чотиридерево. Хутро воєводи негайно стало дибки. Піскошторма, либонь, теж його почула, бо завмерла на місці, вигнула спину і напружила всі м'язи.

— Швидко, — зашипів Вогнесерд. — Сюди!

Він поліз на сикомор, що ріс поруч. Піскошторма і Яснолапка кинулися за ним, і невдовзі всі уже сиділи на найнижчій гілці та дивилися вниз на лісову долівку.

Вогнесерд бачив темну та в'юнку тінь, що пробиралася крізь папороті. Над гілками стриміли два чорних вуха. Щось у цих обрисах ворушило його призабуті спогади, і ці спогади не були неприємні. То був кіт із іншого Клану, якому вони колись допомогли. Але через зловісну присутність Тигрокігтя в цьому лісі важко було збагнути, кому з котів можна довіряти. Усі чужинці були ворогами.

Вогнесерд випустив кігті, готовий стрибнути. Поруч із ним наготувалася до бою Піскошторма. Навіть Яснолапка зорила вниз, напруживши свої маленькі плечі. Коли чужинець порівнявся із сусіднім ясенем, Вогнесерд несамовито закричав і стрибнув

чорному коту на спині.

Незнайомець вереснув від здивування та перекотився на спині, скинувши нападника на землю. Вогнесерд миттю зірвався на рівні. Він оцінив розмір та силу цього кота за першим стрибком і знав, що його неважко буде прогнати. Тоді став із ним лицем до лиця, вигнувши спині, і застережливо засичав. Піскошторма зістрибнула з дерева, відразу за нею — Яснолапка. Вогнесерд побачив, як в очах цього кота народжується паніка від усвідомлення того, що він опинився в меншості.

Але Громовий воєвода уже розслабив плечі та пригладив на них шерсть. Інстинкт його не підвів: зайда справді виявився старим знайомим. І, судячи з виразу обличчя іншого кота, який перемінився з паніки на полегшення, зайда також упізнав Вогнесерда.

Розділ 19

— Круколапе! — кинувся вперед Вогнесерд і привітно потерся об свого старого друга.

— Я такий радий знову тебе бачити, Вогнесерде! — Круколап відповів на привітання і повернувся до Піскошторми. — Невже це Пісколапка?

— Піскошторма! — різко виправила його руда киця.

— Звісно. Тільки ж коли я тебе востаннє бачив, ти була вдвічі менша! — чорний кіт примружив очі. — Як Порохолап?

Вогнесерд розумів обережний тон друга. Піскошторма і Порохошуб тренувалися в той само час, що й він, вбачаючи у Круколапі радше суперника, ніж побратима. Коли чорний кіт утік від свого виховника, Тигрокігтя, і став жити на землях Двоногів за височинами, Порохолап і Пісколапка наче не дуже засмутилися. Вогнесердові здавалося, що Круколап за ними теж не надто сумував.

— З Порохошубом теж усе добре, — знизала плечима Піскошторма. — У нього тепер є власний учень.

— А це твоя учениця? — запитав Круколап, дивлячись на Яснолапку.

Вогнесерд аж смикнув вушками, коли Піскошторма відповіла:

— Я поки не маю учнів. То новачка Білошторма. Її звати Яснолапка.

Тепленький легіт шарудів листям у кронах дерев. Вогнесерд повернувся на шум. Ця несподівана зустріч роззброїла його, зробила беззахисним. Згадавши про загрозу Тигрокігтя та його банди, він обережно роззирнувся підліском.

— Що ти тут робиш, Круколапе? — суворо запитав воєвода.

Круколап, який здивовано вивчав Піскошторму поглядом своїх бурштинових очей, озирнувся.

— Тебе шукаю.

— Справді? Чому?

Вогнесерд знав, що без вагової причини Круколап не повернувся б до лісу. Молодий чорний котик жив у вічному страху після того, як випадково став свідком убивства Рудохвоста, тодішнього воєводи Громогого Клану. Рудохвоста вбив Тигрокіготь, а потім спробував позбутися ще й Круколапа, намагаючись змусити його замовкнути. Вогнесерд із Сіросмугом допомогли другові втекти. Відтоді Круколап жив на фермі Двоногів із Ячменем, іще одним самотником — котом, який не був ані кицюнею, ані членом жодного з лісових Кланів. У Круколапа явно була дуже вагома причина для того, щоб повернутися в угіддя свого старого ворога. Зрештою, йому нізвідки було дізнатися, що Тигрокігтя викрили і вигнали із Клану. На думку Круколапа, Тигрокіготь досі ще був воєводою.

Чорний котик неспокійно смикнув хвостом.

— На межі наших угідь оселився кіт, — почав він.

Вогнесерд розгублено витріщився на нього, тож Круколап спробував пояснити:

— Я його на полюванні знайшов. Він був зляканий і гадки не мав, де опинився. Багато не сказав, але запах у нього був Громогого Клану.

— Громогого Клану? — перепитав Вогнесерд.

— Я запитав, чи він прийшов через височини, але бідолаха й сам не знав, що й до чого. І я просто відвів його до гнізда Двоногів, де він, як каже, мешкав.

— То він киця? — недовіжливо перепитала Піскошторма чорного кота. — Ти певен, що там був запах Громогого Клану?

— Та ж не забув я свій рідний запах, — різко заперечив Круколап. — І на звичайну кицюню він схожий не був. Насправді скидалося на те, що його не дуже тішить перспектива повернутись до своїх Двоногів.

У Вогнесерда в животі замлоїло радісним передчуттям, проте він змусив себе мовчати, поки Круколап сам усього не скаже.

— Мені цей запах не давав спокою. Я пішов до гнізда Двоногів, щоби знову поговорити з котом, але він тоді саме був усередині. Я спробував поговорити з ним крізь вікно, але Двоніг мене відігнав.

— Якого кольору був той кіт? — Вогнесерд відчув на собі пильний погляд Піскошторми.

— Білого, — відповів Круколап. — Мав пухнасту білу шубку.

— Але... це ж на Хмаролапа схоже! — першою озвалась Яснолапка.

— Ви його знаєте? — нявкнув Круколап. — То все правильно? Він із Громового Клану?

Вогнесерд заледве розчув слова Круколапа. Хмаролап був у безпеці! Він почав намотувати кола, відчуваючи, як йому аж лапи зводять від щастя.

— З ним усе добре? Що він казав?

— Н-ну, — затнувся Круколап, вертячи головою, щоб не зводити погляду з Вогнесерда, який усе ходив колами. — Як я вже казав, він був геть розгублений.

— І не дивно. Хмаролап раніше не виходив за межі Громових угідь, — воєвода усе нетерплячіше бродив навколо Піскошторми та Яснолапки. — Він іще й біля Високих Каменів не бував. Звідки ж йому було знати, що він геть недалеко від дому?

Піскошторма кивнула, а Круколап додав:

— Тоді ясно, чому він був такий згорьований. Певно, думав...

— Згорьований? — Вогнесерд нараз зупинився. — Чому? Хмаролап був поранений?

— Ні, ні, — швиденько нявкнув Круколап. — Просто виглядав, як купка нещастя. Я думав, він трохи зрадіє, коли покажу йому дорогу до гнізда Двоногів, але це його не дуже втішило. Ось тому я, власне, і йшов до тебе.

Вогнесерд опустил погляд, не уявляючи, що й думати. Увесь цей час він переконував себе,

що Хмаролап знайде щастя у новому житті, навіть якщо вони ніколи більше не побачать одне одного.

Круколап невпевнено кліпнув.

— Я правильно зробив, коли прийшов сюди? — нявкнув він. — Чи це... гм... Хмаролапа вигнали із Клану?

Вогнесерд понуро перехопив його погляд. Чорний котик важив життям, коли прийшов сюди, — він заслуговував бодай пояснення.

— Хмаролапа з лісу викрали Двоноги, — почав Громовий воєвода. — Він мій новак і племінник. Зник щось зо чверть повні тому. Я... я вже думав, що більше його не побачу.

Піскошторма запитально глянула на Вогнесерда.

— А чого це ти думаєш, що побачиш його? Він живе на землях Круколапа з Двоногами.

— То я піду і заберу його! — заявив Вогнесерд.

— Підеш і забереш? Нащо?

— Ти ж чула Круколапа. Хмаролап нещасний!

— А ти певен, що його треба рятувати?

— Тебе б не треба було? — заївся Вогнесерд.

— Мене б не довелося рятувати. Я нізачо не стала би підготовуватися у Двоногів, — різко зауважила Піскошторма.

Круколап замалим не закашлявся, проте змовчав.

— Було б добре, якби він знову повернувся до новацького кубла, — втрутилась Яснолапка, проте Вогнесерд її навряд чи почув. Він повернувся до Піскошторми, люто наїжачивши карк.

— То ти вважаєш, що Хмаролап заслужив того, щоб назавжди зостатися у Двоногів, на самоті та в горі? Через те, що він просто по-дурному помилився?

Піскошторма роздратовано форкнула:

— Я не це кажу. Ти ж навіть не знаєш напевне, чи він захоче повернутися.

— Круколап каже, Хмаролап виглядав нещасним, — наполягав Вогнесерд.

Проте він і сам засумнівався. А якщо Хмаролап уже призвичаївся до життя кицюні?

— Круколап із ним говорив один-єдиний раз, — Піскошторма повернулась до чорного кота.

— Хмаролап мав поганий вигляд, коли ти бачив його крізь вікно[4] Двоногів?

Круколап знервовано смикнув вусами.

— Важко сказати. Він їв.

Піскошторма миттю повернулась до Вогнесерда.

— У нього є дім, у нього є їжа, і ти досі думаєш, що його треба рятувати? Як щодо Клану? Ти їм потрібен. Хмаролап же, здається, в безпеці. Моя думка — залиш його там.

Вогнесерд витріщився на Піскошторму. Шерсть на її спині теж наїжачилась, а в очах сяяла рішучість. Воєвода, відчуючи, як земля тікає з-під ніг, збагнув, що його подруга таки має рацію. Чи може він зараз залишити Клан, бодай на трохи, коли Синьозірка така слабка, а усім Громовим котам загрожує Тигрокіготь? І все це заради новака, який уже встиг зарекомендувати себе лінивим і жадібним.

А все ж серце підказувало спробувати. Віра в те, що одного дня Хмаролап стане великим вояком, не давала йому спокою. Клан же зараз потребував якомога більше вояків.

— Я мушу піти, — просто нявкнув він.

— І що, коли ти приведеш Хмаролапа додому? — заперечила Піскошторма. — Він буде в безпеці?

Вогнесерд відчув, як спиною пробіг холодок. Чи міг він справді привести Хмаролапа додому лише для того, щоб його забив Тигрокіготь? І хоч Вогнесерда й мучила непевність, він усе одно знав, що належить зробити.

— Я повернусь до сонцепіку, — нявкнув воєвода. — Скажи Білоштормові, куди я пішов.

Піскошторма зненацька неабияк стривожилась.

— Ти підеш просто зараз?

— Треба, щоб Круколап мене туди відвів, то не просити ж його кілька днів покукати в лісі, — пояснив Вогнесерд. — Не тоді, коли десть тут блукає Тигрокіготь.

Круколапів хвіст зненацька став щіткою.

— Ти про що це? Блукає?

Піскошторма скорчила Вогнесердові гримасу.

— Ходімо, — нявкнув воєвода до чорного кота. — Я дорогою поясню. Що раніше вийдемо, то краще.

— Ти не підеш без мене, — сказала Піскошторма. — Це геть мишомізка ідея, але вам може знадобитися допомога, якщо ви налетите на Тигрокігтя чи Вітряний патруль!

Вогнесерда неабияк втішили слова Піскошторми. Він вдячно глянув на неї та повернувся до Яснолапки.

— Ти ж повернешся в табір та розповіси Білоштормові, куди ми пішли? — запитав воєвода новачку. — Круколапа він знає.

Яснолапка спершу стривожилась, проте швиденько відвела погляд і схилила голову.

— Звісно.

— Йди прямо додому і не витикайся, — наказав Вогнесерд, трохи переймаючись тим, що новачці доведеться піти самій.

— Я про себе подбаю, — щиро пообіцяла Яснолапка. Тоді повернулась і зникла у підліску.

Вогнесерд відкинув усю тривогу про неї і рушив крізь хащі. Піскошторма і Круколап йшли поруч із ним, і це нагадувало йому ті часи, коли вони полювали в юності ще з Круколапом та Сіросмугом. Але нерухомий ліс тиснув на нього, хутро ставало дибки в передчутті шляху, що лежав перед ними, і все ніяк не вдавалося позбутися думки, що цей шлях веде їх до катастрофи.

Трійко котів проминули Чотиридерево і полізли на Вітряні землі. Вогнесерд пригадав, що востаннє був тут із Синьозіркою. Зараз вони йшли тим само шляхом, через височини до ферм Двоногів, що лежали між Вітряними землями та Високими Скелями. Принаймні тепер не було вітру, який би відніс запахи Громових котів на торфовище. Повітря на височинах було таким сухим, що хутро, здавалося, похрускувало, тручись об галузки вересу.

Усі троє рушили стежкою, що пролягала якнайдалі від Вітряного табору. Зазвичай земля там була пружка і волога, але зараз вона вкрилась сухою кіркою, а прижухлий під палючим

сонцем верес подекуди побурів.

— То що там сталося з Тигрокігтем? — не збавляючи ходу, порушив мовчанку Круколап.

Вогнесерд давно вже чекав нагоди розповісти другові, що з його старим мучителем нарешті покінчено. Проте у новинах про зраду та вигнання Тигрокігтя була тільки темрява. Тепер, коли від лап зрадника загинув Вітрогон, Вогнесерд розповідав цю історію з гіркотою й смутком на серці.

Круколап завмер на місці.

— Він убив Вітрогона?

Вогнесерд також спинився і скрушно кивнув.

— Зараз Тигрокіготь очолює банду волоцюг — він поклявся всіх нас убити.

— Але хто піде за таким провідником?

— Ну, дехто з них — старі друзяки Хвостолома, які пішли з ним у вигнання, коли його самого ми прогнали з Тіньового Клану, — Вогнесерд замовк, змушуючи себе пригадати деталі нещодавнього бою. — Але з ним були й інші коти, яких я раніше не бачив. Гадки не маю, звідки вони.

— Тож Тигрокіготь зараз сильний, як ніколи, — понуро нявкнув Круколап.

— Ні! — гукнув Вогнесерд. — Він тепер вигнанець, не вояк. У нього немає Клану. Зореклан точно не на боці Тигрокігтя, якщо той порушує вояцький правильник. За ним немає ні Клану, ні правильника, тож цей зрадник нізащо не здолає Громовий Клан.

Вогнесерд затих, збагнувши, що говорить так упевнено, як ніколи раніше. Піскошторма не зводила з нього гордого погляду.

— Сподіваюся, твоя правда, — нявкнув Круколап.

«Я теж», — подумав Вогнесерд. Тоді знову рушив уперед, примружуючи очі від яскравого сонця.

— Звісно ж, його правда, — впевнено сказала Піскошторма, рушаючи за воєводою.

Круколап наздогнав її.

— Що ж, я просто радий, що зараз живу осторонь цього всього.

Руда кицька поглянула на нього.

— Ти що, взагалі не сумуєш за Кланом? — у її голосі чулося звинувачення.

— Попервах сумував, — визнав Круколап. — Але зараз у мене новий дім, мені там подобається. Коли мені хочеться компанії — там є ще Ячмінь, мені цього вистачає. Краще вже так, ніж Тигрокіготь щодня.

Очі Піскошторми спалахнули.

— А як ти знаєш, що він не прийде за тобою до твого нового дому?

Круколап смикнувся.

— Тигрокіготь гадки не має, де ти є, — швиденько запевнив його Вогнесерд. Тоді застережливо зиркнув на Піскошторму. — Ходімо, треба забиратися з Вітряних угідь.

Троє котів побігли крізь хащі вересу надто швидко, щоб розмовляти. Вогнесерд уникнув зарості ялівцю, де вони із Синьозіркою натрапили на Багнокігтя, натомість на поліг зробити чималий гак відкритим торфовищем. На голому схилі не було жодного захисту від сонця, тож Вогнесерду почало здаватися, що його шубка наче палає. Нарешті, вони вийшли на схил, що вів до земель Двоногів. Під ними лежала долина, помережана стежками, поцяткована лужками та гніздами Двоногів, наче візерунчасте хутро мурого kota.

— Вітряні коти, певно, перечікують спеку у своєму таборі, — важко дихаючи, нявкнув Громовий воєвода, коли вони вже спускалися донизу. — Залишається сподіватись, що решта шляху буде так само легкою.

Коти добігли до смуги дерев, і Вогнесерд радо ступив у прохолодну тінь та гущавину знайомих лісових запахів. Високо над ними пронизливо голосили двоє канюків, звіддалік долинав гуркіт потвори Двоногів. Лапи боліли, спокушаючи прилягти і трохи відпочити, але бажання побачити Хмаролапа гнало вперед.

Піскошторма роззиралась навсібіч, її вуса тремтіли. Вогнесерд збагнув, що так далеко від Громових угідь вона досі відходила лише раз, коли ще новачкою супроводила Синьозірку до Місяцескелі. Таку мандрівку здійснювали всі коти, перш ніж стати вояками. Вогнесерд же бував тут уже кілька разів, не лише коли подорожував до Високих Скель, але й коли вони зі Сіросмугом допомагали Вітряному Кланові повернутися з вигнання на рідні землі. Але по-справжньому як удома на цій території почувався лише Круколап.

— Нічого тут тинятися, — застеріг чорний кіт. — Особливо зараз. Двоноги полюбляють ходити цими стежками зі своїми собаками.

Вогнесерд таки відчував запах собаки десь неподалік. Він прищулив вуха і тихенько рушив за Круколапом, який повів їх із лісосмуги.

Крізь огорожу чорний кіт протиснувся першим. Вогнесерд пропустив наперед Піскошторму, а тоді й собі проліз крізь дірку, що вже густо поросла листям. Він упізнав широкий шлях із червоної глини, який лежав на протилежному боці. Вони уже переходили його зі Сіросмугом, коли мандрували, щоб знайти Вітряний Клан. Круколап глянув у обидві сторони, тоді перебіг шлях та зник у гущавині живоплоту. Піскошторма глянула на Вогнесерда, і той підбадьорливо кивнув. Вона кинулася вперед, а воєвода побіг відразу за нею.

Потойбіч живоплоту високо над їхніми головами колосився ячмінь. Замість піти межею поля, Круколап рушив просто в гущавину тріскотливих стебел. Вогнесерд і Піскошторма прямували за ним, кваплячись, щоб не втратити з виду чорний хвіст, який маячив у хащах попереду. Вогнесерд трохи стривожився, збагнувши, що нізащо не вибереться звідси сам. Він геть утратив відчуття напрямку, бо ж бачив перед собою лише безкінечність золотавих стебел та смужку чистого блакитного неба над головою. Воєвода відчув неабияке полегшення, коли вони нарешті вийшли звідти та присіли відпочити під живоплотом на тому кінці поля. Друзі непогано впоралися. Сонце ще тільки-но почало заходити, а височини вже залишилися позаду.

Вогнесерд відчув, що живопліт пахне дуже знайомо.

— Твоя мітка? — озвався він до Круколапа.

— Тут починається моя земля, — роззирнувся навсібіч Круколап, наче показуючи, що весь цей обшир полів попереду — то його помешкання і мисливські угіддя.

— То Хмаролап десь тут неподалік? — запитала Піскошторма, обережно принюючись.

— На тому боці схилу є вимоїна, — відповів їй Круколап, показуючи напрямок носом. — Там і стоїть гніздо Двоногів.

Раптом Вогнесерд відчув, як хутро на спині стало дибки мовби саме собою. Що ж то за запах? Він завмер і роззявив рота, щоб запах досягнув нюхових залоз на піднебінні.

Позаду нього Круколап підняв носа, нашорошивши свої чорні вушка і нервово посмикуючи хвостом. Тоді широко розплющив очі.

— Собаки! — прошипів він.

Розділ 20

Вогнесерд почув, як шелестить трава на тому боці живоплоту, і напружився. У повітрі гостро відчувався характерний запах. Пролунав гучний гавкіт, від якого хвіст воєводи зробився щіткою, а за мить він побачив собачий ніс, що висунувся з хащ.

— Біжіть! — загорлав Вогнесерд, повертаючи назад.

Знову почулося шарудіння, і галас позаду підказав йому, що псів тепер стало двоє.

Вогнесерд дременув. Поруч із ним бігла Піскошторма, пси наступали їм на п'яти. Навіть земля тремтіла від тупотіння собак, Вогнесерд відчував їхнє гаряче дихання на своїй шиї. Озирнувся. За ними гналося двоє величезних собак, їхні м'язи грали під шкірою, очі палали, а висолоплені язики звисали набік. Здригнувшись, Вогнесерд збагнув, що Круколапа ніде не видно.

— Не зупиняйся, — прошипів він до Піскошторми. — Вони не зможуть довго бігти.

Киця спробувала кивнути, ще швидше перебираючи лапами.

Вогнесерд мав рацію. Коли він знову озирнувся, собаки почали помітно відставати. Кіт примірівся до ясена, що стояв на самому краю темної лісосмуги. Якщо вийде зберегти достатню дистанцію від собак, можливо, часу вистачить на те, щоб видряпатись нагору, де вони будуть у безпеці.

— Бачиш ясен? — важко дихаючи, нявкнув він Піскоштормі. — Лізь на нього так швидко, як тільки можеш.

Піскошторма щось воркнула, уже ледве зводячи дух. Вони наддали ходу до дерева. Вогнесерд знову крикнув до Піскошторми, а та з усіх сил подерлася вгору стовбуром, туди, де було безпечно.

Перш ніж і собі стрибнути, воєвода знову озирнувся, щоб поглянути, чи далеко від них собаки. Його шерсть миттю наїжачилась, коли він уздрів величезні зуби за якогось кроля від свого обличчя. Вищирившись, пес кинувся на kota. Вогнесерд крутнувся і вдарив його передньою лапою, випустивши гострі, як терня, кігті. Він відчув, як рветься плоть на вищирених щелепах, і почув, як собака заскімлив від болю. Вогнесерд ударив іще раз, тоді

повернувся і прудко, мов та білка, поліз на дерево. Спинився на найнижчій галузці та звідти глянув униз.

Там розчаровано завивав пес, його вже наздогнав товариш, котрий зараз люто гавкав, закинувши назад свою масивну голову.

— Я... я думала, він тебе дістав! — пролебеділа Піскошторма.

Вона підповзла до Вогнесерда і щільно притулилась до нього — так і сиділа, поки обоє не припинили тремтіти.

Собаки затихли, але з-під дерева не пішли, міряючи кроками землю під ним.

— Де Круколап? — зненацька запитала Піскошторма.

Вогнесерд помахав головою, намагаючись позбутися страху, якого набрався, утікаючи від собак.

— Певно, побіг у іншу сторону. Та з ним усе буде добре. Собак, здається, було тільки двоє.

— Я думала, це його угіддя. Чи він не знав, що собаки заходять і на цей бік поля?

Вогнесерд не здобувся на відповідь. Тоді побачив, як Піскошторма похмурніє.

— Ти ж не думаєш, що Круколап зумисне нас сюди завів? — прогарчала вона, примружуючи очі.

— Ні, звісно ні, — спробував заперечити Вогнесерд, проте через нотку непевності прозвучало так, наче він захищається. — Чого б то він?

— Дивно, що він з'явився отак нізвідки і завів нас сюди, от і все.

Увагу Піскошторми відвернув тоненький нявкіт, і вона глянула вниз. То Круколап? Собаки також озирнулися, намагаючись зрозуміти, звідки лунає звук. Вогнесерд помітив маленьку чорну постать, що шаснула в хащі ячменю. Круколап знову нявкнув, і собаки нашорошили вуха. Радісно гавкаючи, вони побігли туди, де похитувалися стебла рослин, зраджуючи сховок чорного kota.

Вогнесерд і собі глянув униз. Невже Круколап відвернув увагу собак? Він спостерігав, як тремтить ячмінь там, де невидимий Круколап виписує полем зигзаги. Брунатні спini собак неповороткими рибинами увігналися в море ячменю, тварини толочили стебла своїми незграбними лапами і розчаровано гавкали.

Раптом Вогнесерд почув різкий окрик Двонога. Пси стали як вкопані та повистромлювали голови понад стеблами, висолопивши язики. Вогнесерд поглянув на той бік поля. Через дерев'яну загорожу, що стояла посеред живоплоту, перелазив Двоніг. З його рук звисали два відрізки якоїсь шворки. Собаки неохоче побрели через ячмінь до Двонога, який схопив їх за нашійники і причепив до тих нашійників шворку. Воєвода зраділо спостерігав, як собаки бредуть геть, прищупивши вуха та повісивши хвости.

— Ви, я бачу, швидкі, як ніколи!

Вогнесерд здивовано озирнувся. Круколап саме вилазив на їхню гілку.

— Хтозна тільки, чого це вони за нею гналися. Її б і на один зуб не вистачило, — муркнув до Піскошторми чорний кіт.

Руда киця підвелася і тільки майнула повз Круколапа.

— Нам там новака рятувати не треба? — крижаним тоном запитала вона.

— А їй, бачу, лапу до рота не клади, — зауважив Круколап.

— Я б на твоєму місці з неї не кпив, — промурмотів Вогнесерд, спускаючись униз стовбуром позаду Піскошторми.

Він вирішив не розповідати старому другові, що Піскошторма вважала його зрадником. Круколап не дурний, і сам міг про таке подумати. Але він змінився, набув упевненості в собі, тож навіть відверта ворожість його не діймала. Тепер же, коли собак прибрали з їхнього шляху, Вогнесерда хвилювало тільки те, як їм знайти Хмаролапа.

Круколап завів їх на верхівку схилу і спинився. Помешкання Двоногів лежало просто попереду — у тінистому видолінку.

— То це сюди ти відвів Хмаролапа? — запитав Вогнесерд.

Коли чорний кіт кивнув, воєвода занервував. Можливо, Хмаролап і не захоче повертатися? А якщо захоче, то чи зможе Клан довіряти котові, який піддався спокусі комфортного життя кицюні?

— Я не відчуваю запаху, — зауважила Піскошторма, і Вогнесерд почув підозріливість у її тоні.

— Той запах був ледь відчутний, коли я востаннє приходив його побачити, — терпляче пояснив Круколап. — Мабуть, Двоноги тримають Хмаролапа під замком.

— То як же ми плануємо його рятувати?

— За мною, — нявкнув Вогнесерд, рішуче налаштований не дати їм нагоди посваритися. Він рушив униз схилом у напрямку помешкання. — Глянемо зблизька.

Гніздо Двоногів оточував рівненько підрізаний живопліт. Вогнесерд проліз попід ним і, опинившись на пожухлій траві, глянув на споруду, що вимальовувалася на тлі присмеркового неба. Тоді всім тілом притиснувся до землі та поліз до найближчого куща, нашорошивши вуха. Від носа користі не було. Вечірнє повітря просякло важкими пахощами квітів, які глушили всі корисні запахи. Він почув кроки і, озирнувшись, побачив Круколапа та Піскошторму, що йшли за ним. Судячи з усього, ці двоє вирішили відкласти свою суперечку до кращих часів. Воєвода кивнув їм, вдячний за товариство, і рушив уперед газоном.

Поки вони дійшли до гнізда Двоногів, Вогнесерд уже почав відчувати, як у вухах стугонить кров. Зненацька живопліт, як і безпечні землі, що розкинулись за ним, стали здаватися безмежно далекими.

— Ось у цьому вікні я його й бачив, — прошепотів Круколап, обходячи ріг величезного гнізда.

— І де Двоноги, напевне, бачили тебе, — промурмотіла Піскошторма. Вогнесерд чув, як від войовниці пахне страхом, знав, що її роздратування — то просто прихована напруга через присутність старого конкурента.

У вікні над їхніми головами зажеврило світло, і Піскошторма припала до землі. Вогнесерд чув, як там усередині гупають лаписька Двоногів. Він витягнув шию, аби побачити, що там — за стіною помешкання. До вікна було не дострибнути. Воєвода переліз на клаптик землі внизу, з якого вгору стіною гнізда вилось заморене та покручене деревце. Вогнесерд уважно розглянув плетиво гілок. Подумував про те, щоб вилізти сюди, але ще досі чув, як усередині метушаться Двоноги.

— Хмаролап, мабуть, трохи туговухий, якщо живе в цьому гаморі! — прошипіла Піскошторма, прищулюючи вуха.

Цікавість поїдом їла Вогнесерда, мов той голодний пацюк, аж поки він не витримав.

— Я піду гляну, — нявкнув кіт та подерся вгору хитким стеблом, так і не почувши прохання Піскошторми бути обережним.

Коли Вогнесерд виліз до вікна і став на пласку гілку під ним, його серце вже гупало незгірш за Двоногів у цьому помешканні.

Усередині, за вікном, Двоніг стояв над чимось, що випльовувало хмари пари. Вогнесерд примружив очі від різкого неприродного світла, але водночас відчув, як на нього нахлинули старі спогади з кицюначого життя. Він розумів, що дивиться на кухню, де Двоноги готують їжу. Кіт згадав про сухий, позбавлений смаку корм та воду з різким, металевим присмаком. Відігнавши ці образи, воєвода намагався побачити хоч якісь сліди Хмаролапа.

У кутку кубла Двоногів він помітив гніздо, зроблене наче з туго переплечених сухих галузок. Його лапи аж затремтіли від радощів. Усередині лежав маленький білий клубочок. Вогнесерд затамував подих, коли цей клубочок випростався і вистрибнув із гнізда. Тоді підбіг до Двонога і почав пронизливо повискувати. То був пес! Вогнесерд аж позадкував, від раптового розчарування йому запаморочилося в голові, він мало не впав із вузьенької підвіконної полицки. Де ж Хмаролап?

Двоніг схилювся і погладив галасливу істоту. Вогнесерд стиха зашипів, а тоді так і сів від здивування, коли до кімнати ввійшов Хмаролап. На превелику тривогу Вогнесерда, пес побіг до білого котика, не припиняючи дзявкотіти. Воєвода сподівався, що ось його новак вигне спину і зашипить, проте Хмаролап навіть не звернув уваги на собаку.

Вогнесерд пригнувся, коли Хмаролап зненацька стрибнув на підвіконня з іншого боку вікна. Собака й далі дзявкотів десь унизу, але його не було видно.

— Він тут, — прошипів Вогнесерд до Круколапа і Піскошторми.

— Він бачив тебе? — озвалася Піскошторма.

Рудий кіт обережно підвів погляд, притиснувшись усім тілом до твердого каменю. Хмаролап сліпо дивився кудись понад головою Вогнесерда. Очі новака запинала пелена нещастя, а ще він схуднув. Вогнесерд із невимовним полегшенням видихнув, відчуваючись водночас трохи винуватим. Йому не треба було більшого доказу того, що Хмаролап не пристосований до життя киціні.

Воєвода сів та притиснув передні лапи до вікна, що їх розділяло. Він дряпав скло, не випускаючи пазурів, щоб якийсь надто гучний звук не сполохав Двоногів чи собаку. Хмаролап смикнув вухками, і Вогнесерд затамував подих. Тоді білий новак повернувся і помітив його. Рот котика роззявився у втішеному вигуку, якого Вогнесерд не міг почути.

А ось Двоніг усередині здивовано озирнувся. Вогнесерд зістрибнув із підвіконня і приземлився поруч зі своїми друзями.

— Що сталося? — спитала Піскошторма.

— Хмаролап мене побачив, але Двоніг, здається, також!

— Нам треба йти, — стурбовано нявкнув Круколап.

— Ні, — прошипів Вогнесерд. — Ви можете йти. Я буду тут, аж поки Хмаролап не вибереться надвір.

Піскошторма глянула на нього.

— І що ж ти робитимеш, коли вони спустять собаку?

— Та я ж не залишу Хмаролапа тепер, коли він мене вже побачив, — наполягав Вогнесерд. — Я зостануся тут.

Тим часом позаду них щось заскрипіло. Вогнесерд озирнувся. Із дверей у стіні гнізда вдарило світло та залило цілий садок, освітлюючи навіть живопліт. Раптом яскрава пляма в стіні затемнилась: її затулила тінь Двонога.

Вогнесерд завмер. Часу ховатись не було. Вони знали, що їх помітили. Двоніг щось гукнув, твердо і запитально, тоді вийшов із гнізда та поволі рушив до них. Трійко котів збилися докупи, а Двоніг тим часом підходив усе ближче та ближче. Вогнесерд почув, як тремтить дихання Піскошторми. Він підвів погляд і відчув, як усередині все завмерло від жаху. Двоніг нависав просто над ним.

Розділ 21

— Швидко! Сюди!

Від наполегливого нявчання Хмаролапа Вогнесерд аж підстрибнув. Він побачив маленьку білу постать, що вишмигнула з дверей і кинулась навпростець через газон із гучним вереском. Двоніг повернувся, і Вогнесерд відчув, що Піскошторма та Круколап також кинулись навтьоки. Він погнався за ними та Хмаролапом. Двоніг щось кричав услід, поруч із ним дзявкотів пес, але Вогнесерд і не думав спинятися, біг через живопліт, через поле, на запах Хмаролапа, Піскошторми та Круколапа, аж поки не наздогнав їх. Троє котів чекали на нього, заховавшись під кущиком кропиви.

Піскошторма притиснулась до Вогнесерда, тремтячи всім тілом. Воєвода глянув над її головою та побачив Хмаролапа, який дивився на нього широко розплющеними

блакитними очима.

І раптом радість від того, що новак нарешті знайшовся, затьмарили старі сумніви. Чи місце Хмаролапові у Громовому Клані? Усі слова, що Вогнесерд хотів сказати, кудись зникли.

Хмаролап потупив погляд.

— Дякую, що прийшов.

— Ну? То ти хочеш назад у Клан? — збентежено бовкнув Вогнесерд.

Він уже пересвідчився, що Хмаролап у безпеці, тепер на перший план знову виступили інтереси Клану.

Молодий котик задер голову, його очі заблищали.

— Звісно! Я знаю, що не слід було взагалі ходити до Двоногів, — зізнався він. — Я цей урок засвоїв. Обіцяю, що більше ніколи так не робитиму.

— І чого б то ми тобі вірили? — запитала Піскошторма.

Вогнесерд зиркнув на неї, але киця говорила м'яким, а не викличним тоном. Круколап мовчав, лише сидів собі, обгорнувшись хвостом, а його бурштинові очі стежили за всім навколо.

— Ви по мене прийшли, — невпевнено нявкнув Хмаролап. — То, мабуть, хочете, щоб я вернувся.

— Я мушу знати, чи можна тобі довіряти, — Вогнесерд хотів, щоби Хмаролап розумів: він має переконати весь Клан у своїй відданості. — Я мушу знати, що ти розумієш вояцький правильник і знаєш, як за ним жити.

— Ти можеш мені довіряти! — запевнив новак.

— Навіть якщо ти переконаєш мене, думаєш, решта Клану тобі повірить? — понуро нявкнув Вогнесерд. — Усі вважають, що ти покинув нас заради Двоногів. Ти думаєш, вони довірятимуть котові, який віддав перевагу життю кицюні перед Кланом?

— Але я не обирав життя кицюні! — заперечив Хмаролап. — Моє місце у Клані. Я не хочу жити із Двоногами!

— Не тисни на нього так сильно, — муркнула Піскошторма.

Вогнесерда її неждане співчуття до малого новака залишило ні в сих ні в тих. Мабуть, її переконали серйозність і смуток, які виднілися в очах Хмаролапа. Залишалося сподіватися, що решту Клану це теж переконає. Вогнесерд же не міг більше сердитися. Він схилився і рвучко лизнув Хмаролапа.

— Тільки будь ласкавий надалі мене слухати! — застеріг воєвода, схилившись над самим вухом новака, щоб перекичати гучне муркотіння, яке почулося глибоко з грудей молодого котика.

— Місяць зійшов, — тихенько нявкнув Круколап із тіней. — Якщо ви хочете повернутися до сонцепіку, то часу маєте небагато.

Вогнесерд кивнув і повернувся до Піскошторми.

— Готова?

— Так, — відповіла Піскошторма, випростуючи передні лапи.

— Добре, — нявкнув Вогнесерд. — Тоді треба рушати.

* * *

Круколап довів котів Клану до височин і залишив їх біля підніжжя росяного схилу, за яким починалися Вітряні угіддя. Невдовзі мало зазоріти, але то був розпал зеленлисту — сонце взагалі сходило рано. Вони ще встигали.

— Дякую, Круколапе, — нявкнув Вогнесерд, торкаючись носа чорного кота своїм. — Ти добре зробив, коли прийшов до мене. Я знаю, що тобі, певно, було нелегко знову повернутись до лісу.

Круколап понурих голову.

— Може, ми більше й не побратими з Клану, але я завжди буду твоїм відданим другом.

Вогнесерд часто закліпав.

— Будь обережним, — застеріг він чорного кота. — Тигрокіготь, може, і не знає, де ти живеш, але не варто його недооцінювати. Пильнуй.

Круколап серйозно кивнув та відвернувся.

Вогнесерд спостерігав, як його старий друг поволі бреде мерехтливою травною та зникає у хащах.

— Якщо поквапимось, будемо біля Чотиридерева, перш ніж Вітряний Клан вирядить досвітні патрулі, — нявкнув воєвода.

Він ішов попереду, піднімаючись угору схилом, обабіч нього і трішки позаду рухалися Хмаролап та Піскошторма. Неабияким полегшенням було мандрувати височинами до схід сонця. Коли вони досягли найвищої точки, там, де була покинута борсуча нора, сонце саме піднялося над обрієм і золотим промінням освітило верес. Вогнесерд бачив, як Хмаролап, широко розплющивши очі, зачаровано споглядає світанок. У його серці зажевірла надія, що молодий котик дотримає обіцянки, даної в лісі.

— Я відчуваю запах дому, — промурмотів білий новак.

— Справді? — недовірливо нявкнула Піскошторма. — Бо я от відчуваю хіба запах старого борсучого лайна!

— А я відчуваю запах зайд із Громового Клану!

Троє Громових котів роззирнулися, наїжачившись. Мертвоніг, Вітряний воєвода, виступив із хащ вересу і стрибнув на піщаний насип біля входу до нори. Він був дрібний і кощавий, рухався якимось незграбним алюром, за який і одержав своє ім'я. Проте Вогнесерд знав, що цей кіт, як і решта Вітряних вояків, компенсував розміри спритністю та швидкістю.

Щось зашаруділо, і з вересу вийшов Багнокіготь. Вогнесерд напружено стежив за брунатним вояком, який обійшов гурт і спинився позаду.

— Сітколапе! — гукнув Багнокіготь. Смугастий новак, який був із Багнокігтем і минулого разу, долучився до гурту. Вогнесерд, слухаючи, як важко гупає його серце, чекав, чи не з'являться ще якісь вояки.

— Ви, я бачу, вважаєте Вітряні землі своїм другим домом, — прошипів Мертвоніг.

Перш ніж відповісти, Громовий воєвода принюхався. Ані сліду інших Вітряних котів. Сили були рівні.

— Із лісу немає іншого шляху до земель, що за вашими угіддями.

Він відповідав, намагаючись зберігати спокійний тон. Не хотілось провокувати бійку, але і

спогади про те, як нещодавно поставився до нього із Синьозіркою Багнокіготь, ще не стерлися.

— То ви що, знову намагаєтеся пройти до Високих Скель? — примружився Мертвоніг. — Де Синьозірка? Вона померла?

Піскошторма вигнула спину і люто зашипіла:

— Усе з нею гаразд!

— То що ж ви тут робите? — вищирився Багнокіготь.

— Просто гуляємо, — безстрашний нявкіт Хмаролапа, адресований величезним воякам, прозвучав жалюгідно, і м'язи Вогнесерда напружились.

— Та тут, здається, не лише Вогнесерда треба навчити поваги! — гаркнув Мертвоніг.

Краєм ока Вогнесерд побачив, як чорний кіт махнув хвостом. То був сигнал його побратимам до нападу. Бійки вже не уникнути. Коли Мертвоніг скочив із насипу на спину Вогнесерду, той покотився по землі, скинувши із себе Вітряного воєводу.

Мертвоніг приземлився на лапи і зашипів:

— Хвацький прийом. Але ти повільний, як і всі лісові коти.

Він кинувся вперед, і Вогнесерд, пригнувшись, відчув, як кігті ворожого воєводи ледь зачепили його вухо.

— Достатньо швидкий, — кинув він.

Вогнесерд відштовхнувся від землі задніми лапами та кинувся на Мертвоного. Вітряний вояк лише хавкнув, коли нападник ледве не вибив із нього дух, а все ж спромігся повернутися і впасти на лапи. Зі швидкістю гадюки він кинувся назад на Вогнесерда і розпанахав йому носа. Громовий воєвода зашипів і завдав удар у відповідь. Він відчув хвилю задоволення, коли його кігті глибоко вчепилися в хутро Мертвоного. Вогнесерд міцно тримав ворога за плече. Він вчепився міцніше, наскільки була змога, і стрибнув на спину чорного кота, притиснувши його морду до твердої землі.

Міцно тримаючи Вітряного воєводу, який з усіх сил борсався під ним, Вогнесерд збагнув, що Сітколап, вітряний новак, уже дременує. Піскошторма і Хмаролап билися пліч-о-пліч, намагаючись загнати Багнокігтя назад у хащі: Піскошторма наступала спереду, а Хмаролап сіпав вояка за задні лапи. Востаннє люто верескнучи, Багнокіготь повернувся і кинувся навтьоки.

— Я виказуватиму тобі повагу, коли ти цього заслужиш, — прошипів Вогнесерд на вухо Мертвоногові.

Він сильно вкусив Вітряного воєводу за плече, перш ніж відпустити його. Мертвоніг також люто заволав і зник у ялівцевій гущавині.

— Ходімо, — гукнув Вогнесерд. — Треба поспішити, поки сюди не підтягнулися інші вояки.

Піскошторма понуро кивнула, а от Хмаролап перестрибував із лапи на лапу, аж сяючи від захвату.

— Ви бачили, бачили, як вони тікали? — нявкав він. — Я, здається, таки не забув тренування!

— Цить! — гаркнув Вогнесерд. — Забираймося. Хмаролап замовк, хоча його оченята досі сяяли. Трійця котів пліч-о-пліч кинулася схилом, що вів до Чотиридерева, геть із Вітряних угідь.

— Ти бачив, як б'ється Хмаролап? — прошепотіла Піскошторма до Вогнесерда, перестрибуючи з каменя на камінь.

— Лише наприкінці, коли він допоміг тобі прогнати Багнокігтя.

— А до того? — нявкнула Піскошторма. Її голос, хоча й тихий, звучав тепло. — Він прогнав того малого буквально за кілька ударів серця. Бідолашний смугастик був нажаханий.

— Та Сітколап, мабуть, лише почав тренуватися, — ввічливо припустив Вогнесерд, далекі не менше пишаючись новаком.

— Але ж останню повню Хмаролап провів під замком у домі Двоногів! — зауважила Піскошторма. — Він зовсім не в формі, а все ж... — вона затихла. — Я справді думаю, якщо його добре тренувати, Хмаролап стане видатним вояком.

Позаду них залунав крик малого:

— Агов! Ану ж, зізнайтеся! Я гарно себе показав?

— І якщо навчиться трошки скромності! — додала Піскошторма, але її вуса тремтіли від стримуваного сміху.

Вогнесерд не відповів. Те, що Піскошторма повірила у Хмаролапа, невимовно втішило його. Але воєвода ніяк не міг відкараскатись від думки, що його племінник так ніколи і не

збагне вояцького правильника.

Вони швидко рухались лісом, який аж дзвенів пташиними піснями, повітря ж наче загусло від спокусливих запахів здобичі. Але часу спинитись на полювання не було. Вогнесерд хотів повернутись до табору. Його підганяв неспокій, тільки підсилений палючою спекою. Буря підкрадалась до них, наче велетенський кіт, готуючись стрибнути вперед і зім'яти ліс своїми могутніми лапами. Що ближче коти були до табору, то швидше мчав Вогнесерд. Під кінець на повному ході збіг униз кручею, подумки молячись, щоб Тигрокіготь за цей час нічого не накоїв. Він пролетів папоротевим тунелем, залишивши Піскошторму і Хмаролапа далеко позаду, і, важко дихаючи, вибіг на галявину. Вогнесерд побачив, що табір виглядає достоту таким, яким він його залишив.

Кілька котів-жайворонків ніжились на осонні. Вони підвели голови і замахали хвостами, тривожно переглядаючись.

До Вогнесерда підійшов Білоштурм.

— Я радий, що ви безпечно сюди дістались. Вогнесерд схилив голову.

— Пробач, що я тебе потурбував. Круколап знайшов Хмаролапа.

— Так, Яснолапка мені все розповіла, — нявкнув Білоштурм.

Тим часом Піскоштурма із Хмаролапом також вийшли з тунелю, і всі коти зачудовано повернули голови до білого новака.

Руда войовниця порівнялася з Вогнесердом і, вітаючись, кивнула Білоштурмові. Хмаролап сів поруч із нею, обгорнувши лапки хвостом і шанобливо потупивши погляд.

Білоштурм блиснув очима на новака.

— Ми думали, що ти пішов жити до Двоногів.

— Ага, — ліниво нявкнув Темносмуг із протилежного кінця галявини. Смугастий вояк лежав біля входу до кубла. — Ми так зрозуміли, що ти вирішив повернутися до життя кицюні.

Він підвівся і став побіч Білоштурма. Інші коти мовчки спостерігали, навіть не кліпаючи, щоб не пропустити ні слова з відповіді Хмаролапа. Вогнесерд і сам напружився від тривоги.

Малий задер підборіддя.

— Мене вкрали Двоноги! — драматично оголосив він.

Кланом прошелестіло здивоване муркотіння. Зололап підійшов уперед і торкнувся Хмаролапового носа.

— А я їм казав, що ти не хотів іти геть! — нявкнув він.

Хмаролап кивнув.

— Я шипів, плювався і бився, але Двоноги однак мене забрали!

— Типові тобі Двоноги! — гукнула Крапохвістка від ясел.

Вогнесерд зачудовано глянув на малого. Невже Хмаролап зібрався завоювати симпатії Клану цієї однобокою оповідкою?

— Щастя, що Круколап мене знайшов, — провадив новак, додавши трішки відчаю у голосі.
— Він прийшов по Вогнесерда, щоб той мене визволив. Якби не Вогнесерд і Піскошторма, я би й досі сидів під замком у гнізді Двоногів із тим собакою!

— Собакою? — перелякано вискнув Прямошкур із-за поваленого дуба.

— Він сказав про собаку? — гаркнула Одноока, що лежала поруч.

— Сказав, — відповів Хмаролап. — Бігала собі гніздом, як і я!

Вогнесерд спостерігав, як очі старійшини поволі сповнюються жахом, а Зололап аж смикнув хвостом.

— Він напав на тебе? — нявкнув новак.

— Не зовсім, — зауважив Хмаролап. — Але чимало гавкав.

— Деталі своїм побратимам розповіси потім, — перебив його Вогнесерд. — Ти маєш відпочити. Віднині весь Клан знатиме, що ти навчився всього на власній шкурі, тож надалі слідуватимеш вояцькому правильнику.

— Але ж я ще не розповів про зустріч із Вітряним патрулем! — заперечив Хмаролап.

— Вітряний патруль? — Темносмуг перевів свій холодний погляд із Хмаролапа на Вогнесерда. — Це пояснює подряпину в тебе на носі, Вогнесерде. Вони вас прогнали?

Піскошторма глянула на смугастого вояка.

— Це ми їх відігнали! А Хмаролап бився, наче справжній вояк.

— Справді? — Білошторм глянув на Хмаролапа вже з певною повагою.

— Він сам побив Вітряного новака і допоміг Піскоштормі прогнати геть Багнокігтя, — втрутився Вогнесерд.

— Чудово, — Мишошубка поважно кивнула Хмаролапові. Той граційно відповів.

— То це все? — запитав Темносмуг. — Ми просто приймаємо його назад?

— Ну, — поволі промовив Білошторм, — це, звісно, вирішувати Синьозірці. Але Громовий Клан зараз потребує вояків. Як на мене, виганяти Хмаролапа в такі часи — дурість.

Темносмуг пирхнув:

— Звідки нам знати, що ця киця знову не втече, коли прикрутить?

— Я не киця. І я не тікав, — прошипів Хмаролап. — Мене вкрали!

Вогнесерд побачив, що Темносмуг роздратовано випустив кігті.

— Сумніви Темносмуга небезпідставні, — визнав він, неохоче мирячись із тим, що недовіру смугастого вояка можуть поділяти й інші коти. Для того, щоб Клан знову почав довіряти новаку, самого красномовства було далеко не досить. — Я поговорю із Синьозіркою, — нявкнув воєвода. — Білошторм має рацію. Їй вирішувати.

РОЗДІЛ 22

— Вогнесерде?

Синьозірка підвела голову, коли він зайшов. Провідниця лежала калачиком у своєму гніздечку, її хутро було скуйовджене, а очі — схвильовані. Вогнесерд подумав, чи вона вставала взагалі, відколи він востаннє її бачив.

— Хмаролап повернувся, — повідомив воєвода. Він не мав уявлення, як Синьозірка зараз реагує на будь-які новини, тож вирішив їй просто все розповісти. — Новак опинився на території Двоногів за височиною.

— І сам знайшов звідти дорогу додому? — здивовано запитала Синьозірка.

Вогнесерд похитав головою.

— Круколап його побачив і прийшов розповісти мені.

— Круколап? — очі кішки спантеличено блиснули.

— Ем... колишній новак Тигрокігтя, — невпевнено нагадав їй Вогнесерд.

— Я знаю, хто такий Круколап! — відрізала Синьозірка. — Що він робив на землях Громового Клану?

— Він прийшов розповісти мені про Хмаролапа, — повторив воєвода.

— Хмаролапа... — луною відказала провідниця, ледь схиливши голову набік. — Він повернувся? Чому?

— Він хотів назад у Клан. Двоноги забрали його силоміць.

— Тож Зореклан привів його додому, — промурмотіла Синьозірка.

— Круколап допоміг, — додав Вогнесерд.

Провідниця не зводила очей з піщаної долівки свого гнізда.

— Я думала, що Зореклан хотів, аби Хмаролап пошукав собі життя поза Кланом, — задумливо нявкнула вона. — Можливо, я помилялася. Тож Круколап тобі допоміг?

— Так. Він провів нас туди, де закрили Хмаролапа. Круколап навіть урятував нас від собак.

— Що Круколап сказав, коли ти розповів йому про зраду Тигрокігтя? — раптом запитала Синьозірка.

Це питання застало його зненацька.

— Він... він був шокований, звичайно, — затнувся кіт.

— Але ж він намагався попередити нас про свого виховника, чи не так? — голос

Синьозірки був сповнений жалю. — Тепер пригадую. Чому я тоді його не послухала?

Вогнесерд намагався вигадати, як утішити свою провідницю.

— Круколап же був тоді лише новаком, а Тигрокітем всі захоплювалися.

Провідниця зітхнула.

— Я помилялася щодо Тигрокігтя і щодо Круколапа. Я завинила перед цим новаком, — вона глянула Вогнесердові у вічі. — Може, варто запросити його назад до Клану?

Вогнесерд похитав головою.

— Круколап не захоче повертатися, Синьозірко. Ми залишили його на землях Двоногів — там, де Ячмінь живе, — пояснив воєвода. — Йому там добре. Ти мала рацію, коли сказала, що Круколап знайде собі краще життя поза Кланом.

— Але я помилялася і стосовно Хмаролапа, — розхвилювалася Синьозірка.

Вогнесерд відчув, що ця розмова виходить із-під контролю.

— Гадаю, йому, врешті-решт, пасуватиме життя в Клані, — нявкнув воєвода, сподіваючись, що це прозвучало достатньо впевнено. — Але тільки тобі вирішувати, чи приймати його назад.

— Але чому б ні?

— Темносмуг думає, що у Хмаролапові промовляє його кицяняча кров, — визнав Вогнесерд.

— А ти що думаєш про це?

Кіт глибоко вдихнув.

— Пригода із Двоногами допомогла Хмаролапові зрозуміти, що його серце належить лісові, як і моє.

Він відчув невимовне полегшення, коли побачив, як заясніли очі Синьозірки.

— Тоді чудово. Він може залишитися, — погодилася вона.

— Дякую, Синьозірко.

Вогнесерд розумів, що повинен би більше радіти за Хмаролапа, проте його радість усе ще затьмарювали сумніви. Новак добре боровся проти Вітряного патруля і виглядав щасливим, коли вони повернулися в табір, але скільки це протриває? Поки він не втомиться від тренувань? Чи поки не знудиться самотужки діставати їжу?

Синьозірка замислено продовжила:

— І нам також слід сказати Кланові, якщо хтось побачить на наших землях Круколапа, то його слід вітати як побратима.

Вогнесерд вдячно схилив голову. У Круколапа було небагато товаришів у часи його новачтва переважно через його страх перед Тигрокігтем, але зараз у Громових котів не було жодних підстав бути до нього неприязними.

— Коли ти оголосиш Кланові рішення щодо Хмаролапа? — запитав воєвода. — Було б добре, якби коти зараз побачили свою провідницю на Високому Камені.

— Ти їм оголоси, — наказала Синьозірка.

Розчарування вкололо Вогнесерда, ніби шпичкою. Невже провідниця дійшла до того, що не може звернутися до власного Клану? І хоч як сильно він хотів розповісти іншим котам про те, що Хмаролап залишається, все ж таки Кланові потрібно було почути це від самої провідниці. Вона так довго вже не виходила зі свого гнізда, так багато рішень залишала на розсуд Вогнесерда, тож як Клан міг бути впевнений, що це її вибір? Якби Синьозірка сама оголосила рішення, то навіть Темносмуг не міг би сперечатися.

Вогнесерд стояв мовчки, але в його голові нуртували думки.

— Щось не так? — провідниця спантеличено примружила очі.

— Можливо, варто, щоб Темносмуг усім оголосив? — поволі почав Вогнесерд. — Зрештою, це ж лише він був проти.

Раптом у погляді Синьозірки проскочила підозра. Вогнесерд затамував подих.

— Ти мудрішаєш на очах, Вогнесерде. Маєш рацію: Темносмуг сам повинен повідомити новини. Пішли його до мене.

Вогнесерд намагався вловити настрій провідниці, гадаючи, що її роздратувало — хитрування власного воєводи чи думка про зустріч із Темносмугом. Та погляд Синьозірки був спокійним, коли він нявкнув на прощання і вийшов із гнізда.

Темносмуг за весь той час не зрушив із місця. Він сидів, чекаючи на вирок Синьозірки,

хоча інші повернулися до своїх обов'язків. Кілька котів, що були поблизу галявини, запитально глянули на Вогнесерда, коли той пройшов повз Високий Камінь.

Воєвода подивився у бурштинові очі Темносмуга, намагаючись не видати своє задоволення, і кивнув на Синьозірчине гніздо, помахом хвоста натякаючи, що провідниця хоче його побачити. Як тільки смугастий вояк пройшов повз нього, Вогнесерд покрокував до купи свіжини, що вже височіла посеред галявини, хоч іще навіть не був полудень. Утомлений і голодний, воєвода підхопив зубами білку. «Якщо десь наближається гроза, — подумав він, — то хай би вона прийшла чимскоріш».

Перш ніж вмотитися на трапезу на своєму місці біля кропиви, Вогнесерд вирішив заскочити у гніздо новаків, де наодинці сидів Хмаролап, апетитно пережовуючи горобця.

Білий котик підвів голову і, побачивши виховника, швидко ковтнув.

— Що вона сказала? — схвильовано нявкнув він.

Вогнесерд поклав на землю свою білку.

— Ти можеш залишитися.

Хмаролап голосно замуркотів.

— Чудово! — вигукнув він. — Коли ми йдемо на тренування?

На самій лише думці про це Вогнесердові лапи заболіли, і він відповів:

— Не сьогодні. Мені треба відпочити.

Хмаролап виглядав розчарованим.

— Завтра, — пообіцяв виховник, почуваячись задоволеним. Його не міг не тішити ентузіазм новака.

— До речі, — продовжив Вогнесерд, — ти чудовий казкар. Це ж треба було перетворити свою витівку на цілу пригоду. — Хмаролап зніяковіло втупився у свої лапи, а воєвода провадив далі: — Та якщо ти навчишся жити за вояцьким правильником, я не розповідатиму Кланові, як тебе насправді «викрали Двоноги...»

— Але так і було, — пробурмотів Хмаролап.

Вогнесерд суворо поглянув на нього.

— Ми обидва знаємо, що не точно так. І якщо я помічу, що ти хоча б дивишся на гніздо Двоногів, я тебе сам вижену з Клану!

— Добре, Вогнесерде, — нявкнув малий. — Я зрозумів.

* * *

Минув цілий день. Вогнесерд задоволено скрутився клубочком у своєму гніздечку. Його тренування із Хмаролапом було чудовим. Нарешті новак уважно слухав усі настанови, і його бойові навички все кращали. «Сподіваюся, так буде і надалі», — подумав Вогнесерд, засинаючи.

Йому снився ліс. Попереду в тумані височіли стовбури дерев, їхні крони губились у хмарах. Вогнесерд гукнув когось, але його голос поглинула тиша. Стривожений, він намагався знайти хоч якусь знайому місцину, але туман був надто густий. Дерев не було над ним, вони росли надто близько одне від одного, аж їх почорнілі стовбури дряпали йому шубку. Кіт принюхався, і раптом його хутро наїжачилося від якогось кислого запаху.

Раптом він відчув чийсь присутність. До болю знайомий запах переповнив його, заспокоюючи зболений розум, як ковток холодної води. Це була Плямолистка.

— Що відбувається? — нявкнув Вогнесерд, але медикицька мовчала. Він повернувся і поглянув їй в обличчя, але Плямолистку ледве було видно крізь мряку. Кіт розрізняв лише її бурштинові очі, сповнені страху. Раптом тишу розірвало ревіння Двонога.

Пара юних Двоногів вибігла з туману, їхні обличчя були спотворені жахом. Вогнесерд відчув, що Плямолистка зникає. Він залишився наодинці зі своїм страхом, Двоноги бігли прямо на нього, земля під їхніми лапами аж двигтіла.

Воєвода різко здригнувся і прокинувся. Він широко розкрив очі й налякано роззирався кублом. Його сон проник у реальний світ: кислий сморід чувся в повітрі, і крізь гілки стелився дивний задушливий туман. Вогнесерд скочив на лапи і вибіг із гнізда. За деревами розпалювалося помаранчеве світло. Невже він проспав світанок?

Та сморід посилювався, і Вогнесерд із жахом зрозумів, від чого він ішов.

Пожежа'.

Розділ 23

— Пожежа! Прокидайтеся! — заверещав Вогнесерд.

Морозошубка перелякано виповзла з вояцького кубла.

— Мусимо йти з табору, негайно! — скомандував воєвода. — Скажіть Синьозірці, що ліс у вогні!

Сам він побіг до кубла старійшин і загукав крізь гілля поваленого дуба:

— Вогонь! Виходьте! — після цього кинувся до іншого кубла, де новачки заспано вилазили зі своїх гнізд. — Геть із табору! До річки! — кричав кіт. На нього ошаліло витріщився сонний Хмаролап. — До річки! — без угаву повторював Вогнесерд.

Морозошубка вже вела Синьозірку тінистою галявиною. Обличчя провідниці перетворилось на маску страху, а біла войовниця все підштовхувала її носом, змушуючи йти.

— Сюди! — закричав Вогнесерд, хвостом показавши напрям, перш ніж кинутись на допомогу Морозошубці, яка намагалась провести Синьозірку до тунелю. Обабіч них ошаліло бігли зворохоблені коти.

Ліс навколо, здавалося, ревів, а понад його шумом на різні лади кричали Двоноги, та шалено гавкали їхні собаки. Дим уже густо заволік галявину, а відсвіти вогню, що наступав на табір, яскравішали з кожною миттю.

Опинившись назовні, Синьозірка кинулась бігти, влившись у стрімкий потік котів, що дерлися вгору кручею й тікали геть.

— Біжіть до річки, — наказав Вогнесерд. — Приглядайте за побратимами. Не втрачайте одне одного з виду.

Він відчував блаженний спокій, що розливався в ньому плесом крижаної води, навіть попри гамір, спеку й паніку.

Вогнесерд кинувся до кошенят Верболози, які дибали навздогін за мамою. Найменше вона несла в зубах, перелякано дивлячись на решту дрібноти, що тулилася до її ніг.

— Де Злотоквітка? — запитав Вогнесерд.

Верболоза носом вказала кудись на кручу. Воєвода кивнув, радий, що принаймні одна королева з кошенятами безпечно покинула табір. Тоді гукнув Довгохвоста, який уже наполовину виліз на схил. Поки вояк стрімголов біг униз, Вогнесерд підхопив одне кошеня і передав його Мишошубці. Останнього малого він передав Довгохвосту.

— Тримайтеся біля Верболози! — наказав воєвода, добре тямлячи, що королева тікатиме сама тільки тоді, коли її діти будуть у безпеці.

Вогнесерд стояв унизу схилу і спостерігав, як коти пнуться на верхівку. Небом котилися хмари диму, затуляючи Срібносмугу. «Чи бачить це Зореклан?» — мигцем подумав він. Опустивши погляд, побачив сіру шубку Синьозірки вже на вершині, поруч із іншими котами. Нарешті воєвода і сам пішов, постійно озираючись через плече туди, де вогонь жадібно висолоплював помаранчеві язики у їхню долину, пробираючись поміж висохлий орляк до табору.

Вогнесерд поліз на гребінь.

— Зачекайте! — гукнув він котам, що безладно тікали.

Вони спинились і повернулись до нього. Вогнесерд дивився на своїх побратимів по Клану крізь задушливі хмари диму, які аж очі виїдали.

— Когось бракує? — запитав він, переводячи погляд з обличчя на обличчя.

— А де Куцохвіст і Плямошкур? — перелякано нявкнув Хмаролап.

Вогнесерд побачив, як усі коти почали обмінюватися запитальними поглядами, аж поки Дрібновух відповів:

— Не зі мною.

— Напевне, досі в таборі! — нявкнула Піскошторма.

— А де Ожинко? — відчайдушний виск Злотоквітки, здається, здійнявся понад деревами, заглушивши гул вогню. — Коли я підіймалася, він ішов за мною!

У Вогнесерда голова пішла обертом. Це означало, що бракувало трьох котів Клану.

— Я їх знайду, — пообіцяв він. — Тут залишатися надто небезпечно. Білошторме, Темносмуже, подбайте, щоб решта котів безпечно прийшла до ріки.

— Тобі не можна туди йти! — запротестувала Піскошторма, пробиваючись до нього через щільні ряди котів. Вона відчайдушно шукала його очі своїм проникливо-зеленим поглядом.

— Я мушу, — відповів Вогнесерд.

— Я теж піду, — сказала войовниця.

— Ні! — озвався Білошорм. — Нам і без того не вистачає вояків. Ти маєш допомогти нам довести решту до річки.

Вогнесерд кивнув, погоджуючись.

— Тоді я піду!

Воевода нажахано глянув на Попелюшку, що вийшла наперед.

— Я не вояк, — нявкнула вона. — Якщо натрапимо на ворожий патруль, користі з мене однак не буде.

— Нізащо! — кинув Вогнесерд. Він не міг дозволити Попелюшці важити життям. А тоді побачив плямисту шубку Жовтоіклої: медикицька й собі пробиралася крізь юрбу.

— Я, може, і стара, але на своїх чотирьох тримаюся міцніше за тебе, — сказала вона Попелюшці. — Кланові будуть потрібні твої вмілості медикиці. Я піду з Вогнесердом. Ти зостанешся з Кланом.

Попелюшка вже роззявила рота, але Вогнесерд не дав їй заговорити:

— Нема часу сваритися. Жовтоікло, ти зі мною. Усі інші — до річки!

І, перш ніж Попелюшка встигла заперечити, вони удвох рушили схилом униз.

Вогнесерд був нажаханий, але змушував себе бігти, аж поки не опинився на самому дні. Він чув, як позаду нього важко дихає Жовтоікла. Від диму кожен подих давався з болем, навіть його молодим легеням. Яскраве полум'я тріскотіло вже за стіною табору, жадібно кидаючись на щільно переплетені гілочки ялівцю, але самої галявини поки не дісталось. Кубло старійшин було найближче, тож Вогнесерд майже наосліп пробрався до нього. Він чув потріскування язиків вогню, які лизали дальній край поваленого дуба. Спека була така нещадна, що, здавалося, вогонь щомиті може ввірватися на терен.

Вогнесерд побачив Куцохвоста, який, згорнувшись, лежав під гіллякою. Біля нього лежав Плямошкур, досі стискаючи загривок Куцохвоста своїми зубами — він намагався відтягти друга в безпечне місце, але й сам знепритомнів.

Воєвода зупинився, розбитий, але Жовтоікла вже промчала повз нього і потягла тіло Куцохвоста до виходу.

— Та не стій там, як дерево, — прогарчала вона крізь зуби. — Допоможи мені їх витягнути.

Вогнесерд ухопив Плямошкура і потягнув його задимленим тереном до тунелю. Він намагався не кашляти, пробираючись із непорушним котом крізь ялівець, який гострими шпичками шарпав хутро старого. Вогнесерд вийшов до схилу і почав здиратися вгору. Плямошкур стиснув зуби, а воєвода відчув, як усе тіло старійшини кілька разів сіпнулося в сильних судомах. Вогнесерд крок за кроком ішов угору крутосхилом, а його шия нестерпно боліла від ваги непритомного кота.

На вершині він поклав Плямошкура на пласке каміння, і залишив там — ледь живого і безпомічного. Тоді повернувся на пошуки Жовтоіклої. Медикицька щойно вибралася з тунелю, її боки важко здіймалися: вона вже довго дихала смертоносним димом. Дерев, що раніше захищали Клан, уже поглинув вогонь, їхні стовбури яскраво палали. Вогнесерд бачив, як медицицька своїми величезними бурштиновими очима дивиться на нього, тримаючи в зубах Куцохвоста. Він уже присів на задні лапи, готовий стрибнути вниз до неї, але відволікся, почувши вгорі перелякане нявчання. Прозираючи крізь клуби диму, воєвода помітив кошеня Злотоквітки, яке дряпалось на маленьке деревце, що росло на схилі. Кора на дереві вже обвуглювалася і, коли Ожинко знову відчайдушно скрикнув, стовбур спалахнув.

Навіть не замислившись, Вогнесерд кинувся до охопленого вогнем дерева. Він вчепився зубами у стовбур над лінією вогню та поліз до кошеняти. За ним по стовбуру повз вогонь, лижучи кору вже під самими лапами. Маленький котик виліз на гілку, міцно заплющивши оченята і роззявивши рота в безмовному вереску. Вогнесерд схопив його в зуби і замалим не втратив баланс, коли Ожинко негайно відпустив гілку і злетів у повітря. Не відпускаючи карк кошеняти, він спромігся міцніше вчепитися в шорстку кору. Тепер у кота не було жодної змоги злізти вниз: надто вже сильний вогонь охопив стовбур. Залишалося хіба пролізти гілкою якомога далі, а тоді зістрибнути на землю. Стиснувши щелепи і намагаючись не зважати на крики Ожинка, Вогнесерд поліз геть від стовбура.

Гілка прогнулась і захиталась під їхньою вагою, але воєвода змушував себе йти далі. Ось іще крок — і він напружився, готовий стрибнути. Вогонь позаду вже смалив його шубку, і в повітрі чувся гіркий сморід спаленого хутра. Гілка знову прогнулась, цього разу із загрозливим тріском. «Зореклане, допоможи!» — молився Вогнесерд. Заплющивши очі, він присів на задніх лапах і стрибнув на землю.

Позаду нього повітря розітнув гучний тріск. Вогнесерд приземлився жорстко, з нього вибило дух. Намагаючись учепитися за щось на крутосхилі, він роззирнувся навсібіч. На превеликий жах, вогонь перепалив стовбур. Він упав віддалік, проте затулив тунель до табору плетивом вогнистих гілок. Тепер Вогнесерд ніяк не міг дістатися до Жовтоіклої.

Розділ 24

— Жовтоікло!

Вогнесерд поклав Ожинка на землю й загукав медицицю. У вухах стугоніла кров, і марно він дослухався відповіді — не чув нічого, тільки страхітливе потріскування вогню.

Ожинко припав до землі, притиснувшись своїм маленьким тільцем до ніг Вогнесерда. Не відчуваючи нічого, крім страху та відчаю, воєвода схопив його і погнав угору, туди, де лежав Плямошкур.

Старий кіт і не поворухнувся. Вогнесерд бачив, як заледве здіймаються та опадають його груди, і розумів, що Плямошкур сам не зможе зайти в безпечне місце. Він поклав Ожинка на землю.

— За мною! — гукнув він, перш ніж уже добряче притомленими щелепами взяти за карк Плямошкура.

Востаннє кинувши погляд на охоплений вогнем схил, Вогнесерд потягнув чорно-білого кота геть у глиб лісу. За ними чапав Ожинко, надто вражений, щоб някати, його великі очі, здавалося, не бачили геть нічого. Вогнесердові понад усе хотілося понести їх обох, але ж не міг він залишити Плямошкура помирати. Доведеться Ожинкові знайти в собі сили, щоб пережити цю страхітливую мандрівку на власних лапах.

Вогнесерд сліпо йшов слідами інших котів, навряд чи й помічаючи навколишній ліс, хоча й не забував повертатися, перевіряючи, чи не відстав, бува, Ожинко. Його мозок заповнило те, що він допіру бачив на схилі: страхітлива стіна вогню й диму перед його табором, його домом. Жовтоікла з Куцохвостом були невідомо де.

Вони наздогнали решту біля Сонячних Скель. Вогнесерд лагідно поклав Плямошкура на

плаский камінь. Ожинко побіг прямісінько до Злотоківки, яка негайно схопила його за карк і кілька разів розгнівано струснула, перш ніж хрипко замуркотіти. Тоді поклала малого на землю й заходилась вилизувати задимлене хутро — спершу різко, але з кожним разом все лагідніше. Королева глянула на Вогнесерда, і в її погляді сяяла вдячність, яку вона ніколи не змогла б виразити словами.

Воевода кліпнув та відвів погляд. До нього потихеньку почало доходити, що Жовтоікла, можливо, загинула через те, що він спинився врятувати життя Тигрокігтевому сину. Кіт помахав головою. Зараз не час про це думати. Він потрібен Кланові. Вогнесерд роззирнувся, розглядаючи нажаханих котів, які тулились на гладенькому камінні. Вони гадали, що тут безпечно? Їм же треба було йти до річки. Вогнесерд примружився, намагаючись запримити Піскошторму серед похилених постатей, але від невимовного виснаження лапи здавалися важчими за камінь, у нього вже просто не було сил на те, щоб підвестися і пошукати її.

Тоді він відчув, як біля нього заворушився Плямошкур. Старий кіт підвів голову, судомно хапаючи повітря, перш ніж вибухнути таким бухканням, що аж Попелюшка поспішила йому на поміч від гурту котів. Вогнесерд спостерігав, як вона натискає на грудину старійшини, марно намагаючись прочистити його легені.

Плямошкур припинив кашляти. Тепер він просто лежав, лежав дивовижно тихо і навіть не хрипів. Коли Попелюшка підвела голову, в її погляді була чиста печаль.

— Він мертвий, — промурмотіла кицька.

Зі скелі здійнялось налякане нявкотіння. Вогнесерд недовіжливо глянув на Попелюшку. Як може бути таке, що він тягнув Плямошкура сюди, просто щоб той помер? Майже на тому самому місці, де Срібнострумка відійшла у лапи Зоряного Клану. Воевода з тривогою глянув на Попелюшку, розуміючи, що вона, мабуть, теж про це думає. У її очах була лише скорбота, а вуса дрібно затремтіли, коли новачка присіла, щоби лагідно заплющити очі старого кота. Вогнесерд боявся, що вона не витримає такого горя. Коли інші старійшини почали підходити, щоби востаннє поділитися язиками з Плямошкуром, сіра киця сіла і глянула в очі Вогнесердові.

— Ми втратили ще одного кота, — прошепотіла вона. Голос Попелюшки був порожній, наче вона досі в це не вірила. — Але моя скорбота Кланові не допоможе.

— Ти поволі стаєш такою ж міцною, як і Жовтоікла, — лагідно сказав Вогнесерд.

Попелюшка зненацька стрепенулась.

— Жовтоікла! Де вона?

Вогнесерд відчув гострий біль у грудях, наче тріска з охопленого вогнем дерева, відламавшись, устромила в саме серце.

— Я не знаю, — зізнався він. — Я загубив її в диму, коли вона рятувала Куцохвоста. Я вже повертався по Жовтоіклу, але кошеня...

Його голос затремтів, і кіт замовк. Лише мовчки дивився на сіру новачку, в очах якої читався непередаваний біль. Що ж таке було з їхнім Кланом? Чи Зореклан вирішив їх усіх повбивати?

Ожинко закашлявся, і Попелюшка підвелась, замотавши головою, наче щойно вилізла із крижаної води. Вогнесерд дивився, як вона шкутильгає до кошеняти і схиляє над ним голову, енергійно вилизуючи малому грудину, щоб стимулювати дихання. Кашель змінився ритмічним посопуванням, та й те стихло.

Воєвода сидів, слухаючи ліс. Хутро саме норовило стати дибки у застоянному повітрі. У кронах зашелестів вітер, що прилетів від табору. Вогнесерд роззявив рота, намагаючись відчутти свіжі запахи понад смородом своєї обсмаленої шубки. Вогонь досі горів? А тоді збагнув, що небо все сильніше затягує хмарами диму, бо ж вітер гнав полум'я невпинно вперед, до Сонячних скель. Він аж прищулив вуха, почувши ревіння вогню понад м'яким шелестом листя.

— Я піду вперед, — вигукнув він хрипким і різким від диму голосом. — Ми мусимо йти далі до річки. У безпеці будемо тільки на протилежному березі. Там пожежа нас не дістане.

Збентежені коти підвели голови, тьмяно поблискуючи очима крізь ніч. Заграва вже виднілася крізь дерева. Клуби диму почали спускатися на Сонячні Скелі, а гуготіння вогню, принесене вітром, що все сильнішав, тільки гучнішало.

Раптом скелі та ліс за ними осіяло сліпучим спалахом. Над головами котів зарокотало, аж усі вони попадали, притиснувшись до каменів. Вогнесерд звів очі до неба. Ген за клубами диму він побачив дощові хмари, що котилися небом. Жах змінився полегшенням, коли кіт збагнув, що це нарешті вибухла гроза.

— Надходить злива! — загукав воєвода, підбадьорюючи побратимів. — Вона загасить вогонь! Але треба йти, інакше він нас таки дожене!

Орлякошуб підвівся першим. Коли до Клану поволі дійшов зміст сказаного, інші коти також повставали. Страх перед вогнем переважив інстинктивний страх перед люттю небес. Вони нетвердо снували скелями, невпевнені, куди бігти, а Вогнесерд, на превелике своє щастя, побачив Піскошторму — її хвіст стояв щіткою, а вуха були прищулені. Громові коти поволі розходились, відкривши Вогнесердовим очам Синьозірку, яка нерухомо сиділа на півшляху до верхівки скелі, звернувши лице до небес. Діамантова рогатина блискавки розітнула

небо, але провідниця навіть не зворухнулася. «Вона молиться Зоряному Клану?» — засумнівався Вогнесерд.

— Сюди! — наказав він і махнув хвостом. В унісон гахнув грім, заглушивши його слова.

Клан почав спускатися вниз зі скелі шляхом, що вів до річки. Вогнесерд побачив, що вогонь уже потріскує серед поближніх дерев. Повз нього промчав нажаханий кріль. Він, здається, навіть не помітив котів, просто пробіг їхніми рядами, тікаючи від вогню та бурі, й кинувся під камінь, інстинктивно шукаючи прихистку. Але Вогнесерд знав, що невдовзі вогонь охопить і цю частину лісу, і не бажав ризикувати ще бодай одним котом, прирікаючи когось на таку страхітливую смерть.

— Швидко! — гукнув він, і всі коти зірвались на біг.

Мишошубка і Довгохвіст знову несли кошенят Верболози, а Хмаролап і Порохошуб тягли Плямошкура, його безвольне чорно-біле тіло незграбно смикалось від ударів об землю. Білошторм і Ряболиця йшли обабіч Синьозірки, лагідно підштовхуючи провідницю вперед.

Вогнесерд почав було шукати поглядом Піскошторму, коли це побачив Крапохвістку, яка ледве тягнула в зубах своє кошеня. Воно неабияк піросло, а Крапохвістка була вже далеко не така молода, як інші королеви. Вогнесерд підбіг та забрав у неї малого. Кішка вдячно глянула на нього й кинулася вперед.

Тепер, коли Громові коти повернули до річки, вогонь наступав на них збоку. Одним оком Вогнесерд пильнував за стіною полум'я, що неухильно наступала, і все підганяв Клан уперед. Над ними загойдалися дерева, розхитані бурею. Стихія налетіла на ліс, женучи вогонь у їхньому напрямку. Річка вже виднілася, але її ще треба було перетнути, плавати ж Громові коти не дуже вміли. Часу йти вниз, до порогів, у Клану не було.

Перетнувши межу з Річковим Кланом, Вогнесерд відчув, як на його бік шаркнуло жаром вогнища. Пожежа загуготіла навіть гучніше, ніж Громошлях. Він наддав ходу, щоби провести решту до берега, і спинився вже там, де лісова долівка перейшла у кам'янистий берег. У світлі нової блискавки каміння замерехтіло сріблом, а звук грому, що пролунав услід, злився з ревом вогню. Клан, спотикаючись, рухався за Вогнесердом. В очах у котів знову зринув жах, коли вони побачили перед собою швидкоплинну річку. Воевода мало не завив від думки про те, що багатьох доведеться переконувати зайти у воду. Але позаду крізь дерева продиралося полум'я, невпинно переслідуючи втікачів, і вибору в них просто не було.

Розділ 25

Вогнесерд поклав кошеня Крапохвістки до лап Білоштормові й повернувся до Клану.

— Тут достатньо мілко, щоби більшість шляху пройти вбхід, — крикнув він. — Мілкіше, ніж зазвичай. В одному місці посередині доведеться пробиратись уплав, але ви зможете.

Усі коти втупилися в нього нажаханими очима.

— Ви повинні мені довіряти! — казав воєвода.

Білошторм одну довжелезну мить дивився в очі Вогнесердові, а тоді спокійно кивнув. Він підняв кошеня Крапохвістки та побрів углиб, аж поки по самий живіт не зайшов у темну воду. Кіт махнув хвостом, даючи знак іншим іти за ним.

Вогнесерд відчув знайомий запах, коли його плече черкнула м'якенька руда шубка. Він зустрівся з м'яким зеленим поглядом Піскошторми.

— Думаєш, це безпечно? — промурмотіла вона, показуючи на бистрину.

— Я обіцяю, — відповів Вогнесерд, понад усе бажаючи опинитись деінде, далеко від цього берега.

Він лагідно підморгнув войовниці, намагаючись її втішити, хоча насправді понад усе бажав заритись носом у її шубку і сховатись, аж поки не закінчиться це жахіття.

Піскошторма кивнула, мовби читаючи його думки. Тоді промчала мілководдям і кинулась у глибоку центральну протоку, а водномить збрижені води осяяла блискавиця. Вогнесердові замалим світ не померк, коли киця втратила опертя на підводному камінні та зникла під водою. Кров у вухах стугоніла незгірш від грому, поки він чекав, коли вона з'явиться.

Раптом Піскошторма випірнула, відкашлюючись і молотячи по воді лапами, але все ж неухильно пливла до цілі. Вона заледве вибралась на той берег, її шубка потемніла, просякла водою й щільно обліпила тіло, але кішка не зважала на це й озвалася до побратимів:

— Просто перебирайте лапами, і все буде добре!

Вогнесерд пишався своєю войовницею. Він дивився на її гнучку постать, що силуетом вимальовувалася на тлі дерев протилежного берега, і заледве стримувався, щоб не

кинутись у бистрину і не поплисти до неї. Але йому ще належало простежити, як переберуться усі інші коти.

Порохошуб і Хмаролап потягли тіло Плямошкура до берега. Порохошуб глянув на тіло, тоді — на протилежний берег. Неможливо переправити туди мертвого кота, тим паче що й одному йому перебратися буде нелегко.

Вогнесерд підійшов до вояка.

— Залиш Плямошкура, — промурмотів він, хоч від самої думки про те, щоб залишити старійшину на березі, його серце розривалося. — Ми повернемося і поховаємо його, коли пройде вогонь.

Порохошуб кивнув і разом із Хмаролапом увійшов до річки. Новака було не впізнати за розводами кіптяви на білосніжному хутрі. Вогнесерд носом торкнувся боку молодого котика, коли той проходив повз, сподіваючись підбадьорити його.

Підвівши голову, воєвода побачив Дрібновуха, що нерішуче переминався з лапи на лапу. На протилежному березі Піскошторма стояла у воді по живіт, допомагаючи котам вибратись на суше. Вона підбадьорливо гукнула старого сірого кота, але Дрібновух позадував, коли небеса розітнув новий спалах блискавиці. Вогнесерд кинувся до старійшини, схопив за карк і потягнув до води. Кіт завищав і заборсався, воєвода з усіх сил намагався тримати його голову над поверхнею води. Після жару полум'я вода здавалася крижаною, Вогнесерд заледве міг дихати, але плив уперед, добре пригадуючи, як легко Сіросмуг долав цю річку.

Раптом бистрина підхопила їх із Дрібновухом та понесла геть. Вогнесерд замотив лапами, відчуваючи, як у грудях здіймається паніка. Повз нього поволі проплив пологий берег, натомість попереду завидніла крута земляна стіна. Як же йому там вилізти, та ще й із Дрібновухом? Старий кіт уже й не опирався, мертвим багажем повиснувши у щелепах воєводи. Лише уривчасте дихання підказувало, що він досі живий. Вогнесерд заборсався, намагаючись піймати струмину і тримати мордочку старійшини над водою.

Без жодного попередження з берега вигулькнула чиясь голова і потягла Дрібновуха на себе. То була Леопардошубка, Річкова воєвода! Трохи пововтузившись у багнюці, вона витягла Дрібновуха з води, поклала на землю й знову сягнула по Вогнесерда. Він відчув, як її гострі зуби впираються в карк, поки кішка тягла його на слизький берег. Коли його лапи торкнулися твердої землі, Вогнесерд полегшено видихнув.

— Це всі? — запитала Леопардошубка.

Вогнесерд роззирнувся. Річкові коти походжали поміж Громових, які вилазили на берег, обтрушувалися і всідалися сохнути на камінні. Він помітив там і Сіросмуга.

— Н-наче так, — затнувся Вогнесерд. Він бачив Синьозірку, що лежала під вербовим гіллям. Тепер, коли промокле хутро щільно обліпило її кошаві боки, вона здавалась особливо маленькою й вразливою.

— А з ним що? — Леопардошубка носом показала на непорушне чорно-біле тіло на протилежному березі.

Вогнесерд озирнувся. Папороть на тому боці вже палала, жбурляючи у воду іскри й освітлюючи дерева.

— Він мертвий, — прошепотів кіт.

Без жодного слова Леопардошубка сковзнула в річку і попливла до протилежного берега. Її золотаве хутро поблискувало в полум'ї вогню: вона вхопила тіло Плямошкура і негайно кинулась назад, впевнено збурюючи чорну воду передніми лапами. Над головою знову гахнув грім, від якого Вогнесерд аж здригнувся, проте Річкова воєвода не спинялася.

— Вогнесерде! — Сіросмуг підбіг і міцно притиснувся до старого друга. — Усе гаразд?

Рудий кіт, геть заморочений, кивнув, а Леопардошубка тим часом поклала тіло Плямошкура до його ніг і нявкнула:

— Ходімо. Поховаємо його в таборі.

— У... Річковому таборі?

— Ну, хіба що ви захочете повернутись до себе, — холодно відповіла гонорова киця.

Тоді повернулась і пішла угору схилом, геть від ріки та вогню. Громові коти поволі підводилися і йшли слідом, а крізь листяне шатро над головами вже почали падати перші краплі дощу. Вогнесерд смикнув вухом. Чи не запізно для охопленого полум'ям лісу почався цей дощ? Виснажений, він спостерігав, як Сіросмуг легко підняв обважніле тіло Плямошкура своїми сильними щелепами. Дощ тим часом припустив сильніше, зрошуючи ліс, а Вогнесерд ішов із іншими котами, сковзаючи на гладенькому камінні.

Річкова воєвода вела понурий, забрюханий гурт крізь комиші, якими поріс берег, аж поки попереду не завиднів острів. У будь-яку іншу пору його б оточувала вода, зараз же стежка до нього ледь поблискувала вологою свіжого дощу.

Вогнесерд упізнав це місце. Коли він був тут уперше, острів оточувала крига. Рогіз тоді гостряками випинався з-під замерзлої води, а зараз буйно ріс розлогими купинами. Серед його прижухлих стебел височіли сріблясті верби. Дощ каскадами стікав із їхніх тендітних,

прихилених галузочок на піщаний ґрунт.

Леопардошубка йшла вузькою стежинкою поміж стін рогози — на острів. Там також пахло димом, але гуготіння вогню притихло. Вогнесерд розбирав навіть звуки краплин дощу, які плюскотіли поверхнею води поміж комишів.

Кривозір стояв на галявині посеред острова, наїжачивши шерсть на плечах. Вогнесерд помітив, що Річковий провідник підозріливо поглядає на Сіросмуга, спостерігаючи, як до їхнього табору входить Громовий Клан. Але Леопардошубка підійшла до світло-брунатного смуганя і пояснила:

— Вони тікали від вогню.

— Річковий Клан у безпеці? — негайно запитав Кривозір.

— Вогонь не перейде річку, — відповіла воєвода. — Надто ж тепер, коли змінився вітер.

Вогнесерд прийнявся до повітря. Леопардошубка мала рацію: вітер таки змінився. Буря прийшла зі свіжим вітром. Цей вітер куйовдив промокле хутро, і Вогнесерд відчував, як яснішає у нього в голові. Коли він роззирнувся в пошуках Синьозірки, з вусів злетіло кілька крапель води. Громовий воєвода знав, що їй належить офіційно привітати Кривозора, але провідниця стояла серед котів свого Клану, похиливши голову і заплющивши очі.

Вогнесерд відчув, як у животі замлоїла тривога. Громовий Клан не міг допустити того, щоб Річкові коти побачили, наскільки слабка їхня провідниця. Він швидко став на її місце.

— Леопардошубка та її патруль виказали величезну доброту і хоробрість, допомігши нам утекти від вогню, — нявкнув Вогнесерд, низенько схиливши голову перед Кривозором.

Над котами у нічному небі й далі палахкотіли блискавки, а віддалік гуркотів грім, гублячи свої розкотисті звуки за лісом.

— Леопардошубка добре зробила, допомігши вам. Усі Клани бояться вогню, — відповів Річковий провідник.

— Наш табір згорів, а угіддя ще й досі горять, — провадив Вогнесерд, змахуючи повіками дощ, який заливав очі. — Нам нікуди йти.

Він знав, що у них немає іншого вибору, окрім як віддатись на милість Річкового провідника.

Кривозір примружився і замислився. Вогнесерд відчув нервові поколювання в лапах. Та не підозрює ж Річковий провідник, що ця групка побитих котів може бути їм загрозою?

Нарешті Кривозір озвався:

— Можете залишатися, поки вам не стане безпечно повернутися.

Вогнесерд полегшено видихнув.

— Дякую, — нявкнув він, заплющивши очі.

— Ви хочете, щоб ми поховали вашого старійшину? — запропонувала Леопардошубка.

— Ви дуже щедрі, але хай краще Плямошка поховає його власний Клан, — відповів Вогнесерд.

Старий вояк не знайде спочинку на своїх угіддях, тож Громовий воєвода розумів, що його побратими захочуть самі вирядити Плямошка в останню путь до Зоряного Клану.

— Добре, — нявкнула Леопардошубка. — Я винесу його тіло з табору, щоб ваші старійшини його поховали. — Вогнесерд вдячно кивнув, а Річкова воєвода вже вела далі: — І попросу Багношуба допомогти вашій медицині.

Ряба войовниця оглянула промоклих і перемерзлих котів. Тоді примружилась, побачивши зіщулену фігурку Громової провідниці.

— Синьозірка поранена?

— Дим їй дуже зашкодив, — обережно відповів Вогнесерд. — А вона пішла одною з останніх. Пробач, я мушу пригланути за Кланом.

Він підвівся і побрів туди, де пліч-о-пліч сиділи Хмаролап і Дрібновух.

— Почуваєтесь на силі поховати Плямошка?

— Я так, — відповів Хмаролап. — Але Дрібновух, думаю...

— Достатньо живий, щоби поховати свого старого побратима, — гаркнув Дрібновух, його голос наче аж просякнув димом.

— Я попросу Порохошуба, хай вам допоможе, — сказав їм Вогнесерд.

Слідом за Попелюшкою поміж вояків Громового Клану походжав світло-брунатний котик. У роті в нього був клубок трав, який він поклав на вогку землю, коли Громова новачка спинилась біля Верболози та її кошенят. Дрібні кошенята жалібно нявчали, але відмовлялись пити, коли мама притискала їх до свого живота.

Вогнесерд похапцем підбіг до них.

— З малими все добре?

Попелюшка кивнула.

Багношуб запропонував дати їм меду, щоб пом'якшити горло. З ними все буде добре, просто дим не пішов їм на користь.

Брунатний котик, що стояв біля неї, нявкнув до Верболози:

— Як гадаєш, вони зможуть з'їсти трішки меду? — сіра королева кивнула і вдячно подивилась на Річкового медикота, який підняв із землі клапоть моху, обмашений липкою, золотавою рідиною. Вона замуркотіла, спостерігаючи, як її малята лижуть мед — спершу сором'язливо, тоді жадібно, вподобавши солодке.

Вогнесерд рушив геть. Попелюшка все тримала під контролем. Воєвода знайшов собі затишний куточок на узліссі та й сів умиватися. Обсмалена шубка, коли він уперше провів по ній язиком, смакувала просто гидезно. Усе тіло нило і стогнало від втоми, але кіт умивався далі. Він хотів змити із себе всі сліди диму, перш ніж відпочити.

Закінчивши, Вогнесерд роззирнувся табором. Річкові коти порозбігалися від дощу по своїх кублах, залишивши Громових сидіти групами по краях терену, під стіною комишів, і шукати бодай якогось прихистку від дощу, який невпинно густішав. Воєвода бачив, як Сіросмуг темною постаттю походить поміж своїх колишніх побратимів, утішаючи їх лагідним нявчанням. Попелюшка вже закінчила піклуватися про котів і зараз лежала клубочком, уцент виснажена, біля Зололапа. Вогнесерд саме розрізняв у півтемряві блідо-рудий бік Піскошторми, який здіймався й опадав поруч зі срібно-смугастою спиною Довгохвоста. Синьозірка спала поруч із Білоштормом.

Вогнесерд поклав мордочку на передні лапи, слухаючи, як дощ лопотить по вже багnistій галявині. Щойно його очі заплющились, як у голові зринув образ нажаханого лиця Жовтоіклої. Серце застукотіло, але виснаження взяло своє, тож він, зрештою, піддався сну.

Коли Вогнесерд прокинувся, то почувався так, ніби зовсім не спав. Холодний вітер куйовдив йому хутро. Дощ уже став, але небо ще було затягнуте хмарами. Якусь мить він почувався спантеличеним, не впізнаючи свого оточення, а тоді почув нявкіт і упізнав тремтливий голос Дрібновуха.

— Я ж казав, що Зореклан ще проявить свій гнів! — вигукнув старий кіт. — Наш дім пропав, лісу вже нема.

— Синьозірці слід було висвятити воєводу перед місяцепіком, — хвилювалася Крапохвістка. — Такий звичай!

Вогнесерд скочив на лапи. Його вуха горіли, та, перш ніж він встиг що-небудь відповісти, пролунав голос Попелюшки:

— Як ви можете бути такими невдячними? Дрібновуше, Вогнесерд же переніс тебе через річку!

— Він мало не втопив мене, — поскаржився старійшина.

— Ти б уже був мертвий, якби він залишив тебе на березі, — відрубала Попелюшка. — Якби Вогнесерд перший не почув дим, ми б усі вже були мертві!

— О, я певен, що Прямошкур, Куцохвіст і Жовтоікла йому дуже вдячні.

Вогнесерд наїжачив хутро, почувши саркастичний вигук Темносмуга.

— Жовтоікла подякує йому особисто, коли ми її знайдемо! — зашипіла киця.

— Знайдемо? — перекинув її Темносмуг. — Не думаю, що Жовтоікла врятувалась від вогню. Нашому воєводі не слід було брати її з собою до табору.

Попелюшка загарчала. Темносмуг зайшов надто далеко. Вогнесерд вибіг із тіні й побачив Папоротелапку, що сиділа біля Темносмуга й налякано дивилася на свого виховника.

Вогнесерд уже розкрив було рота, але його випередив Порохошуб:

— Темносмуже! Тобі слід було би виявляти більше поваги до загиблих товаришів і... — він співчутливо глянув на перелякану Папоротелапку, — думати, що говориш. Наш Клан уже досить настраждався!

Вогнесерд спантеличено слухав, як юний вояк сперечається зі своїм колишнім

виховником. Темносмуг так само здивовано глянув на Порохошуба, а тоді загрозово примружив очі.

— Порохошуб має рацію, — тихо нявкнув воєвода, виступаючи наперед. — Нам не слід сваритися.

Темносмуг, Дрібновух та інші коти озирнулися на Вогнесерда, зніяковіло прижавши вуха й хвости. Очевидно, він чув їхню розмову.

— Вогнесерде! — нявкіт Сіросмуга перебив їх. Сірий вояк побіг до друга через галявину, мокрий від річкової води.

— Ти ходив у патруль? — запитав Вогнесерд, відвернувшись від Громових котів і крокуючи назустріч Сіросмугові.

— Так. І на полювання, — нявкнув кіт. — Не всі ж можуть проспати цілий ранок.

Він штовхнув Вогнесерда в плече й продовжив:

— Ти, мабуть, зголоднів. Ходімо зі мною, — Сіросмуг повів друга до купи свіжини на краю галявини. — Леопардошубка сказала, що це для твого Клану.

У Вогнесерда від голоду забурчало в животі.

— Дякую, — нявкнув він. — Я піду скажу Кланові.

Воєвода підійшов до Громових котів, що збилися до купи.

— Сіросмуг сказав, що та їжа — для нас, — оголосив він.

— Дяка Зорекланові, — полегшено нявкнула Злотоквітка.

— Нам не потрібна підгодівля від інших Кланів, — зверхньо прошипів Темносмуг.

— Гадаю, ти можеш піти на полювання, якщо хочеш, — нявкнув Вогнесерд, примруживши очі. — Але доведеться спершу попросити дозволу в Кривозора. Зрештою, це ж його угоддя.

Темносмуг нетерпляче форкнув і пішов до свіжини. Вогнесерд подивився на Синьозірку. Вона ніяк не зреагувала на новину про їжу.

Білошторм смикнув вухами.

— Я прослідкую, щоб кожен дістав свою частину, — пообіцяв білий вояк, глянувши на

провідницю.

— Дякую, — відповів Вогнесерд.

Сіросмуг підійшов до нього і кинув на землю мишку.

— Ось, можеш з'їсти це в яслах, — нявкнув він. — Я хочу, щоб ти декого побачив.

Вогнесерд підібрав мишу і пішов за другом до гнізда з комишів. Як тільки вони наблизилися, з-під щільно сплетеної стіни гнізда протиснулися два маленьких сріблястих клубочки і подріботили до Сіросмуга. Вони кинулися назустріч, і він радісно перекотився на спину, ніжно поплескуючи кошенят, поки ті лазили по ньому. Вогнесердові не довелося довго думати, чиї то були малі.

Сіросмуг голосно воркотав.

— Як ви дізналися, що я йду? — запитав він.

— Ми тебе зачули! — відповіло більшеньке кошеня.

— Молодці! — похвалив батько.

Коли Вогнесерд проковтнув останній шматок своєї трапези, сірий вояк підвівся, і кошенята скотилися з нього.

— Зараз я хочу, щоб ви познайомилися з моїм давнім другом, — сказав він. — Ми разом тренувалися.

Малюки звернули свої бурштинові очі на рудого kota.

— Це Вогнесерд? — нявкнув найменшенький. Сіросмуг кивнув, а Вогнесерд відчув, як росте його гордість від того, що товариш уже говорив про нього зі своїми кошенятами.

— Ви двоє, повертайтеся! — із ясел з'явилася плямиста мордочка. — Зараз знову піде дощ.

Вогнесерд помітив, як роздратовано звузилися очі кошенят, але вони повернулися і слухняно подибали до гнізда.

— Вони чудові, — муркнув він.

— Ага, — ніжно погодився Сіросмуг. — Та в цьому більша заслуга Моховинки. То вона за ними доглядає.

Вогнесерд відчув у голосі друга нотку жалю. Він намагався уявити, наскільки Сіросмуг шкодує за домом.

Сірий вояк мовчки встав і вивів Вогнесерда з терену. Вони сіли на клаптику землі між комишами. Над їхніми головами нагнулася верба, свіжий бриз хилитав її гілочки. Вогнесерд дивився на ліс за вербовою заслоною. Здається, Зореклан хоче послати ще дощу.

— Де Жовтоікла? — запитав Сіросмуг.

Вогнесерд відчув, як його охоплює смуток.

— Жовтоікла повернулася у Громовий табір зі мною, щоб пошукати Плямошкура і Куцохвоста. Я загубив її у диму... Дерево впало прямо перед медицицькою, коли вона вибігала з табору.

Чи могла вона вижити? Вогнесерд не міг притлумити вогник надії у грудях, який тріпотів там, ніби спіймана в сильця горлиця.

— Ви не знайшли жодних її слідів під час патрулювання?

Сіросмуг похитав головою.

— На жаль, ні.

— Як гадаєш, пожежа ще горить після тієї грози? — нявкнув Вогнесерд.

— Не певен. Ми помітили зранку кілька стовпів диму.

Вогнесерд зітхнув.

— Думаєш, від табору щось залишилося?

— Ти скоро дізнаєшся, — відповів Сіросмуг. Він підвів голову і глянув на затьмарене небо крізь листяну завісу. — Моховинка мала рацію: буде ще дощ. Це точно загасить рештки полум'я.

У Вогнесерда від жалю паморочилося в голові. Дощ крапотів по деревах і рогозі. За мить з неба вже лило. Здавалося, ніби то Зоряний Клан оплакує всіх, кого вони втратили.

Розділ 27

Пообіді, ближче до вечора, тривкий сморід диму змінився смородом мокрого попелу, але Вогнесерд просто-таки насолоджувався цим гірким запахом.

— Вогонь уже, певно, згас, — нявкнув він Сіросмугові, який сидів поруч із ним під кущем кропиви. — Ми можемо піти і глянути, чи безпечно повертатись нашому Кланові.

— І пошукати Жовтоіклу та Куцохвоста, — промурмотів Сіросмуг.

Вогнесерд знав, що його старий друг здогадається, чому насправді він хоче повернутись до табору. Воевода підморгнув сірому воякові, вдячний за розуміння.

— Треба спитати Кривозора, чи можна мені піти, — додав Сіросмуг.

Вогнесерда ці слова шокували. Він уже й забув, що товариш тепер належав до іншого Клану.

— Скоро буду, — гукнув сірий вояк, прямуючи геть.

Вогнесерд перевів погляд на інший кінець галявини, де Синьозірка сиділа, притулившись до Білошторма, наче білий кіт був єдиним, що відділяло її згорьований розум від страхітливої долі Клану. Воевода замислився, чи варто повідомляти провідниці, куди він іде. Вирішив не казати. Тимчасово йому доведеться діяти самому, покладаючись на те, що Клан убереже таємницю про слабкість Синьозірки перед допитливими Річковими котами.

— Вогнесерде, — підійшов до нього Хмаролап. — Думаєш, вогонь уже згас?

— Ми зі Сіросмугом перевіримо.

— Можна й мені?

Вогнесерд похитав головою. Він не знав, що вони знайдуть у Громовому таборі. А ще виховник боявся, що його новакові вистачить одного погляду на зруйновану лісову домівку, аби знову спокуситися вигідним життям кицюні.

— Я зроблю все, що ти скажеш, — пообіцяв малий.

— Тоді сиди тут і потурбуйся про Клан, — нявкнув Вогнесерд. — Ти потрібен Білоштормові.

Хмаролап спробував приховати своє розчарування, опустивши голову.

— Так, Вогнесерде, — погодився він.

— Скажеш Білоштормові, куди ми пішли, — додав воєвода. — Я повернусь до сходу місяця.

— Гарзд.

Вогнесерд дивився услід своєму новаку, який поволі йшов назад до решти котів, молячись, щоб оце хоч раз Хмаролап підкорився наказу і зостався в Річковому таборі.

Сіросмуг повернувся разом із Кривозором. Бурштинові очі провідника були примружені.

— Сіросмуг мені оце сказав, що хоче піти з тобою до вашого табору, — нявкнув він. — Ти не можеш взяти когось із власних вояків?

— Ми втратили двох побратимів у вогні, — пояснив Вогнесерд, підводячись. — Я і сам волів би їх не знайти.

Річковий провідник, здавалося, зрозумів його.

— Якщо вони не вижили, то краще, щоб тебе втішив старий друг, — лагідно нявкнув він. — Сіросмуг може піти з тобою.

— Дякую, Кривозоре, — відповів Вогнесерд, схиливши голову.

* * *

Сіросмуг ішов до річки. На протилежному березі швидкоплинних вод ліс був чорний і обвуглений. Найвищі дерева спромоглися зберегти трохи листочків, які хоробро тріпотіли на верхівках гілок. Проте це була невелика перемога — решта гілок стали чорними та голими. Хоч Зоряний Клан і послав бурю, яка загасила вогонь, але вона прийшла надто пізно, щоб урятувати ліс.

Без жодного слова Сіросмуг ковзнув у річку і поплив. Вогнесерд рушив за ним, з усіх сил намагаючись не відставати від свого друга, який уже доволі пристойно плавав. Коли ж обоє котів вилізли на протилежний берег, то на мить завмерли, із жахом дивлячись на рештки улюбленого лісу.

— Бачити це місце з-поза ріки — єдина втіха, яка мені зараз лишилась, — промурмотів Сіросмуг.

Вогнесерд співчутливо глянув на старого друга. Звучало так, наче Сіросмуг сумує за домом значно сильніше, ніж він гадав. Проте запитати так нічого й не вдалося: сірий кіт кинувся вгору берегом до кордону із Громовим Кланом. Сіросмуг миттю перетнув його, спинившись тільки помітити межу. Вогнесерд не зміг не замислитись: позначає його друг Річкові чи Громові кордони?

Незважаючи на спустошення, Сіросмуг, здається, радів поверненню на старі угіддя. Сірий вояк то обганяв воєводу, то тупцював позаду, обережно приножуючись, перш ніж долучитися до друга. Вогнесерд аж здивувався, що той іще може розбирати тут якісь запахи. Ліс змінився до невпізнаваності, підлісок згорів дотла, у повітрі не було ні звуків, ні запахів здобичі. Земля під лапами стала клейкою, бо попіл змішався з водою й перетворився на чорне, смердюче багно, яке прилипало до хутра. Вогнесерд здригався, коли краплі дощу падали на його промоклу шубку. І від співу самотньої хороброї пташини, яка тьохкала віддалік, серце щеміло болем за все втрачене.

Нарешті вони вийшли на схил. Тепер табір було добре видно, згоріло-бо все захисне плетиво, а тверда земля, омита дощем, поблискувала, ніби чорне каміння. Тільки Високий Камінь виглядав так само, як і раніше, якщо відкинути накип липкого чорного попелу.

Вогнесерд помчав униз, здіймаючи перед собою невелику лавину дрібних камінців. Від дерева, з якого він врятував кошеня Злотоквітки, зараз зосталася купка обвуглених скіпок, через яку він легко перестрибнув. Шукав тунелю, який колись вів на терен, але замість нього побачив кілька почорнілих галузок. Воєвода сковзнув попід ними і вийшов на закіптюжену галявину.

Він роззирався, слухаючи важке гупотіння власного серця, коли це його підштовхнув Сіросмуг. Кіт простежив за поглядом сірого вояка до місця, де лежало скорчене Куцохвостове тіло. Медикиця, мабуть, намагалась відтягти непритомного старійшину назад до табору, сподіваючись, певно, що розколота скеля, під якою вона облаштувала собі кубло, захистить їх від вогню.

Вогнесерд рушив до обгорілого тіла, але Сіросмуг нявкнув:

— Я поховаю Куцохвоста. Іди до Жовтоїклої.

Він підняв побуріле тіло і потягнув його з табору до ділянки, на якій ховали померлих.

Вогнесерд проводжав друга поглядом, а серце його завмирало від жаху. Він знав, що саме тому, власне, і повернувся до табору, але лапи раптом занадто ослабли, щоб рухатись. Воєвода змусив себе підійти до обгорілих пеньків, які позначали вхід на галявину Жовтоїклої. Там більше не було ніякого зеленого тунелю. Оселя медицицьки здавалася чужою й безмовною, чутно було тільки невпинний стукіт крапель об слизьку землю.

— Жовтоїкло! — хрипко гукнув Вогнесерд, виходячи на галявину.

Скеля, в якій стара кішка обладнувала своє кубло, була чорна від сажі. Незважаючи на сморід попелу, воєвода відчув знайомий запах.

— Жовтоїкло? — знову гукнув він.

Із скелі у відповідь пролунало низьке, гаркітливе нявчання. Вона була жива! Аж здригнувшись на radoщах, Вогнесерд прослизнув у тінисту печеру.

Усередині було геть темно. Кіт ніколи ще там не бував, тож на мить спинився при вході, чекаючи, щоб очі призвичаїлись до мороку. Під однією зі стін рядочком стояли трави і ягоди — задимлені, проте неопалені. Тоді він побачив пару очей, що світилися до нього з найдалшого закутка вузької печери.

— Жовтоїкло! — Вогнесерд кинувся до медицицьки.

Вона лежала, підібгавши під себе лапи, вся закіптюжена і надто слабка, щоб поворухнутися. Кішка заледве могла тримати очі розплющеними, а коли заговорила, голос був слабкий і ледве чутний.

— Вогнесерде, — прохрипіла вона. — Я рада, що прийшов саме ти.

— Не слід було тебе тут залишати, — воєвода притиснувся мордочкою до її хутра. — Мені дуже прикро.

— Що там із Плямошкурор?

Вогнесерд у відчаї похитав головою.

— Він удихнув забагато диму.

— Куцохвіст також, — кркнула Жовтоїкла.

Вогнесерд побачив, як її повіки затремтіли й стали заплющуватися. У відчаї він нявкнув:

— Але ми врятували кошеня Злотоквітки!

— Яке з них? — промурмотіла медикиця.

— Ожинка.

Він побачив, як Жовтоікла стулила повіки, і похолов.

Тепер стара кішка знала, що він ризикував її життям заради Тигрокігтя. Зоряний Клан щось їй показав. Щось, чого вона боялась настільки, щоб не хотіти, аби малий уцілів?

— Ти хоробрий вояк, Вогнесерде, — зненацька розплющила очі Жовтоікла і глянула на воєводу. — Я не могла би пишатися тобою більше, навіть якби ти був моїм власним сином. І один Зореклан знає, як би я хотіла, щоб це був ти, а не... — вона натужно, хрипко видихнула, і Вогнесерд зрозумів, що кожне сказане слово шпичаком впивається в її горло. — Хвостолом.

Воєвода здригнувся, коли стара медикиця відкрила йому свою жахливу таємницю: жорстокий Тіньовий провідник доводився їй сином, від якого вона відмовилась при народженні, бо медикотам не можна мати дітей. Хто знає, яку пекельну агонію пережила Жовтоікла, спостерігаючи, як її син убив власного батька, щоб стати провідником, а тоді замалим не знищив свій клан своїми кровожерними амбіціями.

І як міг Вогнесерд сказати цій мудрій киці, що він уже все знає, що він розумів причину її бажання дати Хвостоломові притулок у Громовому Клані, який прийняв і її? Жовтоікла просто хотіла отримати останній шанс потурбуватися про сина, якого змушена була віддати. Кіт схилився і лизнув її вухо, сподіваючись заспокоїти, але медикицька не вгавала.

— Я вбила його. Я його отруїла. Я хотіла, щоб він помер... — її хрипку сповідь урвав болючий напад кашлю.

— Тихенько. Побережи сили, — вмовляв Вогнесерд.

Про це воєвода також знав. Він, заховавшись, спостерігав, як Жовтоікла давала Хвостоломові отруйні ягоди, бо її син зрадницьки допоміг Тигрокігтю та його волоцюгам напасти на Громовий Клан. Вогнесерд бачив, як жорстокий вояк помирає на лапах своєї матері, він чув, як Жовтоікла говорить про свої справжні взаємини з безпорадним котом.

— Давай я принесу тобі води, — запропонував він.

Але Жовтоікла похитала головою.

— Вода мені зараз не допоможе, — прохрипіла вона. — Я хочу розповісти тобі все, перш ніж...

— Ти не помреш! — видихнув Вогнесерд, відчуваючи, наче його серце пронизала гостра крижинка. — Скажи, що я маю зробити, щоб допомогти тобі.

— Не гай мій час, — люто кашлянула Жовтоїкла. — Я помру, що б ти там не робив, але я цього не боюся. Просто слухай.

Вогнесерд ладен був благати її замовкнути, поберегти подих і прожити ще кілька митей, але він достатньо поважав медицицьку, щоб послухатись навіть тепер.

— Я б хотіла, щоб ти був моїм сином, але я не змогла б народити такого кота, як ти. Зоряний Клан послав мені Хвостолома, і то був мій урок.

— І що ж ти мала вивчити? — заперечив Вогнесерд. — Ти ж чи не мудріша за Синьозірку.

— Я вбила рідного сина.

— Він на це заслуговує!

— Але я була його мамою, — прошепотіла Жовтоїкла. — І хай Зоряний Клан судить мене, як йому завгодно. Я готова.

Не здобувшись на відповідь, Вогнесерд схилив голову і заходився вилизувати хутро Жовтоїклої, наче його любові до цієї старої кішки мало вистачити, щоб іще на трохи затримати її в цьому лісі.

— Вогнесерде, — промурмотіла кішка.

Воевода зупинився.

— Так?

— Дякую, що привів мене у Громовий Клан. Скажи Синьозірці, я завжди буду вдячна за те, що вона дала мені новий дім. Це гарне місце, щоб померти. Шкода тільки, що я не побачу, як ти стаєш тим, ким тобі судилося стати за присудом Зореклану, — голос старої медициці різко ослаб, її боки здійнялися у спробі набрати більше повітря у продимлені легені.

— Жовтоїкло, — заблагав Вогнесерд. — Не вмирай!

Зболене дихання кішки шарпало йому серце, бо він розумів, що нічого не зможе вдіяти.

— Не бійся Зоряного Клану. Вони розуміють тебе і те, що ти зробила із Хвостоломом, — у відчаї обіцяв Вогнесерд. — Наші пращури-вояки вшанують тебе за відданість побратимам і за твою безмежну хоробрість, бо ж стільки котів уже завдячують тобі життям. Попелюшка померла б після того нещасного випадку, якби ти про неї не подбала. А коли був зелений кашлюк, ти ж день і ніч боролася...

Громовий воєвода не міг спинитися і стримати слова, які самі вилітали з його рота, навіть коли зрозумів, що дихання медициці обірвалося вічною тишею. Жовтоїкла померла.

Розділ 28

Вогнесерд лагідно закрив очі Жовтоїклої та опустив голову на її плече, відчуваючи, як із тіла виходить тепло.

Він не знав, скільки часу отак пролежав, слухаючи, як його серце самотньо б'ється у порожній печері. На мить коту здалося, що він відчуває запах Плямолистки, занесений до кубла прохолодним вітерцем. Вона прийшла провести Жовтоїклу до Зореклану? Вогнесерд пустив у себе цю заспокійливу думку і відчув, що провалюється у сон.

— З нами вона буде в безпеці, — почувся лагідний нявкіт Плямолистки. Вогнесерд різко підняв голову і роззирнувся.

— Вогнесерде? — озвався від входу Сіросмуг. Воєвода змусив себе сісти.

— Я поховав Куцохвоста, — нявкнув сірий вояк.

— Жовтоїкла померла, — сказав Вогнесерд. Його безбарвний голос відлунув він кам'яних стін. — Вона була жива, коли я її знайшов, але померла.

— Вона щось казала?

Вогнесерд заплющив очі. Він нізащо не відкрив би трагічну таємницю Жовтоїклої жодному коту, навіть своєму старому другові.

— Лише... що вдячна Синьозірці за те, що та дозволила їй жити у Громовому Клані.

Сіросмуг зайшов до печери і заходився вилизувати щоку медициці.

— Коли я йшов, то аж ніяк не думав, що ніколи більше з нею не заговорю, — скорботно промурмотів він. — Поховаємо Жовтоіклу?

— Ні, — твердо нявкнув Вогнесерд, відчуваючи раптом незбагненну ясність. У голові відлунили слова Плямолистки: «З нами вона буде в безпеці». — Жовтоікла була не тільки медикішкою, а ще й войовницею. Я чатуватиму біля неї, а на світанку ми її поховаємо.

— Але ж нам треба повернутися до Річкового табору і розповісти, що сталося, — нагадав йому Сіросмуг.

— Тоді я прийду вже увечері — чувати, — відповів Вогнесерд.

* * *

Назад крізь спустошений ліс двоє друзів ішли мовчки. Поки вони дісталися до Річкового табору, сіре пообіднє світло вже почало пригасати. Коти групами лежали по краях галявини, ділячись язиками після вечері. Громові побратими збились у відокремлену купку. Щойно Вогнесерд і Сіросмуг з'явилися на терені, Попелюшка підвелась і пошкандибала до них.

Синьозірка встала зі свого місця коло Білошторма. Вона промчала повз Попелюшку і першою добігла до прибулих вояків. В очах провідниці сяяла надія.

— Ви знайшли Жовтоіклу і Куцохвоста?

Вогнесерд побачив, як Попелюшка аж сахнулася, прищуливши вуха, прагнучи цих новин так само відчайдушно, як і Синьозірка.

— Обоє мертві, — сказав він їм.

І ось новий біль прохромив серце воєводи, коли він побачив, як похитнулась Попелюшка. Маленька киця невпевнено позадувала, очі їй наче заволокло туманом. Він хотів підійти, але перед ним стояла Синьозірка. В очах Громової провідниці не було болю. Її погляд був твердий і холодний, аж Вогнесерд відчув, як спиною пробіг мороз.

— Плямолистка казала, що вогонь порятує Клан! — прошипіла вона. — Але він нас

знищив.

— Ні, — почав було Вогнесерд, проте не зміг підібрати слів, щоби втішити провідницю.

Він перевів погляд на Попелюшку, яка позадувала до решти котів. До неї поквапилась Піскошторма і притиснулась до новачки, підтримуючи її тільце. Вогнесерд знову подивився на Синьозірку, аж похолонувши від незворушного виразу її обличчя.

— Сьогодні Громовий Клан повернеться додому, — крижаним тоном оголосила вона.

— Але ж ліс порожній. Табір зруйновано! — заперечив Сіросмуг.

— Байдуже. Тут ми чужинці. Маємо повернутись на наші рідні землі, — кинула Синьозірка.

— Тоді я вас проведу, — запропонував сірий вояк.

Вогнесерд глянув на свого друга і раптом збагнув значення цієї туги в його очах. Сіросмуг хотів повернутись додому. Це усвідомлення здійнялося в мозку Вогнесерда метеором, який зненацька освітлює нічне небо. Воєвода очікувально глянув на провідницю. Вона, звісно, теж відчула Сіросмугове бажання повернутись до Клану?

— І чому б нам був потрібен супровід? — примружившись, запитала Синьозірка.

— Я міг би допомогти вам відбудувати табір, — непевно запропонував Сіросмуг. — Може, на трохи зостатися, — він зіщулився, коли Синьозірка люто зиркнула на нього.

— Ти хочеш сказати, що намірився повернутись до Громового Клану? — кинула вона. — Ну, не вийде!

Вогнесерд лише мовчки витріщився на провідницю.

— Ти вирішив бути відданим своїм кошенятam, а не Клану, — огризнулась Синьозірка. — От і живи тепер зі своїм вибором.

Сіросмуг здригнувся. Вогнесерд недовіжливо глянув на стару провідницю, а та повернулась і оголосила перед цілим Кланом:

— Готуйтеся вирушати. Ми повертаємось додому!

Громові коти негайно підвелися, проте Вогнесерд відчував лише розчарування і злість, спостерігаючи, як Синьозірка збирає навколо себе Клан.

Погляд провідниці був сфокусований на точці далеко за іншими котами, деś на самому

краю галявини. Там стояли Мрячконіжка і Каменешуб, спостерігаючи за Громовим Кланом. Вогнесерд бачив горе в очах Синьозірки, яка дивилась на своїх дорослих кошенят. Стара кішка знала, як воно — розриватися між ріднею й Кланом. Одного разу провідниця обрала відданість Клану, а не кошенят, і цей вибір заподіяв їй такого болю, якого вона навіть ворогу не могла побажати.

Наче прозрівши, Вогнесерд, здається, збагнув її реакцію на прохання Сіросмуга. Вона злилась не на сірого вояка, а на себе саму. Синьозірка й досі шкодувала, що покинула своїх дітей. І вона, принаймні якась частина її, намагалася впевнитись, що Сіросмуг не повторить тієї ж помилки.

Громові коти знервовано кружляли в сутінках, що все густішали над ними, але провідниця ще рушила до Кривозора.

Вогнесерд повернувся і лизнув плече Сіросмуга.

— У Синьозірки є свої причини казати все це, — промурмотів він. — Зараз вона дуже страждає, але отямиться. Можливо, тоді ти зможеш повернутись додому.

Сіросмуг підвів очі та з надією глянув на друга.

— Гадаєш?

— Так, — відповів Вогнесерд, молячись Зореклану, щоб це виявилось правдою.

Тоді воєвода кинувся за Синьозіркою й наздогнав її саме вчасно, щоб почути, як Громова провідниця офіційно дякує Кривозору за щедрість Річкового Клану. Позаду них стояла Леопардошубка, холодно зорячи на Громових котів.

— Громовий Клан у боргу перед вами, — нявкнула Синьозірка, схиливши голову.

Вогнесерд побачив, як Леопардошубка на цих словах примружилась, блиснувши своїми смарагдовими очима. У лапах закололо від недоброго передчуття. «Якої винагороди вимагатиме Річковий Клан за свою добрість?» — подумав він. Вогнесерд знав Річкову воєводу достатньо добре, щоб розуміти: вона захоче чогось натомість.

Він не відставав від Синьозірки, коли та вийшла наперед Клану і повела своїх котів із Річкового табору. Вогнесерд озирнувся і побачив Сіросмуга, що самотньо стояв у тінях. Очі сірого вояка повнилились скорботою, коли він спостерігав, як його колишні побратими ідуть геть.

* * *

Вогнесерд зітхнув, побачивши, що Дрібновух знову завагався на березі ріки. Так, вона розлилась після дощу, але ж Темносмуг та Білошторм уже перейшли і зараз чекали на міліні біля протилежного берега. Порохошуб плив поруч із Папоротелапкою, підтримуючи її, бо мала новачка відчайдушно борсалася, намагаючись утримати свою маленьку сіру голівку над водою. Піскошторма перепливала річку з Попелюшкою. Руда войовниця ні на крок не відходила від учениці медициці, ще відколи Вогнесерд повернувся з новинами про Жовтоіклу.

— Покваптесь! — наказала Синьозірка, нетерпляче вищирившись до Дрібновуха.

Сірий кіт здивовано озирнувся на її різкий тон, а тоді миттю кинувся у воду. Вогнесерд напружив м'язи, готовий прийти на порятунок, але в цьому не було потреби. Обабіч старійшини, що ошаліло тріпався у воді, виринули Довгохвіст і Мишошубка, підтримуючи його своїми сильними плечима.

Синьозірка пірнула в річку і легко попливла на протилежний берег, з її тіла негайно зникла вся крихкість, слабкість. Пожежа знову зробила з неї сильну кішку, якою вона колись була. Вогнесерд кинувся у воду за провідницею. Хмари над деревами вже стали майже прозорими, і воєвода, ступивши на берег, відчув прохолоду посвіжілого вітру. Він підійшов до Попелюшки, схилився і лизнув її голову. Піскошторма глянула на нього повними скорботи очима, а тим часом решта Клану невпевнено тупцювала на березі, із мовчазним жахом споглядаючи ліс. Навіть у блідому світлі місяця можна було побачити масштаби спустошення: дерева стояли геть оголені, густі запахи листя і папороті перемінились на гіркий сморід паленого дерева і спеченої землі.

Синьозірка ж наче нічого цього не помічала. Вона просто пройшла повз котів та рушила на схил, який вів до Сонячних Скель і далі додому. Клану не залишалося нічого, крім як іти за своєю провідницею.

— Ніби ми й не вдома, — прошепотіла Піскошторма. Вогнесерд лише кивнув у відповідь.

— Хмаролапе, — воєвода наздогнав свого новака. — Дякую, що залишився у Річковому таборі, як я просив.

— Без проблем, — знизав плечима той.

— Як там старійшини?

— Ну, їм треба трохи часу, щоб змиритися зі смертю Куцохвоста і Плямошкара, — голос малого затремтів. — Але я вмовив їх трохи поїсти, поки тебе не було. Треба підтримувати сили, як би вони не горювали.

— Чудово. Ти все правильно зробив, — сказав йому Вогнесерд, гордий за таке мудре рішення свого учня.

Рівнина зяяла відкритою раною у краєвиді. Піскошторма спинилась і глянула вниз, за схил. Вогнесерд помітив, як тремтить войовниця. Він і сам тремтів, хоч його хутро вже й висохло після переправи. Клан поволі зійшов униз крутосхилом і за Синьозіркою рушив до табору. Вийшовши на терен, коти мовчки роззирались оголеним, почорнілим простором, який колись був їхнім домом.

— Відведи мене до тіла Жовтоіклої! — різко нявкнула Синьозірка, порушивши тишу.

Вогнесерд наїжачився. Вона вже не була слабкою тінню провідниці, яку він з усіх сил захищав останніми повнями, проте й не стала знову мудрою та лагідною кішкою, яка запросила його до клану і тренувала як новака. Він побрів до галявини Жовтоіклої, Синьозірка йшла слідом. Вогнесерд озирнувся і побачив, що за провідницею кульгає ще й Попелюшка.

— Вона в кублі, — нявкнув воєвода, зупинившись при вході. Синьозірка сковзнула в тіні, що повивали нутро скелі.

Попелюшка сіла і заходилась чекати.

— Ти не заходиш? — запитав Вогнесерд.

— Я оплачу її потім, — сказала Попелюшка. — Гадаю, зараз ми потрібні Синьозірці.

Здивований самовладанням, яке звучало в голосі Попелюшки, Вогнесерд зазирнув у її очі. Вони були неприродно ясні від смутку, але здавалися спокійними, коли киця лагідно підморгнула йому. Воєвода підморгнув у відповідь, вдячний новачці за силу духу посеред такої нескінченної трагедії.

Із кубла Жовтоіклої до них долинув моторошний крик. Синьозірка виглянула назовні, несамовито крутячи головою й роззираючись навколо.

— Як Зореклан міг це зробити? Чи ж він не знає милосердя? — гукнула вона. — Я більше ніколи не піду до Місяцескелі! Віднині мої сні належать мені. Зоряний Клан оголосив війну моему Кланові, і я ніколи цього не пробачу.

Вогнесерд витріщився на провідницю, заціпенівши від жаху. Він помітив, що Попелюшка

тихенько прослизнула до кубла Жовтоіклої. Може, новачка пішла оплакувати свою виховницю? Але кицька з'явилася вже за мить, тримаючи щось у зубах, і поклала свою ношу до лап провідниці.

— З'їж це, Синьозірко, — заблагала Попелюшка. — Вони знімуть біль.

— Вона поранена? — запитав Вогнесерд.

Молода киця повернулась до нього і заговорила тихіше:

— Певним чином, так. Але ці рани невидимі. Макове насіння заспокоїть її та дасть мозку час оклигати.

Тоді Попелюшка знову повернулась до Синьозірки і благально зашепотіла:

— З'їж їх, будь ласка.

Провідниця схилила голову і покірно злизала маленькі чорні зернятка.

— Ходімо, — лагідно нявкнула новачка і повела Синьозірку геть.

Вогнесердові лапи затремтіли, коли він побачив, наскільки вправною стала Попелюшка. Жовтоікла могла б пишатися своєю ученицею. Він увійшов до кубла і підняв скорчене, задимлене тіло медикицьки за карк. Виніс його на залиту місячним сяйвом галявину і положив так, щоб Жовтоікла могла спочивати з тією самою гідністю, з якою й жила. Воєвода схилився і востаннє лизнув свою стару подругу.

— Сьогодні ти востаннє спатимеш під зорями, — прошепотів він і сів біля неї, наготувавшись чатувати.

* * *

Попелюшка приєдналась до нього, коли вже щербатий місяць почав ховатись, а виднокруг над чорними деревами засяяв рожевим. Вогнесерд підвівся і заходився розминати натовлені ноги. Він роззирнувся спустошеною галявиною.

— Не сумуй за лісом, — промурмотіла сіра киця. — Він невдовзі відросте, ще сильніший після пережитих ран, як-то зламана кістка може не раз зростатися.

Вогнесерд дозволив цим словам заспокоїти себе. Вдячно кивнув Попелюшці та пішов до решти клану.

Мишошубка стійкувала біля кубла Синьозірки.

— Попелюшка наказала, — пояснив Білошторм, виходячи з тіні. Шубка вояка досі була геть задимлена, а очі почервоніли від вогню та виснаження. — Вона сказала, що Синьозірка хвора і за нею треба наглядати.

— Добре, — нявкнув Вогнесерд. — Як там решта Клану?

— Більшість трохи поспали, коли познаходили сухі місцини, на які можна було б лягти.

— Треба вирядити досвітній патруль, — уголос міркував воєвода. — Тигрокіготь може скористатись нагодою.

— І кого ти вирядиш? — запитав Білошторм.

— Темносмуг наче найміцніший з усіх вояків, проте його сила нам знадобиться для відбудови табору, — промовляючи це, Вогнесерд розумів, що не каже всієї правди. Він бажав, щоб цей темний смугань був перед очима і його можна було пильнувати. — Я б хотів, щоб ти теж залишився, якщо ти не проти.

Білошторм, погоджуючись, схилив голову, а Вогнесерд тим часом продовжував:

— Треба пояснити іншим котам, що відбувається.

— Синьозірка спить. Гадаєш, нам варто її турбувати? — Білошторм стурбовано спохмурнів.

Вогнесерд похитав головою.

— Ні. Нехай відпочине. Я поговорю з Кланом.

Він легко застрибнув на Високий Камінь і виголосив добре відомий клич. Унизу коти повільно і заспано почали виповзати з руїн, які колись були їхніми кублами. Усі здивовано смикали вухами і помахували хвостами, коли бачили Вогнесерда, що стояв там, звідки до Клану зазвичай зверталась провідниця.

— Ми повинні відбудувати табір, — розпочав воєвода, коли коти повсідалися перед ним.

— Я знаю, що зараз тут повний розгاردіаш, але ж і зеленлист у самому розпалі. Ліс невдовзі відросте, ще сильніший після пережитих ран, — він кліпнув, несвідомо

повторивши слова Попелюшки.

— А чому про це каже не Синьозірка?

Вогнесерд аж заціпенів, коли Темносмуг отак озвався до нього з-поза решти котів.

— Синьозірка виснажена, — сказав йому Вогнесерд. — Попелюшка дала їй макового насіння, щоб вона відпочила і набралася сил.

Коти внизу стривожено замурмотіли.

— Що більше вона відпочиватиме, то швидше оклигає, — запевнив їх воєвода. — Як і ліс.

— Ліс порожнісінький, — озвалася Ряболиця. — Уся здобич розбіглася чи загинула у вогні. Що нам їсти? — вона стривожено глянула на Зололапа і Папоротелапку, а на обличчя набігла хмарка звичної материнської турботи, хай навіть її кошенята давно вже вийшли з ясел.

— Здобич повернеться, — запевнив королеву Вогнесерд. — Ми повинні полювати, як завжди. Якщо у пошуках свіжини доведеться заходити трохи далі, ніж зазвичай, — будемо заходити.

Коти навколо замурмотіли, погоджуючись, і Вогнесерд відчув, як до нього поволі повертається впевненість.

— Довгохвосте, Мишошубко, Шиполапе і Порохошубе, ви підете у досвітній патруль. — Четверо котів підвели голови на Вогнесерда і кивнули, ні про що більше не запитуючи. — Прудколапе, ти підміниш Мишошубку та подбаєш про те, щоб Синьозірку не турбували. Усі інші почнуть відбудовувати табір. Білошторм організує групи, які збиратимуть матеріали. Темносмуже, ти наглядатимеш за відбудовою таборової стіни.

— І як би я це мав робити? — запитав смугастий вояк. — Папороть уся згоріла.

— Бери все, що під лапу потрапить, — відповів воєвода. — Але стіна мусить бути міцна. Не можна забувати про загрозу Тигрокігтя. Маємо бути наготові. Усі кошенята повинні сидіти на терені. Новаки — виходити лише з вояками.

Вогнесерд окинув поглядом принішклий Клан.

— Заперечень немає?

У юрбі гучно занявкали.

— Немає! — гукнула Морозошубка, помахуючи брудно-сірим хвостиком.

— Добре, — нявкнув Вогнесерд. — Тоді до роботи!

Коти поволі розходилися з-під Високого Каменя, хто — до Білошторма, а хто — до Темносмуга слухати вказівок.

Воєвода зістрибнув з Високого Каменя і пішов до Піскошторми.

— Маємо піти поховати Жовтоіклу.

— Ти ж не згадував про її смерть, — зауважила войовниця, збентежено глянувши на нього своїми зеленими очима.

— І про Куцохвостову теж!

Він глянув униз, на Хмаролапа, який докірливо нявкнув у нього під ногами.

— Клан знає, що вони мертві, — сказав Вогнесерд, відчуючи, як хутро зрадницьки наїжачується. — Синьозірці належить ушанувати їх відповідними словами. Хай вона так і зробить, коли їй покращає.

— А якщо провідниця не одужає? — обережно запитала Піскошторма.

— Одужає! — відрізав Вогнесерд.

Руда киця помітно здригнулась, а воєвода подумки вилаяв себе. Вона ж лише озвучувала страхи всього Клану. Якщо Синьозірка справді знехтує ритуалами Зоряного Клану, Жовтоікла та Куцохвіст так ніколи й не почують слів, з якими зможуть спокійно помандрувати до Срібносмуги.

Вогнесерд відчув, як його певність поволі тане. А якщо ліс так і не відросте до гололисту? Де знайти достатньо свіжини, аби прогодувати Клан? Як захищатись, коли нападе Тигрокіготь?

— Якщо Синьозірці не покращає, я не знаю, що буде далі, — промурмотів він.

У Піскошторми в очах спалахнув вогонь.

— Синьозірка зробила тебе воєводою. Ти повинен знати, що робити!

Її слова вразили Вогнесерда у саме серце.

— Втягни пазурі, Піскоштормо! — кинув він. — Чи ж ти не бачиш, що я і так роблю все, що можу? Замість мене критикувати, піди організуй новаків поховати Жовтоіклу, — тоді перевів погляд на Хмаролапа. — Ти теж іди. І спробуй хоч раз не встряти у халепу.

Вогнесерд відвернувся від пари геть збитих із пантелику котів і рушив на той бік терену. Він знав, що вчинив несправедливо, але вони ставили запитання, на яке у нього не було відповіді. Воєвода боявся навіть думати про те, що могло означати це страхітливе питання.

А що як Синьозірці ніколи не покращає?

Розділ 29

Упродовж наступних кількох днів на небі не розвиднювалося, але злив, які би завадили відбудовувати табір, не було. Насправді, Вогнесерд був би радий, якби дощ змив попіл і трохи оживив ліс.

Та цього ранку сонце сяяло яскраво, а хмари відпливали ген за горизонт. «На сьогоднішньому Зборищі небо буде чисте», — сумно подумав Вогнесерд. Він уперше в житті сподівався, що місяць заховається і Зборище не зможуть провести. Синьозірка все ще не прийшла до тям і показалася зі свого гнізда лише один раз. Білошторм переконав її глянути, як просувається відбудова. Громова провідниця бездумно кивнула котам, що працювали на терені, та швидко пошкандибала геть у своє кубло. Вогнесерд гадав, чи взагалі пам'ятає Синьозірка про сьогоднішнє Зборище. Мабуть, йому варто піти до неї й перевірити.

Він обійшов галявину краєм, із гордістю споглядаючи роботу Клану. Табір набував своїх колишніх обрисів. Повалений дуб біля кубла старійшин геть почорнів, але був цілим, хоч його гілки всі згоріли. Від зелених кущів ожини навколо ясел залишилися лише сухі галузки, але коти обплели їх зеленим листям, яке поприносили з дальніх куточків лісу. Стіну навколо табору спорудили з найміцнішого хмизу, який лише змогли знайти, та все ж ніщо не могло замінити щільну огорожу з папороті, яка обгороджувала терен. Для цього треба почекати, поки ліс знову відросте.

Вогнесерд почув якесь шкряботіння за яслами. Крізь листяну завісу він помітив знайомий полиск білого хутра.

— Хмаролапе! — покликав воєвода.

Новак вибіг з-за ожини з повним ротом галузок, якими він заплітав ясла. Вогнесерд вітально підморгнув йому. Не лише воєвода помітив, як важко Хмаролап працював на відбудові табору ці кілька днів. Ні в кого більше не виникало сумнівів щодо відданості цього кота Кланові. Невже Хмаролапові потрібне було щось настільки сильне, як пожежа, аби він усвідомив справжнє значення відданості? Юний котик виглядав утомленим, він мовчки стояв перед виховником, а його шубка була вимазана сажею та брудом.

— Піди відпочинь, — м'яко сказав Вогнесерд. — Ти заслужив.

Хмаролап впустив із рота свої галузки.

— Можна спершу з цим закінчити?

— Можеш доробити це пізніше.

— Але мені залишилося ще трохи, — заперечив Хмаролап.

— Ти виглядаєш дуже втомленим, — наполягав Вогнесерд. — Іди відпочивай.

— Гаразд, Вогнесерде, — він повернувся і сумно глянув на повалений дуб, біля якого сиділи Крапохвістка з Одноокою. — Кубло старійшин так спорожніло.

— Плямошкур і Куцохвіст тепер із Зоряним Кланом, — нагадав малому Вогнесерд. — Сьогодні вони спостерігатимуть за тобою зі Срібносмуги.

Його охопила хвиля жалю, коли він згадав, що Синьозірка відмовилася справити належний обряд для померлих побратимів.

— Я не віддам їх у пазурі Зореклану, — гірко сказала тоді провідниця. — Наші войовничі предки не заслуговують товариства Громових вояків.

Тоді Білошторм сам заспокоїв Клан, промовивши слова, що мали відіслати Жовтоіклу та Куцохвоста до їхніх старих друзів у Срібносмугі. Так само, як білий вояк зробив це і для Плямошкура у Річковому таборі.

Хмаролап кивнув, але виглядав так, ніби ці слова його не переконали. Вогнесерд знав, що новакові все ще важко повірити, ніби світло Срібносмуги — це сяяння духів предків, які дивилися на них зі своїх високих угідь.

— Піди відпочинь, — повторив він.

Юний котик подріботів до пенька, біля якого інші новаки зібралися поїсти і поділитися язиками. Яснолапка підбігла привітатися, і Хмаролап відповів їй, по-дружньому тицьнувши носом. Та оскільки повіки новака вже склеювалися від втоми, він одночасно з вітанням широко позіхнув і ліг прямо там, де стояв. Яснолапка присіла поруч і почала ніжно вилизувати його брудну шубку. Дивлячись на них, Вогнесерд відчув наплив самотності, згадавши, як вони колись так само товаришували зі Сіросмугом.

Воевода рушив до гнізда Синьозірки, біля якого сидів Довгохвіст. Вояк кивнув, вітаючись. Вогнесерд же спинився на вході. Лишайник весь обгорів, і камінь був чорний від сажі. Кіт тихо нявкнув і зайшов усередину. Без захисту лишайника туди проникало і сонячне світло, і вітер, тож Синьозірка відтягнула своє гніздо у тінь, у глиб печери.

Поруч із провідницею, що скрутилася клубочком, сиділа Попелюшка і намагалася переконати її з'їсти купку трав.

— Від них тобі покращає, — переконувала молода кицька.

— Зі мною все чудово, — відрубала Синьозірка, вступившись у піщану підлогу.

— Тоді я залишу їх тут. Може, ти захочеш з'їсти пізніше.

Попелюшка підвелася і нетвердо пошкандибала до виходу.

— Як вона? — прошепотів Вогнесерд.

— Уперта, — відповіла новачка і вийшла з кубла.

Вогнесерд обережно підійшов до старої провідниці. Зараз вона здавалася йому незнайомкою, замкнутою у світі страху й підозри, направлених не на Тигрокігтя, а на їхніх предків із Зоряного Клану.

— Синьозірко, — почав він, схиливши голову. — Сьогодні Зборище. Ти вирішила, хто піде?

— Зборище? — з огидою перепитала провідниця. — Сам вирішуй, кого взяти. Я не йду. У мене більше немає причин шанувати Зореклан.

Раптом крізь відкритий прохід увірвався подув вітру, що приніс хмару попелу. Останні слова Синьозірки перервалися вибухом кашлю. Вогнесерд тривожно дивився, як судоми стрясають її тендітне тіло. Синьозірка була провідницею Клану! Це ж вона розказала йому про Зоре клан і про те, як духи предків наглядають за лісом. Вогнесерд не міг уявити, що Синьозірка відмовляється від віри, на якій досі трималося її життя.

— Ти... ти не мусиш вшановувати Зореклан, — зрештою вимовив він. — Просто прийди представити свій власний Клан. Їм зараз потрібна твоя підтримка.

Синьозірка глянула на нього.

— Колись підтримка була потрібна моїм кошеняткам, але я віддала їх іншому Кланові, — прошепотіла вона. — А чому? Бо Зореклан сказав, що в мене інша доля. То це така моя доля? Потерпіти напад зрадників? Спостерігати, як помирає мій Клан? Зореклан помилився. Воно не було того варте.

У Вогнесерда кров застигла в жилах. Він розвернувся і сліпо крокував геть із кубла. На чатах Довгохвоста замінила Піскошторма. Воєвода з надією глянув на руду войовницю, але вона явно не пробачила йому жорстокі слова. Тож коли він проходив повз, мовчки втупилася у власні лапки.

Від таких обставин Вогнесердові було не по собі. Раптом він помітив Білошторма, який повертався до табору з полуденного патруля. Воєвода привітався помахом хвоста, і вояк попрямував до нього.

— Синьозірці сьогодні недобре, вона не піде на Зборище, — нявкнув Вогнесерд, коли Білошторм підійшов ближче.

Білий вояк похитав головою так, ніби ця новина його зовсім не здивувала.

— Були часи, коли ніщо не могло завадити Синьозірці потрапити на Зборище, — тихо сказав він.

— Ми все одно повинні піти, — наполягав Вогнесерд. — Потрібно попередити про Тигрокігтя. Його банда є загрозою для всіх Кланів.

Білошторм кивнув.

— Гадаю, можна сказати, що Синьозірка занедужала, — запропонував він. — Але ж ми накликаємо біду, якщо інші Клани прознають, що наша провідниця заслабла.

— Якщо ми не підемо взагалі, буде ще гірше, — зауважив Вогнесерд. — Клани дізнаються про пожежу. Ми мусимо зібратися з усіма силами і показатися їм.

— Вітряний Клан все ще очевидно вороже налаштований, — погодився Білошторм.

— Ага, і те, що ми з Піскоштормою і Хмаролапом перемогли їхніх вояків на їхній території, мало допоможе, — визнав воєвода. — І треба ще подумати про Річковий Клан.

Білошторм зацікавлено глянув на нього.

— Але ж вони дали нам притулок після пожежі.

— Знаю, — відповів Вогнесерд. — Та не можу позбутися думки, що Леопардошубка захоче чогось на обмін.

— Нам нічого віддавати.

— У нас є Сонячні Склі, — відповів Вогнесерд. — Річковий Клан не приховує своєї зацікавленості у цій частині лісу, а нам зараз як ніколи потрібен кожен клаптик території, аби прогудуватися.

— Принаймні Тіньовий Клан ослаблений хворобою, — нявкнув Білошторм. — Хоча б від них деякий час можна не сподіватися нападу.

— Так, — погодився воєвода, відчуваючи провину за те, що вони полегшують собі долю за рахунок страждань іншого Клану. — Зрештою, новини про Тигрокігтя можуть зіграти нам на лапу.

Білошторм спантеличено глянув на нього, а Вогнесерд продовжив:

— Якщо я зможу переконати інші Клани, що для них він також становить загрозу, то вони кинуть усі свої сили на захист власних кордонів.

Білошторм поволі кивнув.

— Це може бути для нас найкращим виходом, аби вберегти свої землі, поки станемо на лапи. Ти маєш рацію, Вогнесерде. Ми мусимо прийти на Зборище, хоч Синьозірка й не зможе піти з нами.

Вояк пильно глянув Вогнесердові в очі, і той уже знав, що вони думають про те саме. Синьозірка змогла би піти, якби мала бажання.

* * *

Після заходу сонця коти почали розбирати свіжину з тієї скромної купки, що вони назносили. Вогнесерд повечеряв дрібненькою землерийкою, яку відніс до свого кущика

кропиви і проковтнув за мить. Клан уже кілька днів нормально не наїдався. Живність поверталася до лісу дуже повільно, і Вогнесерд знав, що треба слідкувати за тим, скільки здобичі вони полюють. Потрібно дати лісу час наповнитися знову.

Коли коти закінчили свою нехитру трапезу, воєвода скочив на лапи і крокував через галявину. Він відчував на собі погляди Клану, коли підійшов до Високого Каменю й заскочив на нього. Не було потреби скликати котів — вони самі зібралися навколо нього в сутінках.

— Синьозірка на Зборище не піде, — оголосив Вогнесерд.

У натовпі пролунав тривожний нявкіт, і воєвода побачив Білошторма, який заспокоював і втихомирював котів. Що саме знав Клан про психічний стан провідниці? У Річковому таборі вони об'єдналися, аби захистити Синьозірку від ворожих очей. Але тут, на власному терені, її слабкість лякала їх і робила вразливими.

Кошеня Тигрокігтя сиділо біля входу до ясел і дивилося на Високий Камінь своїми великими зацікавленими очима. На якусь мить Вогнесерд піддався гіпнотичному ефекту жовтих очей малюка, і підступна фігура Тигрокігтя почала закрадатися в його думки.

— Це означає, що Громовий Клан не буде на цьому Зборищі? — його привів до тями голос Темносмуга, який протиснувся вперед. — Зрештою, що може Клан без провідника?

Вогнесердові здалося, що він помітив у погляді смуганя недобру іскру.

— Громовий Клан піде сьогодні до Чотиридерева, — нявкнув воєвода. — Ми повинні показати іншим Кланам, що ми сильні, незважаючи на пожежу.

Коти закивали, погоджуючись. Новаки нервово перебирали лапами та із захватом дивилися одне на одного. Вони були ще надто малі, аби зрозуміти, наскільки це відповідально — відвідати Зборище без провідниці. До того ж їх відволікали думки про те, хто з них піде з вояками.

— Ми не повинні виказати слабкості заради Синьозірки і заради цілого Клану! — провадив Вогнесерд. — Запам'ятайте: ми — Громовий Клан!

Він викрикнув останні слова, і сам аж здивувався від своєї переконаності в них. Клан відповів йому, випрямивши спину, відмиваючи свої забруднені шубки й облизуючи обпалені вуса.

— Я візьму із собою Темносмуга, Мишощубку, Піскошторму, Білошторма, Зололапа і Хмаролапа.

— А решта зможуть захистити табір? — запитав Темносмуг.

— Тигрокіготь знає, що сьогодні Зборище, — додав Довгохвіст. — Що як він використає цю нагоду для нападу?

— Ми не можемо залишити більше котів, ніж зазвичай. Якщо ми з'явимося у такій малій кількості на Зборищі, то можемо наразитися на напад інших Кланів, — відповів Вогнесерд.

— Він має рацію, — погодилася Мишошубка. — Ми не можемо дозволити ворогам дізнатися про нашу слабкість!

— Річковий Клан уже знає, що пожежа знищила наш табір, — додала Верболоза. — Ми мусимо показати їм, що не втратили на силі.

— Тож ми домовилися? — запитав Вогнесерд. — Довгохвіст, Порохошуб, Ряболиця й Орлякошуб залишаться на терені. Старійшини і королеви, ви будете з ними у безпеці. Ми повернемося якнайшвидше.

Воєвода прислухався до мурмотіння і шукав очей, які були би звернені на нього. З polegшенням він побачив, що коти почали кивати.

— Гаразд, — нявкнув Вогнесерд і зіскочив з Високого Каменя.

Вояки і новачки, яких він відібрав для подорожі, уже стояли біля входу до табору, нетерпляче посмикуючи хвостами. Між ними майоріла знайома біла шубка. Для Хмаролапа це Зборище стане першим. Вогнесерд чекав цього моменту, відколи привів малого у Клан. Він ще пам'ятав своє перше Зборище, як біг униз схилом у супроводі могутніх вояків. А зараз не міг придушити в собі напад розчарування, коли оглянув задимлених і голодних котів, за якими доведеться бігти Хмаролапові. Та все ж Вогнесерд відчував їхнє збудження і приплив енергії. Піскошторма місила землю передніми лапами, а очі Мишошубки захоплено сяли в сутінках. Вогнесерд підійшов до них.

— Довгохвосте, — нявкнув він, зупинившись на мить біля вояка. — Ти будеш тут за старшого. Оберегай Клан усіма силами.

Довгохвіст схилив голову.

— Вони будуть у безпеці, обіцяю.

Вогнесерд, задоволений від поважного жесту Довгохвоста, раптом знітився під зневажливим поглядом Темносмуга, який стояв біля виходу. Здавалося, ніби вояк бачить ту непевність, що таїться в душі воєводи. Вогнесерд зловив також погляд Піскошторми — вона пильно на нього дивилася. Синьозірка зробила тебе воєводою. Ти маєш знати, що

робити! Її виклик, який раніше допікав йому, ніби укус змії, раптом наповнив силою, і він відповів Темносмугові рішучим поглядом, виходячи з табору.

Коти мовчки бігли лісом. Обпалені дерева сягали в чорне небо, ніби покручені кігті. Вогнесердові лапи грузли у вологому й липкому попелі, але у повітрі чувся аромат свіжої зелені, що пробивалася крізь пил.

Він озирнувся. Хмаролап добре тримав темп, а Піскошторма вибігла наперед і порівнялася з Вогнесердом.

— Ти гарно говорив на Високому Камені, — задихано нявкнула вона.

— Дякую, — відповів Вогнесерд. Він випередив її на крутому схилі, але войовниця легко наздогнала його на вершині.

— Пробач за те, що я сказала про Синьозірку, — тихо нявкнула вона. — Я просто була схвильована. Табір виглядає чудово, зважаючи на те, що...

— Що я воєвода? — гірко запитав Вогнесерд.

— Що він був майже вщент зруйнований, — закінчила Піскошторма.

Кіт повів вухами.

— Синьозірка має пишатися тобою, — провадила руда киця, і Вогнесерд насупився. Він не був певен, чи провідниця взагалі помітила що-небудь, та все одно був вдячний Піскоштормі за її слова.

— Дякую, — нявкнув воєвода. Тоді повернувся і глянув войовниці просто в її смарагдові очі. — Я сумував за тобою, Піскоштормо.

Його перервало гупання важких лап позаду.

— То що ти збираєшся сказати іншим Кланам? — прогарчав Темносмуг.

Перш ніж Вогнесерд устиг відповісти, попереду вигулькнуло повалене дерево. Він підстрибнув, але зачепився лапою за гілку і гепнувся на землю. Інші коти пробігли повз нього, але стишили ходу, коли побачили, що Вогнесерд упав.

— Як ти? — запитав Темносмуг, коли воєвода наздогнав його. Очі смуганя відблискували місячним сяйвом.

— Усе гаразд, — коротко кинув Вогнесерд, намагаючись не видати те, наскільки боліла

його лапа.

Коли коти досягнули вершини схилу, що вів до Чотиридерева, біль у лапі воєводи не минув. Вогнесерд зупинився, аби перевести подих і зібратися з думками, перш ніж зустрітися з іншими Кланами. Вогонь не торкнувся долини, і чотири дуби, як і раніше, височіли під зоряним небом.

Вогнесерд глянув на Громових котів. Їхні хвости і вуха смикалися в очікуванні. Вони очевидно довіряли йому замінити Синьозірку на цьому Зборищі й переконати усіх, що Громовий Клан не послабила нещодавня трагедія. Він повинен довести, що гідний цієї довіри. Воєвода повів хвостом так, як це багато разів при ньому робила Синьозірка, і стрибнув униз до Великого Каменя.

Розділ 30

Повітря на терені наче аж загуло від запахів Вітряного та Річкового Кланів. Вогнесерд відчув тривогу. За кілька митей йому належало стати на Великому Камені та звернутися до цих котів. Не було жодного сліду Тіньового Клану. Невже їх так охопила пошесть, що вони не змогли навіть прийти на Зборище? Жаль за Білогорликом нагадав Вогнесердові про жах в очах молодого вояка, коли Тигрокіготь з'явився на узбіччі Громошляху. Нараз йому аж у лапах закрутило застрибнути на Великий Камінь та застерегти інші Клани, сказати їм, що у лісі бродить темний вояк.

— Вогнесерде! — озвався Одновус.

Воєвода аж здригнувся від несподіванки, почувши його товариське муркотіння. Останнім Вітряним котом, якого він бачив, був Багнокіготь, і цю зустріч не можна було назвати приємною. Проте Одновус явно не забув, як Вогнесерд привів його Клан додому з вигнання. Двоє вояків здружилися за час мандрівки, і обоє вельми цінували цей зв'язок.

— Привіт, Одновусе, — привітався Вогнесерд із бурим котом. — Ти краще говори зі мною так, щоби Багнокіготь не бачив, перемир'я там у нас чи ні. Після останньої зустрічі ми розпрощалися не дуже добрими друзями.

— Для Багнокігтя найбільше питання честі — то захист угідь, — відповів Одновус, переминаючись із лапи на лапу. Він явно чув версію про два напади Громових котів на

Вітряні угіддя.

— Може й так, — визнав Вогнесерд. — Але немає жодного вибачення тому, що він завернув Синьозірку від Високих Скель.

Він відчув шалене бажання змінити все, щоби Синьозірка поділилась-таки снами із Зорекланом того дня. Усе могло скластися геть по-іншому, якби у провідниці була бодай якась певність у тому, що пращури-вояки не відвернулися від неї.

— Високозорий не зрадив, коли про це дізнався. Навіть якщо ви укривали Хвостолома, немає жодного виправдання...

— Та Хвостолом тоді був уже мертвий, — урвав його Вогнесерд, негайно пошкодувавши про свій тон, коли Одновус смикнув вухами від дискомфорту. — Пробач, Одновусе, — лагідніше нявкнув він. — Я радий знову тебе бачити. Як ти там?

— Гарно, — із полегшенням відповів Одновус. — Прикро було чути про вогонь. Я знаю, наскільки важко для Клану бути вигнаним із власного дому.

Вітряний вояк співчутливо поглянув на Вогнесерда.

— Ми повернулися до табору, відбудували його, як тільки могли. Невдовзі й ліс має відрости, — Громовий воєвода намагався звучати впевнено.

— Це добра звістка, — нявкнув Одновус. — Знаєш, ми зараз так почуваємось, наче ніколи й не покидали табору. Цього зеленлисту народилося чимало кошенят, а кошеня Ранньоквіткі вже стало новаком. Зараз воно тут на своєму першому Зборищі.

Вогнесерд пригадав ту маленьку промоклу купку нещастя, яку допомагав нести крізь дощ геть із угідь Двоногів до табору Вітряного Клану. Він глянув туди, куди дивився Одновус, — на той бік галявини, на маленького брунатного котика. Хоч новак був дрібний, як і всі Вітряні коти, під короткою густою шерстю вже чітко вимальовувались м'язи.

Вогнесерд побачив, що Одновус раптом схилив голову. До них прямував Високозорий. Вітряний провідник, примружившись, глянув на Громового воєводу.

— Ми останнім часом часто бачили тебе, Вогнесерде, — зауважив він. — Те, що ти одного разу провів нас додому, ще не дає тобі права валандатися нашими землями.

— Мені таке вже казали, — відповів Вогнесерд.

Він примушував себе зберігати спокій, не видаючи голосом розчарування тим, як поставилися до них із Синьозіркою Вітряні вояки. Зрештою, під час Зборища панувало

перемир'я, та й Високозорого він поважав. Вогнесерд витримав пильний погляд чорно-білого кота і твердо нявкнув:

— Проте потреби Клану для мене на першому місці.

Високозорий знову зиркнув на нього, а тоді легенько кивнув.

— Слова справжнього вояка. Я багато дізнався про тебе в дорозі, тому не здивувався, коли Синьозірка призначила тебе воєводою. — Вітряний провідник роззирнувся галявиною і додав: — Багато хто думав, що такий молодий кіт нізащо не потягне цей величезний тягар відповідальності. Я до них не належав.

Вогнесерд почувався ні в сих ні в тих. Він не очікував такого компліменту від провідника Вітряного Клану, тож лише втішено замуркотів і вдячно кивнув.

— Де Синьозірка? — запитав Високозорий. — Я не бачу її серед ваших котів, — його голос звучав цілком буденно, але очі зраджували щирі цікавість.

— Громова провідниця ще недостатньо одужала для мандрів, — легко відповів Вогнесерд.

— Синьозірка постраждала від вогню?

— Нічого такого, від чого б вона не одужала, — нявкнув Вогнесерд, усім серцем сподіваючись, що каже правду.

Поруч із ним стривожено стрепенувся Одновус. Воєвода простежив за його поглядом. На галявину вийшли троє Тіньових котів, очолював їх Носошморг. Вогнесерд відчув неабияке полегшення, упізнавши одного із двох вояків, що йшли за сіро-білим медиком. То був Дрібнохмар, який явно одужав від хвороби завдяки зусиллям Попелюшки.

Інші Клани позадкували від Тіньових котів, коли ті спинилися під Великим Каменем. Новини про хворобу явно швидко поширилися лісом.

— Усе гаразд, — нявкнув Носошморг, наче прочитавши їхні думки. — Тіньовий Клан звільнився від пошесті. Мене вирядили наперед із проханням до вас усіх почекати із початком віча. Тіньовий провідник скоро підійде.

— І чому ж Ночезір так запізнюється? — озвався Високозорий, не відходячи від Вогнесерда.

— Ночезір мертвий, — глухо відповів Носошморг.

Коти збентежено зашепотіли між собою, і їхній шепіт лунав, ніби тихий вітерець, що

шелестить у листі, Вогнесерд же заплющив очі. Як міг померти Тіньовий провідник? Він же геть нещодавно одержав свої дев'ять життів. Що за жахлива недуга! Не дивно, що Дрібнохмар і Білогорлик так боялися повертатись до табору.

— То замість нього прийде Попелюх? — озвався Білошторм, згадавши про Тіньового воєводу.

Медикіт потупив очі.

— Попелюх одним із перших помер від пощесті.

— То хто ж ваш новий провідник? — запитав Кривозір, виходячи із тіней по той бік Великого Каменя.

Носошморг підвів погляд на Річкового провідника.

— Самі побачите. Скоро він і сам тут буде.

— Пробачте, — промурмотів Вогнесерд до Високозорого й Одновуса. — Я хочу дечим поділитися з Носошморгом.

Він рушив туди, де стояв Тіньовий медикіт, оточений гуртом вояків та новаків, яким аж у лапах крутило від нетерплячки дізнатися, хто став новим Тіньовим провідником. А ще цікаво було, як цей старий відреагує на звістку про смерть Жовтоіклої.

Носошморг останнім часом бачив стільки смертей, що ця, либонь, уже й не надто його вразить. Проте Вогнесерд знав, що повинен розповісти йому про це сам-на-сам, перш ніж зробити заяву з Великого Каменя. Зрештою, то саме Жовтоікла навчала Носошморга, коли він мав стати Тіньовим медикотом. Між ними, мабуть, існував сильний зв'язок.

Вогнесерд хвостом подав знак Носошморгу. Медикіт, здавалося, відчув неабияке полегшення, отримавши нагоду вийти з цього кола зацікавлених облич, і рушив за воєводою до тихшої місцини під одним із дубів.

— Що таке? — запитав він.

— Жовтоікла померла, — нявкнув Вогнесерд, відчуваючи, як нова хвиля скорботи накочує на його серце.

Очі Носошморга затуманилися від горя. Сіро-білий кіт схилив голову, а Вогнесерд вів далі:

— Вона загинула, рятуючи побратима від вогню. Зоряний Клан вшанує її хоробрість.

Медикіт не відповів, а лише захитав головою з боку на бік. Вогнесерд відчув, як і у нього горе стало клубком у горлі, але він не міг зараз піддатися почуттям. Воєвода носом торкнувся голови Носошморга і швидко пішов геть.

Коти вже стривожено бродили галявиною, нявкаючи все гучніше.

— Ми не можемо довше чекати! — долинуло до Вогнесерда гучне мурмотіння якогось вояка, очевидно, адресоване сусіду. — Місяць скоро сяде.

— Якщо цей новий провідник запізнюється, це його біда, — погодилась Мишошубка.

Вогнесерд добре розумів, чому вона хоче швидше покінчити з вічем і повернутись до табору. Коли лісом бродить Тигрокіготь, жоден Клан не може почуватися в безпеці.

Він побачив білу пляму хутра посеред галявини — то Високозорий застрибнув на Великий Камінь. Кіт, очевидно, вирішив почати віче без Тіньового провідника. Кривозір і собі рушив до скелі. Вогнесерд зібрався на сили, готуючись до свого першого Зборища на чолі Клану і відчайдушно прагнучи застерегти інших котів від загрози, яка блукає лісом.

— Щасти, — воєвода відчув, як дихання Піскошторми скуйовдило його хутро.

Він озирнувся і лагідно торкнувся мордочкою її теплої щоки, розуміючи, що сварку вже забуто. Тоді пішов повз інших котів до Великого Камня і спинився, коли зі схилу позаду нього пролунав крик:

— Він тут!

Вогнесерд озирнувся і побачив, як Темносмуг гусаком тягне шию, але сам нічого не бачив. Коти перед ним стали на задні лапи, аби тільки побачити нового Тіньового провідника, який рухався крізь юрбу. Темносмуг раптом здивовано прищулив вуха. Смугастий вояк негайно перевів погляд на Великий Камінь, його очі поблискували погано прихованим захватом. Вогнесерд знову озирнувся, намагаючись розгледіти, що ж викликало таку бурхливу реакцію його побратима.

В обрамленні холодного місячного саява він побачив масивні плечі та широку голову кота, який застрибнув на камінь і став поруч із Високозорим. Вітряний провідник виглядав дрібним і слабеньким супроти цієї масивної постаті. І, здригнувшись від жаху, Вогнесерд збагнув, що новим Тіньовим провідником був Тигрокіготь.

* * *

notes

Примітки

1

Нове ім'я Попелапка отримала після подорожі до Місяцескелі.

2

Насправді ім'я цього котика, окрім перекладу частин white — «білий» та throat — «горло», разом означає «пташка кропив'янка». Проте такий переклад суперечить традиції Кланів називати вояків іменами із двох частин — початку, що вказує на зовнішню рису, та частинки, що дається при посвяченні у вояки і вказує на пізніше набуті або підмічені іншими котами риси.

3

Коти вимірюють час порами доби, а всі дрібніші інтервали — митями. «Кілька митей» у різних випадках може означати від кількох секунд до кількох хвилин.

4

Коти не мають назв для речей, що ними користуються Двоноги, проте слово «вікно» походить від слова «око» (в англійській мові — від слова «вітер»), тож Клани цілком могли назвати цей незвичний предмет так само, як і люди.